Σαντ Κιρπάλ Σινγκ

Τα μυστήρια του θανάτου

Σαντ Κιρπάλ Σινγκ

Το Μυστήριο του Θανάτου

Αθήνα 2019

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ
http://www.sos.org/el

Ελεύθερη μετάφραση από το Αγγλικό κείμενο.
Πρώτη έκδοση 1978
Δεύτερη έκδοση 2019

45 175 Naperville Rd., Naperville. IL 60563
and 2 Canal Road, Vijay Nagar, Delhi 110009, India

Υπεύθυνος για την Ελλάδα :
Dr. Γαβριήλ Σιμονέτος
Email : gaby.simonetos@gmail.com
Κολοκοτρώνη 28 - Φιλοθέη - Τ.Κ. 152 37
Tel.: 6932233989

Επιστήμη της Πνευματικότητας
Email Γραμματεία : sos.satsang@gmail.com
Χαλκηδόνος 3, 11527 Athens – Greece

Science of Spirituality : **https://www.sos.org/el/**

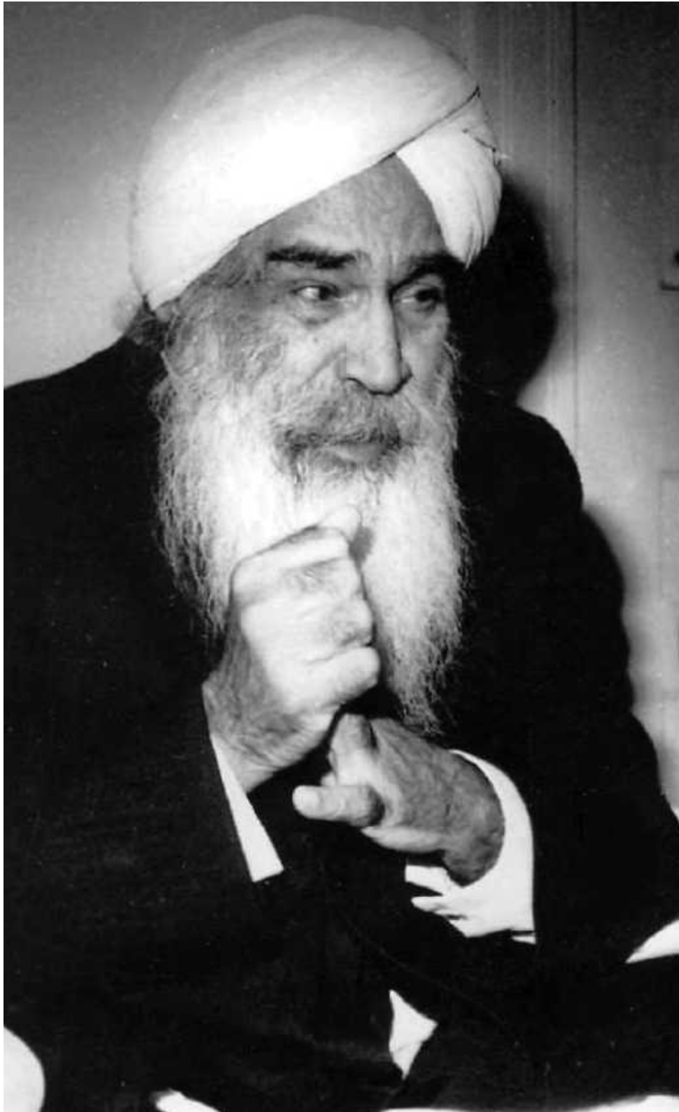
ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ
http://www.sos.org/el

Αφιερωμένο
στον Παντοδύναμο Θεό
ο οποίος εργάζεται δια μέσου όλων των Διδασκάλων
που έχουν έρθει στη γη
και του Μπάμπα Σαουάν Σινγκ Τζι Μαχαράτζ
στα ιερά πόδια του οποίου
ο συγγραφέας απορρόφησε το γλυκό ελιξίριο
του Ιερού Λόγου (Νάαμ)

ΣΑΝΤ ΚΙΡΠΑΛ ΣΙΓΚ ΤΖΙ

Περιεχόμενα

ΣΑΝΤ ΚΙΡΠΑΛ ΣΙΓΚ ΤΖΙ

Ο Άγιος Κιρπάλ Σινγκ (1894-1974), ο οποίος για χρόνια διατήρησε αναμμένη την δάδα της πνευματικότητας, με την ιδιότητα του ως Πρόεδρος του Παγκόσμιου Συνεδρίου θρησκειών, με αυτό του το βιβλίο επιχειρεί για το καλό της ανθρωπότητας να ρίξει φως πάνω σ' ένα θέμα που για αιώνες έχει φέρει σε αμηχανία τους αναζητητές του Θεού. Τι είναι ο θάνατος.

Μια προσεκτική μελέτη αυτού του βιβλίου, μπορεί να έχει σαν αποτέλεσμα την ελάττωση του τρομερού φόβου πού προκαλεί η σκέψη του θανάτου σε εκατομμύρια ανθρώπους.

RADHA KRISHNA KHANNA M, A., LLB.

Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Ο θάνατος είναι το μεγαλύτερο αίνιγμα της ζωής. Έχει βάλει σε αμηχανία την ανθρωπότητα από αμνημονεύτων χρόνων. Και παρ' όλες τις προσπάθειες για την διαλεύκανση αυτού του μυστηρίου, αυτό έχει παραμείνει τόσο μυστήριο όσο ποτέ άλλοτε.

Οι Άγιοι του ανώτατου βαθμού – Άγιοι Διδάσκαλοι της Αλήθειας ή Τέλειοι Διδάσκαλοι – οι οποίοι κατεβαίνουν από την περιοχή της αθανασίας και είναι πάντοτε σε επικοινωνία με το Απόλυτο, γνωρίζουν το σκιερό χαρακτήρα του θανάτου. Αυτοί μας πληροφορούν ότι ο θάνατος δεν είναι αυτό πού φαίνεται ότι είναι. Πρόκειται για μία χαρούμενη γέννηση, επαναγέννηση μπορεί να πει κανείς, σε μια ζωή πιο μακάρια απ' ότι εμείς εδώ ονειρευτήκαμε ποτέ. Είναι ακριβώς όπως ο ήλιος που δύει στη μια πλευρά της γης και ανατέλλει στην άλλη. Οι Διδάσκαλοι μας δείχνουν και μας εξηγούν τον τρόπο για να νικήσουμε τον φαινομενικά αήττητο και τρομακτικό θάνατο και έτσι να ελευθερωθούμε από το φόβο του. Αυτό είναι το μεγάλο μάθημα πού μπορούμε να πάρουμε από τους Αγίους, που μας διαβεβαιώνουν ότι δεν πεθαίνουμε, αλλά απλώς αποβάλλουμε το φυσικό ένδυμα του σώματός μας για να εργαστούμε μέσα σε άλλα σώματα, φυσικά ή Αστρικά ή Αιτιατά και ότι τελικά ανυψωνόμαστε για να βιώσουμε τη θεία μας φύση και να γνωρίσουμε την ταυτότητα μας με τον Θεό, την Πανσυνειδητότητα και την Μακαριότητα.

Στις σελίδες που ακολουθούν, καταβάλλεται μια προσπάθεια να υποδειχθεί ο τρόπος για την επίλυση του περίπλοκου αυτού αινίγματος με μια διατύπωση περιεκτική, σαφή και εύκολα κατανοητή στον αναγνώστη. Η μελέτη τους, προσφέρει μια απλοποιημένη προσέγγιση στις δυσνόητες Εσωτερικές διδασκαλίες που αφορούν το σώμα, την ψυχή και τη σχέση μεταξύ των δύο. Επίσης, αναφέρονται μέθοδοι για να χαλιναγωγηθεί ο νους, ώστε αυτός να γίνει το πειθήνιο και υπάκουο όργανο που θα μας βοηθήσει να υπερβούμε την σωματική μας συνειδητότητα και να πάρουμε μια πρόγευση της πραγματικής εμπειρίας του φυσικό μας θανάτου, την οποία όλοι τελικά θα υποστούμε.

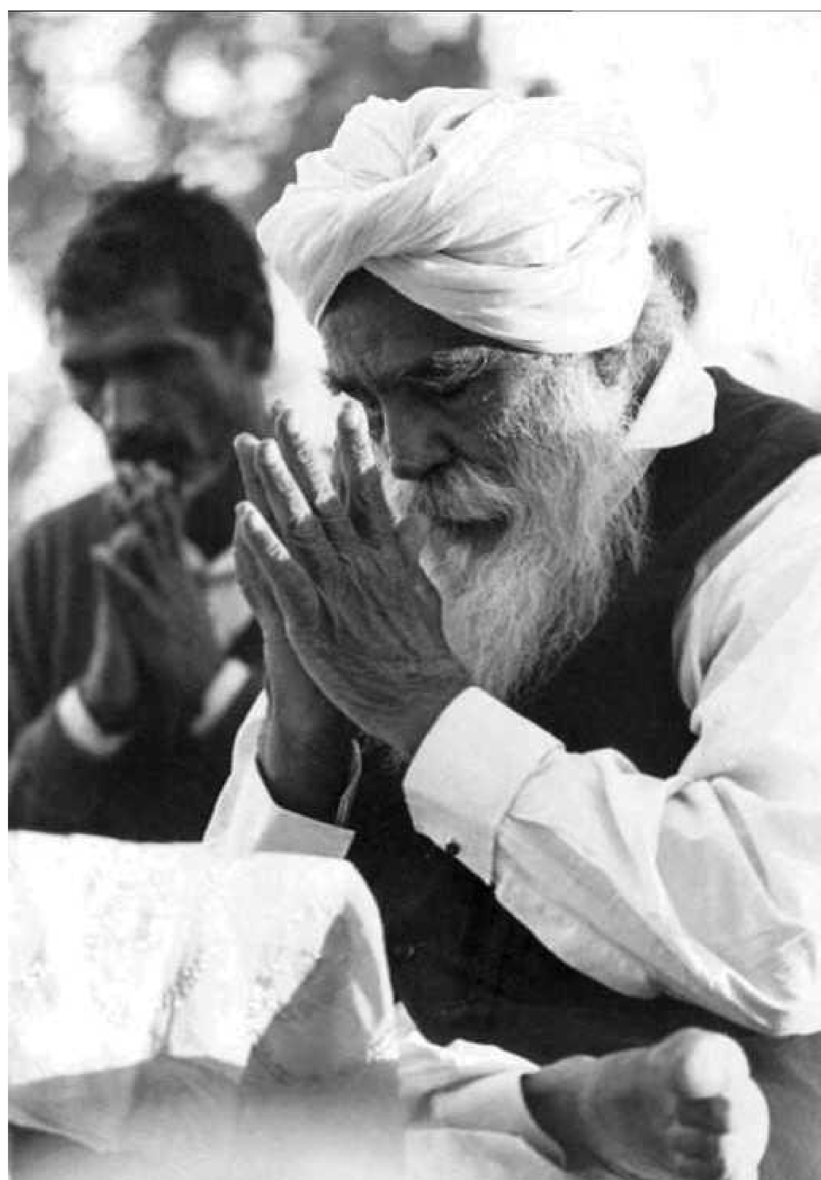
Το μεγαλείο ενός Τέλειου Διδασκάλου δεν έγκειται μόνο στο ότι διδάσκει στο επίπεδο της διάνοιας αλλά και στο ότι προσφέρει μια άμεση, απευθείας προσωπική εμπειρία του μαθητή, πάνω στην διδασκαλία του. Η επιστήμη των Διδασκάλων είναι η μόνη πνευματική επιστήμη που είναι αποδεικτέα στο εργαστήριο του νου. Αποφέρει εξωσωματικές εμπειρίες, ανοίγοντας απέραντους ορίζοντες πνευματικής ανύψωσης σε υπέργεια βασίλεια απερίγραπτης λαμπρότητας και όλα αυτά, ενώ ζει κανείς μέσα στο ανθρώπινό του σώμα. Η Σωτηρία του ανθρώπου *(της ψυχής του),* για να είναι πραγματική, πρέπει να αποκτηθεί τώρα, εδώ, στην επίγεια ζωή του.

Ο δρόμος προς το Πνεύμα και τη Δύναμη του Θεού, είναι πάντοτε ανοικτός στους ειλικρινείς αναζητητές της Αλήθειας, αλλά η επιτυχία στο Μονοπάτι εξαρτάται κυρίως από τη Θεία Χάρη πού δίνεται με τη μεσολάβηση ενός Θεανθρώπου. Ένας που φλέγεται από την αγάπη του Θεού είναι βέβαιο ότι θα βρει τον τρόπο να φτάσει τον Θεό. Είναι απλώς ζήτημα έντασης και διακαούς επιθυμίας του. Όταν υπάρχει ειλικρινής και γνήσια αγάπη για τον Θεό, Αυτός έρχεται με το περίβλημα ενός Αγίου για να οδηγήσει

αυτούς που το επιθυμούν στον εαυτό Του. Είθε το Φως Του να είναι λύχνος στα πόδια εκείνων που φιλοδοξούν την Πνευματική Ζωή και να τους οδηγήσει κοντά σε ένα ανθρώπινο πόλο μέσα από τον οποίο αυτό το Θεϊκό Φως εκδηλώνεται.

Εκφράζω εγκάρδιες ευχαριστίες ειδικά προς τον Σρι Μπάντρα Σένα, και στις άλλες αφοσιωμένες ψυχές σαν αυτόν, οι οποίες καθ'οιονδήποτε τρόπο βοήθησαν την έκδοση αυτού του βιβλίου και διέθεσαν ατέλειωτες ώρες, πάνω στο χειρόγραφο, με πνεύμα αγάπης και αφοσίωσης.

Κιρπάλ Σινγκ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

«Ζωή» και «Θάνατος» είναι όροι σχετικοί. Στο βασίλειο της σχετικότητας δεν μπορούμε να σκεφτούμε, να μιλήσουμε και να δράσουμε, αν δεν τοποθετήσουμε ένα πράγμα σε αντιδιαστολή μ' ένα άλλο. Αυτός είναι ο τρόπος για να καταλάβουμε τον κόσμο των φαινομένων. Στην πολλαπλότητα, βρισκόμαστε σε κάθε βήμα αντιμέτωποι με περίπλοκα προβλήματα και γι' αυτό αναγκαζόμαστε να ακολουθήσουμε ένα αναλυτικό σύστημα για να ταξινομήσουμε τα συνθετικά μέρη κάθε περίπτωσης, να τα οριοθετήσουμε ένα προς ένα και να θέσουμε το ένα σε σχέση με το άλλο, προκειμένου να καταλάβουμε κάτι σ' αυτό το επίπεδο των αισθήσεων και της διάνοιας. Έτσι, από τη φύση των πραγμάτων και τη φύση των νοητικών ικανοτήτων που μας προίκισε η φύση, ζούμε μόνο με τη γνώση των μερών, χωρίς ποτέ να έχουμε την αληθινή εικόνα οποιουδήποτε πράγματος στην ολότητά του. Όμως, επειδή δεν έχουμε καμία γνώση και εμπειρία του νοούμενου, μένουμε ικανοποιημένοι με τα σχήματα και τα χρώματα των πραγμάτων που βλέπουμε, καθώς και με τις ιδιότητες και τα χαρακτηριστικά τους που είναι εμφανή στην επιφάνεια, χωρίς να διεισδύουμε στο βάθος και στην κεντρική αρχή της ζωής. Η ζωή είναι ίδια σε όλα όσα βλέπουμε και παρατηρούμε, παρά τις διαφορές στην μάζα, την πυκνότητα, τον όγκο, το βάρος και το σχήμα τους. Όπως η Λαίδη του Σάλλοτ, ζούμε πάντοτε στον κόσμο των σκιών όπως αυτές

κατοπτρίζονται στον αντανακλαστικό καθρέπτη του νου και της διάνοιας, με την πλάτη μας γυρισμένη, κατά κάποιο τρόπο όχι μόνο στον αντικειμενικό κόσμο γύρω μας αλλά και στον υποκειμενικό κόσμο που υπάρχει μέσα στον καθένα μας. Ακόμα αδιαφορούμε για τον κόσμο της πραγματικότητας, με τα πιο θαυμαστά, τα πιο μεγάλα, τα πιο απέραντα, τα πιο λαμπερά και ένδοξα, από οτιδήποτε υπάρχει στο φυσικό κόσμο.

Με την ανατολή μέσα στον άνθρωπο της πρώτης αναλαμπής της Θεότητας, της Δύναμης που τα πάντα εξουσιάζει και τα πάντα συντηρεί και που είναι πίσω από καθετί οργανικό ή ανόργανο, αναπτύχθηκε η συνειδητότητα για την ύπαρξη κάποιας Αρχής η οποία ήταν η ζωή και η ψύχη του σύμπαντος. Αυτή η συνειδητότητα οδήγησε σιγά σιγά στην ανάγκη ίδρυσης των διαφόρων θρησκειών, που καθεμιά από αυτές είχε τις ιδιαιτερότητές της, ανάλογα με το βαθμό ενόρασης που είχε ο ιδρυτής της και σύμφωνα με τις ανάγκες της εποχής και των ανθρώπων και ακόμα του επίπεδου της νοημοσύνης, της φυλής και της ικανότητας να αποδεχτεί, να κατανοήσει και να αφομοιώσει τα διδάγματα των Αποστόλων, των Μεσσιών και των Προφητών, πού ήρθαν κατά καιρούς για την υλική, διανοητική, ηθική, κοινωνική και οικονομική ανύψωση των λαών.

Όλες οι θρησκείες πηγάζουν από τα πιο αγνά εφαλτήρια. Όμως, οι ηγέτες των θρησκευτικών πεποιθήσεων όσο και οι συνθήκες τις όποιες δημιουργούν για τη βελτίωση των μαζών τις οποίες διδάσκουν, είναι παράγοντες που διαφέρουν σε κάθε περίπτωση. Γι’ αυτό, ίσως δεν θα είναι άτοπο να πούμε ότι για τους περισσότερους ανθρώπους, τα υπέροχα διδάγματα των φωτισμένων Διδασκάλων, δημιούργησαν μόνον κοινωνικο-θρησκευτικούς θεσμούς, δηλαδή, κώδικες κοινωνικών και ηθικών διδαγμάτων, ώστε να κάνουν τους ανθρώπους να ζουν ειρηνικά και να μην

είναι σε μια κατάσταση συνεχούς ανησυχίας. φόβου και αντιπαραθέσεων μεταξύ τους.

Όλες οι καλές και ενάρετες σκέψεις, όπως και οι αρνητικές σκέψεις, δημιουργούνται από το νου, αλλά πολλοί λίγοι μαθητές ανυψώνονται στο επίπεδο των Διδασκάλων τους και δεν επωφελούνται από τα πραγματικά τους διδάγματα, κυρίως την πρακτική τους μορφή, που είναι η μυστικιστική πλευρά της θρησκείας και που αποτελεί και τον πυρήνα της διδαχής τους. Έτσι το πρακτικό κεντρικό θέμα μεταδόθηκε στους λίγους πού επιλέχτηκαν, στους "εκλεκτούς", ενώ στις μάζες δόθηκε η θεωρητική άποψη των διδαγμάτων με τη μορφή παραβολών που πιθανώς, με την πάροδο του χρόνου, να τους καταστήσουν ικανούς να συλλάβουν και να καταλάβουν την αληθινή έννοια της διδαχής τους. Έτσι, καθώς ερευνά κανείς τη φιλοσοφία όλων των θρησκειών αντιλαμβάνεται μόνον αμυδρές αναλαμπές της πραγματικότητας, αδιάφορο πόσο αμυδρές και ασαφείς φαίνονται, πολλές φορές επειδή δεν έχουμε ακόμη αναπτύξει τα "εσωτερικά μάτια" που είχαν οι ιδρυτές τους.

Για τον κοινό άνθρωπο, η θρησκεία παρέμεινε, κατά ένα μεγάλο μέρος, περισσότερο μια ορθολογιστική θεωρία, για να καλυτερέψει τη μοίρα του ανθρώπου στη ζωή, και να τον κάνει καλύτερο άνθρωπο, καλύτερο μέλος της κοινωνικής τάξης στην οποία ανήκε, σωστό πολίτη του κράτους, με αστικά δικαιώματα και υποχρεώσεις και ακόμα με κοινωνικές και οικογενειακές ευθύνες.

Όλες οι αρετές, οι εργασίες, οι τέχνες, οι επιστήμες και γενικά όλα τα επαγγέλματα, συμπεριλαμβανομένων των πολιτικών και των ιερέων, έχουν τη βάση τους σε διαφορετικούς βαθμούς αλήθειας, όπως την διανοήθηκαν οι πρόγονοί τους.

Γι' αυτό, βλέπουμε τον εμπλουτισμό της κάθε θρησκείας με κοινωνικά και ηθικά στολίδια για να γίνει αυτή παρουσιάσιμη και ευπρόσδεκτη στις διάφορες ανθρώπινες κοινωνίες. Αυτή η διαφο-

ρετική μορφή κάθε θρησκείας έχει μέσα στους αιώνες και διαφορετικούς αποδέκτες.

Αν προχωρήσουμε ένα βήμα ακόμα, ερχόμαστε σε μία άλλη συνιστώσα της κάθε θρησκείας. Αυτή αποτελείται από διαφορετικές θεσπισμένες ηθικές αρετές, ιεροτελεστίες και τελετουργίες, συστήματα και τυπολατρίες, στερήσεις και μετάνοιες, φιλανθρωπίες, αγαθοεργίες, μαγικούς ψαλμούς για να δαμάσουν και να συμβιβάσουν τις αρνητικές δυνάμεις και επικλήσεις στις φιλικές πνευματικές δυνάμεις για βοήθεια και συνδρομή όταν και όπου κάθε φορά υπάρχει ανάγκη.

Τελευταίοι, αλλά όχι και πιο ασήμαντοι, έρχονται οι διάφοροι βαθμοί των γιόγκι και γιογκισβάρας, που είναι γνώστες των διαφόρων γιογκικών πειθαρχιών.

Στην κορυφή της ιεραρχίας, είναι οι Άγιοι Διδάσκαλοι, τα Τελειοποιημένα όντα ή οι Θεάνθρωποι, οι οποίοι όχι μόνο μιλούν για την Δύναμη και το Πνεύμα του Θεού, αλλά καθιστούν ικανές τις ατομικές ψυχές των μυημένων μαθητών τους, να συνδεθούν συνειδητά με Αυτόν. Πρέπει να πούμε προς τιμήν τους, ότι η δική τους διαμεσολάβηση είναι η αληθινή θρησκεία ετυμολογικά και πρακτικά, διότι αυτή και μόνον επανασυνδέει τους ανθρώπους (*τις ψυχές τους*) με τον Δημιουργό.

Τα διδάγματα των Διδασκάλων δεν αποτελούν μία εγκαθιδρυμένη θρησκεία όπως νομίζει ο κόσμος, αλλά είναι μία συστηματική επιστήμη που ονομάζουμε “Επιστήμη της ψυχής”.

Οποιοσδήποτε ασκεί πιστά αυτή την επιστήμη, όπως καθορίζεται από τους Διδασκάλους, έχει τις ίδιες εμπειρίες και φτάνει στα ίδια αποτελέσματα, ανεξάρτητα από την κοινωνική θέση και την θρησκεία στην οποία ανήκει. Η Επιστήμη της ψυχής είναι ο πυρήνας και το κέντρο όλων των θρησκειών του κόσμου. Είναι το θεμέλιο πάνω στο οποίο στηρίζονται όλες οι θρησκείες.

Οι Διδάσκαλοι μας λένε ότι υπάρχουν επτά πνευματικά Επίπεδα με τα Σανσκριτικά ονόματα, Πίντ, Αντ, Μπραχμάντ, Παρ Μπραχμάντ, Σατς Καντ, Άλακ και Άγκαμ. Και πάνω από από αυτά τα επτά βρίσκεται ένα όγδοο επίπεδο πού οι Άγιοι μέσα στους αιώνες του έχουν δώσει διάφορα ονόματα, όπως: Άναμι (*Ανώνυμος*), Μάχα Νταγιάν (*Κύριος της ευσπλαχνίας*), Νιράλα (*Ο πλέον θαυμαστός*) και Σοάμι (*Ο Κύριος όλων*).

Στους μυημένους των Διδασκάλων δίνεται μία σύντομη περιγραφή των διακριτικών χαρακτηριστικών των πέντε πρώτων επιπέδων, των ήχων και των φώτων που επικρατούν στο καθένα από αυτά και αποκαλύπτονται τα ονόματα των δυνάμεων που προΐστανται σε αυτά τα Επίπεδα.

Ο μυημένος που διατρέχει με επιτυχία το πρώτο πνευματικό επίπεδο ονομάζεται σαντάκ (*μαθητής*). Εκείνος πού διασχίζει το δεύτερο είναι γνωστός ως Σαντχ (*πειθαρχημένη ψυχή*). Αυτός που φτάνει στο Παρ Μπραχμάντ και καθαρίζεται από τα ελαττώματα και τις διακαείς επιθυμίες που του έχουν μείνει ονομάζεται Χάνσα (*εξαγνισμένη ψυχή*). Και αυτός που πάει ακόμα πιο ψηλά ονομάζεται Πάραμ-Χάνσα (*άσπιλη ψυχή*). Τέλος, αυτός πού φτάνει στο πέμπτο επίπεδο (*Σατς-Καντ*) ονομάζεται Σαντ ή Άγιος.

Ένας καθορισμένος από τον Θεό Άγιος, στον οποίο έχει δοθεί Εντολή από το Ανώτατο Ον να διδάξει την Αλήθεια (*Σίκσα*) και να εκδηλώσει την Αλήθεια (*Ντίκσα*) ονομάζεται Άγιος Διδάσκαλος της Αλήθειας ή Τέλειος Διδάσκαλος και έχει εξουσία να οδηγεί τζίβες (*ανθρώπινες ψυχές*) στα βασίλεια του Υπερπέραν, στο Αιώνιό τους Σπίτι (*το Βασίλειο του Θεού*).

Γιόγκα σημαίνει ένωση της ψυχής με την Υπερψυχή, δηλαδή τον Θεό. Υπάρχουν πολλά συστήματα γιόγκα: Μάντρα γιόγκα, Χάθα γιόγκα, Ράτζα γιόγκα, Λάγια γιόγκα, Άστανγκ γιόγκα, Κάραμ γιόγκα, Μπάκτι γιόγκα, Τζνάνα γιόγκα και άλλα. Αυτές οι

γιογκικές πειθαρχίες, λίγο ή πολύ πραγματεύονται με την εξάσκηση του φυσικού σώματος, του νου και της διάνοιας. Αποβλέπουν στο να εξασφαλίσουν οι άνθρωποι έναν υγιή νου σε ένα υγιές σώμα, για να επιτύχουν υγεία, φυσική ικανότητα και μακροζωία. Καθένα από αυτά τα γιογκικά συστήματα έχει δικό του σκοπό και πρόθεση. Όμως δεν αποτελούν υδατοστεγή διαμερίσματα αλλά όλα μαζί εξυπηρετούν στο να ολοκληρώσουν τον άνθρωπο, να τον κάνουν ακέραιο ή ένα ιδιαίτερο άτομο.

(Για λεπτομερέστερη ανάλυση αυτού του θέματος, μπορεί κανείς να ανατρέξει στο βιβλίο: «Το επιστέγασμα της ζωής», μια μελέτη στα συστήματα της Γιόγκα, όπου το θέμα έχει αναπτυχθεί σε μεγάλη έκταση).

Υπάρχει ένα ακόμα σύστημα γιόγκα που είναι η Σούρατ Σαμπτ Γιόγκα. Η γιόγκα αυτή αποσκοπεί στην επικοινωνία του αναζητητή με τον Ιερό Λόγο (*Ηχητικό Ρεύμα*). Αυτό το σύστημα είναι η ρίζα όλων των θρησκειών που όμως, δεν έχει γίνει σωστά αντιληπτό από τους θεολόγους. Η Σούρατ Σαμπτ Γιόγκα οδηγεί τον άνθρωπο στον τελικό προορισμό του – στο Άναμι ή το Ανώνυμο Απόλυτο – πού είναι πίσω από ολόκληρη τη Δημιουργία και είναι η πραγματική ουσία της Δημιουργίας, η δραστήρια Αναίτια Αιτία.

Όταν ο Ωκεανός της Αγνής Συνειδητότητας (*ο Θεός*) άρχισε να πάλλεται, το Άμορφο και Ανώνυμο Απόλυτο με τη δύναμη των δικών του δονήσεων, εκδηλώθηκε σε πολλές και διάφορες μορφές, με πολλά και διαφορετικά ονόματα. Ο Ήχος που παράχθηκε από τη δόνηση ονομάστηκε Ιερός Λόγος. Ο Μυστικισμός, ασχολείται με το πώς μπορεί κάποιος να έρθει σε επαφή με το Πνεύμα και τη Δύναμη του Θεού, την πρώτη Δημιουργική Αρχή (*το Φως της Ζωής*). Κι ενώ όλες οι φιλοσοφίες ασχολούνται και πραγματεύονται με την εκδηλωμένη όψη του Ανεκδήλωτου και τη Δημιουργία του Αδημιούργητου, ο Μυστικισμός αντιθέτως, πραγματεύεται με την ίδια την πρώτη Δημιουργική Αρχή, την παλλόμενη δύναμη

που χαρακτηρίζεται ως Ήχος και Φως (*Σρούτι και Τζιότι*).

Η επικοινωνία με το Λόγο αρχίζει με μια συνειδητή επαφή με την «σε εκδήλωση θεία Δύναμη» το Νάαμ η Άγιο Πνεύμα, η οποία χαρίζει μια πραγματική εμπειρία των υψηλότερων Εσωτερικών επιπέδων, απερίγραπτης μακαριότητας. Η εμπειρία αυτή παρέχεται τώρα που ζούμε μέσα στη σάρκα, στον υλικό ή φυσικό κόσμο και όχι μετά τον θάνατό μας,

Αυτές οι Θεϊκές δονήσεις, που καταλήγουν σε διαφόρους τύπους ήχων, οδηγούν την ψυχή του μυημένου σε ένα καθαρώς πνευματικό κόσμο το Σατ-Νάαμ, το Βασίλειο του Θεού κατά την Χριστιανική Παράδοση, από όπου απορρέει η θεία Αρμονία, πού γίνεται το μέσο για να οδηγηθούν οι κουρασμένες από τον κόσμο ψυχές πίσω στην Αληθινή Κατοικία του αγαπημένου Πατέρα.

Ο Τούλσι Σαχίμπ λέει: *«Ένας Ήχος από μακριά έρχεται κάτω για να σε καλέσει πίσω στον Θεό»*.

Ομοίως, έχουμε τη μαρτυρία του δασκάλου Σάμαζ Ταμπρίζ, που λέει: *«Ω, Σάμαζ! Άκουσε τη Φωνή του Θεού, που σε καλεί κοντά Του»*.

Ο Γκουρού Άρτζάν επίσης λέει: *«Εκείνος που σε έστειλε στον κόσμο κάτω, σε καλεί τώρα πίσω»*.

Στο Κοράνιο γράφεται: *«Ω ψυχή! επέστρεψε στον Κύριο, δοξολογώντας και ευχαριστώντας Τον»*.

Στο μονοπάτι προς τον Θεό είναι απαραίτητος ένας Τέλειος Διδάσκαλος. Στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο, αναφέρονται τα λόγια του Ιησού: *«Ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα, ειμή δι᾽ εμού» (14:6).*

Όλοι οι Διδάσκαλοι αναφέρουν ότι υπάρχει πάντοτε στον κόσμο ένας Τέλειος Διδάσκαλος ή Μουρσίντ που ενεργεί ως ένας Κίμπλα Νούμα ή ως δείκτης προς την Κίμπλα ή τα Άγια των Αγίων, άξιος του προσκυνήματος και της λατρείας μας.

Στις γραφές των Σικχ αναφέρεται: *«Οι Διδάσκαλοι έρχονται*

κατά διαδοχή, συνεχώς από εποχή σε εποχή».

Ο Ευαγγελιστής Λουκάς ομοίως μας λέει: *«Καθώς ελάλησε διά στόματος των αγίων των απ' αιώνων προφητών αυτού» (1:70).*

Ο Νόμος ζήτησης και προσφοράς εργάζεται πάντοτε στη φύση. Υπάρχει τροφή για τους πεινασμένους και νερό για τους διψασμένους. Όπου υπάρχει φωτιά το οξυγόνο αυτόματα την συνδράμει. Κάθε Προφήτης και Μεσσίας εκτελεί την Αποστολή του στη γη για το συγκεκριμένο χρονικό διάστημα πού στάλθηκε στη γη.

Ο Ιησούς είπε: *«Ενόσω είμαι εν τω κόσμω, είμαι το φως του κόσμου» (Ιωάν. 9:5).*

Στη φύση, κενό δεν υπάρχει. Έτσι και η Δύναμη του Θεού συνεχίζει την εργασία της μέσα από έναν νέο κάθε φορά ανθρώπινο πόλο, γιατί το έργο αυτό, είναι ένα ακατάπαυστο αιώνιο έργο.

Έτσι, ενώ αποσύρεται αυτή η Θεϊκή Δύναμη από έναν ανθρώπινο πόλο, επιλέγει έναν άλλο ανθρώπινο πόλο για να εκδηλωθεί και να συνεχίσει το έργο Της στον κόσμο. Ένας τέτοιος ανθρώπινος πόλος, μπορούμε να πούμε ότι είναι ο αντιπρόσωπος του Θεού στον υλικό κόσμο. Είναι ο Θεάνθρωπος που γεμίζει το κενό και συνεχίζει το Έργο. Είναι ακριβώς όπως η αντικατάσταση μιας καμένης ηλεκτρικής λάμπας με μια καινούργια, για να εξασφαλιστεί ο φωτισμός. Η Δύναμη του Χριστού ή Χριστή Δύναμη του Θεού εξακολουθεί να φωτίζει αμείωτη από τον έναν ανθρώπινο πόλο στον άλλο είτε με την μορφή του Ζωροάστρη, είτε του Κομφούκιου, του Ιησού, του Μωάμεθ, του Καμπίρ, του Νάνακ, του Τούλση Σαχίμπ ή του Σοάμι Τζι.

Όπως αναφέρθηκε και προηγουμένως, ο κόσμος δεν μένει ποτέ χωρίς Τέλειο Διδάσκαλο. Μετά τον Σοάμι Τζι, ήταν ο Μπάμπα-Τζαϊμάλ Σινγκ που συνέχισε την Αποστολή του Διδασκάλου του στο Παντζάμπ και μετά ο επιφανής πνευματικός γιος και διάδοχος του, ο Χαζούρ Σαουάν Σινγκ του οποίου η Χάρη εξακολουθεί να

λάμπει ακόμη και τώρα, περισσότερο παρά ποτέ άλλοτε, σε όλο τον κόσμο μέσο του «Ρουχάνι Σάτσανγκ» με Κέντρο το Δελχί, όπου συγκεντρώνονται κατά καιρούς οι θρησκευτικοί αρχηγοί της χώρας αλλά και του εξωτερικού και εργάζονται στο να ενώσουν την ανθρωπότητα σε μια αδελφότητα ως τέκνα του Θεού, ανεξάρτητα από τα κοινωνικά θρησκευτικά συστήματα των χωρών στις οποίες ανήκουν.

Όταν οι πνευματικοί δάσκαλοι αφήνουν αυτόν τον υλικό κόσμο, οι εξιστορήσεις των πολύτιμων εμπειριών τους κατά το διάστημα της ερευνάς τους για την Αλήθεια, συλλέγονται και προστίθενται στη θρησκευτική φιλολογία του κόσμου, όπως υπάρχει σήμερα και συχνά αποτελούν τις Γραφές των διαφόρων θρησκειών. Είμαστε πολύ τυχεροί που στον εικοστό αιώνα έχουμε αρκετές Γραφές που προέρχονται από πολύ παλιές εποχές. Έχουμε τη Ζέντ Αβέστα, τις Βέδες, τις Ουπανισσάδες, τα μεγάλα έπη της Ραμαγιάνα και της Μαχαμπαράτα, τη Μπαγκαβάτ Γκίτα, την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη, το Κοράνιο, το Αντί Γκράνθ και πολλά άλλα βιβλία όπως το Σάρ Μπατσάν και το Γκουρμάτ Σιντάν. Όλα αυτά πραγματεύονται την ίδια Αλήθεια η οποία είναι μία και μόνο μία. Αλλά η προσέγγιση στην Αλήθεια γίνεται με διάφορους τρόπους, καθόσον κάθε πνευματικός δάσκαλος έχει την δική του ορολογία και τον δικό του τρόπο έκφρασης.

Όμως, οι περισσότεροι από εμάς είμαστε προσκολλημένοι στα διδάγματα του ενός ή του άλλου σοφού και δυσκολευόμαστε να καταλάβουμε τη σημασία τους, διότι δεν γνωρίζουμε την εσωτερική έννοια ορισμένων λέξεων που χρησιμοποιούν, τη γλώσσα ή τη διάλεκτο που μεταχειρίζονται. Έτσι, αν δεν μας βοηθήσει ένας άνθρωπος με επίγνωση, που να έχει γνωρίσει από προσωπική εμπειρία ο ίδιος τις αλήθειες που προβάλλονται από τους συγγραφείς και να τις εξηγήσει με τρόπο κατανοητό σε μας, δεν

μπορούμε να συλλάβουμε την πραγματική τους διάσταση. Στα χέρια ενός τέτοιου αρμόδιου Διδασκάλου, τα παλιά πνευματικά κείμενα αποκτούν ζωή και γίνονται πηγή έμπνευσης για τις ψυχές που επιθυμούν διακαώς να βρουν την Αλήθεια. Γι' αυτό έχουν πει πως: *«Οι Γραφές είναι εργαλεία στα χέρια ενός Διδασκάλου και βοηθούν για τη μετάβαση στην απέναντι όχθη της θάλασσας της ζωής. Αλλά οι Γραφές γίνονται νοητές μόνο όταν κάποιος Θεάνθρωπος έρχεται να τις εξηγήσει».*

Κατά τη μύηση από έναν Τέλειο Διδάσκαλο ή τον Θεάνθρωπο της κάθε εποχής, αυτός που αναζητά την Αλήθεια συνδέεται συνειδητά με το θείο Λόγο, τη θεία Δύναμη που εκδηλώνεται στη Δημιουργία με τη μορφή Φωτός και Ήχου, η Δύναμη η οποία απορρέει από την κίνηση που πάλλεται στο βάθος του Ωκεανού της Αγάπης, που είναι ο Θεός. Τότε, τού δίνεται μια απευθείας απόδειξη της Δύναμης και του Πνεύματος του Θεού και αρχίζει να βλέπει το Φως του Θεού και να ακούει τη Μουσική των Σφαιρών, που ηχεί ακατάπαυστα και παντού, μέσα και έξω από το διάστημα. Διότι, δεν υπάρχει τόπος όπου αυτά δεν υπάρχουν.

Λέγεται για τον Γκουρού Νάνακ, ο οποίος ήταν τελείως εμποτισμένος με το “χρώμα” του Νάαμ που διαποτίζει τα πάντα και ο οποίος διαρκώς ζούσε σε κατάσταση συνεχούς έκστασης, ότι μια φορά, σε ένα από τα ταξίδια του, στη Μέκκα, βρέθηκε ξαπλωμένος στους ιερούς χώρους με τα πόδια του γυρισμένα προς τον ιερό βωμό «Κάαμπα». Αυτοί που υπηρετούσαν στο βωμό, δεν μπορούσαν να ανεχθούν αυτή τη φαινομενικώς ιερόσυλη πράξη και τον επέπληξαν για αυτή την προσβολή λέγοντάς του: *«Γιατί είσαι ξαπλωμένος με τα πόδια σου προς τον Οίκον του Θεού;»* Ο Γκουρού Νάνακ πού γνώριζε συνειδητά ότι το Πνεύμα του Θεού «πληροί τα πάντα», ταπεινά ρώτησε: *«Σας παρακαλώ πείτε μου πού δεν είναι ο Θεός για να στρέψω τα πόδια μου προς αυτήν*

την κατεύθυνση». Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο βλέπουν τα πράγματα οι Άγιοι που έχουν ως κέντρο της προσοχής τους τον Θεό. Αυτοί, βλέπουν τον Θεό παντού και σ' όλες τις κατευθύνσεις, ως μια αρχή Ζωής που εμποτίζει τα πάντα και πάλλει μέσα σε ό,τι υπάρχει.

Επίσης στο Κοράνιο ο Προφήτης διακήρυξε: *«Το Βασίλειο του Θεού εκτείνεται από την ανατολή μέχρι τη δύση και οι πιστοί μπορούν να Τον βρουν σε οποιαδήποτε κατεύθυνση κι' αν στρέψουν το πρόσωπό τους προς Αυτόν, γιατί ο Θεός είναι σίγουρο ότι θα τους συναντήσει σ' αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση, επειδή Αυτός δεν είναι περιορισμένος σε κανένα ιδιαίτερο χώρο και είναι Παντογνώστης και γνωρίζει την καρδιά του καθενός»*.

Ο Αλ-Νισάι, ένας Μουσουλμάνος δερβίσης, που μιλάει με λεπτομέρειες γι' αυτό το θέμα, εξηγεί: *«Για μένα ολόκληρη η γη είναι ένας ναός του Θεού και ένας ιερός τόπος για προσευχή. Αυτοί που με ακολουθούν, είναι ελεύθεροι να λένε τις προσευχές τους όπου κι αν βρίσκονται, όταν έρθει η ώρα της προσευχής»*.

Στις Πράξεις των Αποστόλων *(17:24)*, αναφέρεται: *«Ο Θεός όστις έκαμε τον κόσμον και πάντα τα εν αυτώ, ούτος Κύριος ων του ουρανού και της γης, δεν κατοικεί εν χειροποίητοις ναοίς»*.

Γι' αυτόν το λόγο ο Όλιβερ Ουέντελλ Χόλμς, δίνει περισσότερη έμφαση στην αφοσίωση παρά σε οτιδήποτε άλλο, γιατί η αφοσίωση με αγάπη αγιάζει τον τόπο, το χρόνο και τον τρόπο της προσευχής. Σχετικά λέει: *«Εκεί όπου κάποιος γονατίζει με αφοσίωση όλα είναι ιερά»*. Η Δύναμη και το Πνεύμα του Θεού εμποτίζουν τα πάντα. Είναι πάντοτε παρόντα και πάντοτε πάλλουν. Συντονισμένη με τη θεία Μελωδία η ψυχή αυθόρμητα ανυψώνεται, σαν να ήταν μέσα σε ένα ηλεκτρικό ανελκυστήρα, σε όλο και υψηλότερες πνευματικές Περιοχές και προχωρεί συνέχεια ακολουθώντας τη μελωδική Μουσική, που σιγά-σιγά γίνεται

όλο και περισσότερο αιθέρια, ωσότου η ψυχή απορροφάται μέσα στην Πηγή από όπου προέρχεται, στο Απόλυτο, το Άναμι ή το Ακατανόμαστο και το Ανέκφραστο.

Οι ψυχές, αφού περάσουν από μια μακρά και κουραστική εξελικτική περίοδο αυτοπειθαρχίας και αυτοεξάγνισης, οδηγούνται τελικά από τη θεία Δύναμη στα πόδια ενός Αγίου Διδασκάλου για να τις οδηγήσει πίσω στον Θεό. *«Ουδείς δύναται να έλθει προς εμέ, εάν δεν έλκυση αυτόν ο Πατήρ ο πέμψας με και εγώ θέλω αναστήσει αυτόν εν τη εσχάτη ημέρα» (Ιωάν. 6:44)*. Εδώ, με τη φράση «εσχάτη ημέρα» εννοεί την ημέρα που εγκαταλείπει κάποιος το κέλυφος του υλικού του σώματος, είτε με την θέληση του κατά τη διάρκεια της ζωής, ανυψούμενος πάνω από τη σωματική του συνειδητότητα με τον πρακτικό τρόπο του διαλογισμού είτε χωρίς να το θέλει την ώρα του θανάτου του, όταν ο Άγγελος του Θανάτου (*ο Μιχαήλ της Χριστιανικής Παράδοσης*) αποσπάει τα αισθητήρια ρεύματα από το σώμα του.

Ο Γκουρού Αρτζάν λέει: *«Αυτός που σε έστειλε στον κόσμο σε καλεί τώρα πίσω. Γύρισε στο Σπίτι σου με ευχαρίστηση και άνεση».*

Οι εφευρέσεις του ραδιοφώνου και του ραντάρ έχουν τώρα αποδείξει, χωρίς αμφιβολία, ότι η ατμόσφαιρα γύρω μας είναι γεμάτη από δονουμένους ήχους που μπορούν να συλλεχτούν και να τραβηχτούν προς τα κάτω για να ακουστούν από οποιαδήποτε απόσταση, με την προϋπόθεση ότι υπάρχει ένας κατάλληλος δέκτης που μπορεί να συντονίζεται για να τους συλλάβει. Αυτό ακριβώς κάνει και ένας αρμόδιος Διδάσκαλος την ώρα της μύησης. Συντονίζει τις ατομικές ψυχές με τον Θείο Ήχο, ώστε ο Ήχος να γίνεται ακουστός από αυτές.

Η εξωτερική γήινη μουσική έχει μεγάλη επίδραση στον άνθρωπο. Οι στρατιώτες όταν είναι σε πορεία διεγείρονται από

τους στρατιωτικούς ήχους των σαλπίγγων και των τρομπετών. Οι Σκωτσέζοι, από τις ορεινές περιοχές της χώρας τους, με τις πολύχρωμές φορεσιές τους βαδίζουν θριαμβευτικά κάτω από τον ήχο της γκάιντας. Οι ναύτες και οι θαλασσινοί τραβούν και σύρουν τα πανιά και κωπηλατούν με ρυθμικές κραυγές. Τα χαμηλόφωνα τύμπανα παίζουν το νεκρώσιμο εμβατήριο στους θλιμμένους πενθούντες πού συνοδεύουν το φέρετρο. Οι χορευτές, χορεύουν σε συγχρονισμό με τη μουσική πού τους συνοδεύει και το κουδούνισμα των βραχιολιών πού φορούν στα χέρια και στα πόδια τους. Ακόμη και στα ζώα, αρέσει η αρμονία των κουδουνιών πού είναι δεμένα στα κέρατα τους. Η γοργοπόδαρη αντιλόπη δελεάζεται, από τον κρότο των τυμπάνων και βγαίνει από τους θάμνους που την κρύβουν. Η θανατηφόρα κόμπρα μαγεύεται από τον γητευτή των φιδιών με τη μουσική του αυλού. Η εξωτερική μουσική φέρνει την ψυχή στο τέρμα του υλικού επιπέδου και διεγείρει συναισθήματα πού αλλιώς βρίσκονται πολύ βαθιά για να προκαλέσουν δάκρυα. Τέτοια πράγματι είναι η δύναμη της μουσικής. Ο Ιωάννης Ντράϊντεν, ένας έξοχος Άγγλος ποιητής του 17^{ου} αιώνα μιλάει γι' αυτό με θαυμασμό και λέει:

«Ποιο πάθος δεν μπορεί η Μουσική να διεγείρει
και να δαμάσει;
Όταν ο Τζόυμπαλ κτύπησε το έγχορδο όστρακο,
οι αδελφοί του που άκουγαν στάθηκαν ένα γύρω,
και θαυμάζοντας, έπεσαν με το πρόσωπο κάτω
για να προσκυνήσουν αυτόν τον ουράνιο ήχο.
Κάτι κατώτερο από ένα Θεό, σκέφτηκαν,
δεν μπορούσε να κατοικεί εκεί μέσα στο κούφιο
εκείνο όστρακο, που μιλούσε τόσο γλυκά και τόσο ωραία.
Ποιο πάθος δεν μπορεί η μουσική να διεγείρει
και να δαμάσει;»

Όταν τέτοια είναι η δύναμη της γήινης μουσικής, μπορεί εύκολα κανείς να φανταστεί πόση μπορεί να είναι η δύναμη της ουράνιας Μουσικής. Πόσο μεθυστικό και χαροποιό θα είναι όταν κάποιος αρχίσει να υψώνεται πάνω από τη σωματική συνειδητότητα και να συντονίζεται με την ουράνια Αρμονία!

Ο Λόγος είναι η θεία Δύναμη σε έκφραση. Ο Θεός είναι Συμφωνική Αγάπη, που αναβλύζει και ξεχειλίζει. Αυτός είναι συγχρόνως η Πηγή της Αγάπης, του Φωτός και της Ζωής.

Ο δρόμος από το φυσικό επίπεδο προς το Απόλυτο, τον «*Οίκον του Πατρός*», περνάει μέσα από πολλά επίπεδα που διαιρούνται σε υποεπίπεδα. Το ταξίδι είναι γεμάτο κινδύνους. Τα κατώτερα επίπεδα είναι τελείως αδιαπέραστα χωρίς έναν οδηγό πού να γνωρίζει καλά τα γυρίσματα και τις δυσκολίες του Μονοπατιού. Για το λόγο αυτό, υπάρχει η επιτακτική ανάγκη ενός Γκουρού (*λαμπαδηφόρου*) ή αρμόδιου Διδασκάλου, ενός τακτικού ταξιδιώτη στο δρόμο, που γνωρίζει πλήρως τις δυσκολίες και τους κινδύνους που υπάρχουν στο Μονοπάτι. Μόνο ο Θεάνθρωπος που γνωρίζει το δρόμο προς τον Θεό, μπορεί με ασφάλεια να περάσει την ψυχή μέσα από ολισθηρές περιοχές εκτυφλωτικού φωτός και αποπλανητικών σκιών και ανάμεσα από τις απατηλές σαγηνευτικές σειρήνες και τους τρόμους του άγνωστου. Γι' αυτό, ο Μαουλάνα Ρούμι μάς προτρέπει: *«Βρες έναν ταξιδιώτη του Μονοπατιού γιατί χωρίς έναν τέτοιο ταξιδιώτη, το Μονοπάτι είναι γεμάτο από απερίγραπτες παγίδες και αφάνταστους κινδύνους»*.

Εμείς αντίθετα, είμαστε βαθιά απορροφημένοι στον κόσμο. Ο Καμπίρ μας δίνει μια ζωντανή περιγραφή της ανικανότητας μας στο να βοηθήσουμε τον εαυτό μας στη φοβερή θάλασσα του κόσμου. Μας λέει ότι ο δρόμος προς την πραγματική ευτυχία είναι μακρύς και μονότονος και εμείς αδρανούμε τελείως στο επίπεδο των αισθήσεων. Μας καλεί λοιπόν να ξυπνήσουμε και να αρχί-

σουμε το κοπιαστικό ανηφορικό ταξίδι.

Είμαστε όλοι μέσα στη θανάσιμη λαβή των χαλύβδινων πλοκάμων της ζωής κουβαλώντας ένα βαρύ φορτίο από αυταπάτες μέσα στο κεφάλι μας. Οι ονομαζόμενοι φίλοι και συγγενείς μας είναι οι περισσότεροι πιστωτές και οφειλέτες μας. Μας πάνε και μας φέρνουν αλύπητα με παραπλανητικούς τρόπους. Το παράξενο είναι ότι εμείς προσκολλόμαστε με αγάπη σ' αυτούς και τους αγκαλιάζουμε χωρίς να γνωρίζουμε ότι μας εκμεταλλεύονται μέχρι βαθμού εξάντλησης. Εκείνο πού θεωρούμε απόλυτα δικό μας είναι απλώς και μόνο οφθαλμαπάτη και πολύ συχνά μπορεί να μας αφαιρεθεί *«εν ριπή οφθαλμού»*.

Επίσης, η ταλαίπωρη ψυχή, μετά τον θάνατο του σώματος, πρέπει να περάσει ολομόναχη το μονοπάτι που οδηγεί στο θρόνο κρίσης του Θεού (*Ντάραμ Ρατζ, τη θεία Δικαιοσύνη*). Με την παλιά βάρκα του σώματος, πλέουμε ακυβέρνητα σαν αγριόχορτα στα ύπουλα ρεύματα, συνεχώς έρμαια στους τυχαίους ανέμους και τα ταραγμένα νερά. Πώς λοιπόν θα μπορέσουμε να περάσουμε στην απέναντι όχθη; Για μια ασήμαντη απολαβή είμαστε συνεχώς απασχολημένοι σ' ένα παιχνίδι που χάνουμε και στο τέλος πεθαίνουμε σαν κυνηγημένα ζώα, χωρίς να ξέρουμε πού πάμε. Δεν έχουμε καμιά γνώση για τη ζωή πέρα από τον τάφο. Πώς μπορούμε να σωθούμε; Αυτό υπερβαίνει την αντίληψη μας και αισθανόμαστε απόγνωση και είμαστε ανίκανοι να βοηθήσουμε τους εαυτούς μας.

Ο Διδάσκαλος υπόσχεται να είναι μαζί μας πάντοτε, και εδώ και αργότερα στο υπερπέραν. Μας το αποδεικνύει, φανερώνοντας τη Φωτεινή Μορφή του μέσα σε κάθε μυημένο και μας διαβεβαιώνει με ξεκάθαρα λόγια: *«Όπου είμαι εγώ, εκεί θα είστε και εσείς»*.

Ο μυημένος διδάσκεται τον Εσωτερικό τρόπο ανύψωσης στη

Βασιλεία των Ουρανών που βρίσκεται μέσα του. Το Εσωτερικό ταξίδι αρχίζει με το άνοιγμα του Μοναδικού ή Τρίτου Οφθαλμού. Αυτός ανοίγει όταν τα αισθητήρια ρεύματα (η ψυχή) αποσύρονται και συγκεντρώνονται στην Έδρα της Ψυχής (Τρίτος Οφθαλμός), που βρίσκεται πίσω και μεταξύ των δύο φρυδιών. Εισερχόμενος στο υπερπέραν ο μυημένος μπορεί να μιλά με το Διδάσκαλο Εσωτερικά και να επιστρέφει έχοντας πλήρη συνειδητή ανάμνηση από τις εμπειρίες που απόκτησε στα Εσωτερικά επίπεδα.

Στη Βασιλεία των Ουρανών, την καθαρά πνευματική Περιοχή, δεν υπάρχει η αλυσίδα της ατελείωτης "Αιτίας και Αποτελέσματος". Δεν υπάρχει διάστημα, ούτε χρόνος. Υπάρχει μόνο ένα συνεχές παρόν στο όποιο ζει κανείς μέσα σε ένα δικό του κόσμο. Η επικοινωνία μεταξύ ψυχής και ψυχής γίνεται μέσο αιθέριων κυμάτων σκέψεων ή δονήσεων.

Όλα αυτά, και πολύ περισσότερα, μπορούν να επιτευχθούν με καθημερινή και συνεχή αφοσίωση και αγάπη στις πνευματικές σαντάνες ή ασκήσεις. Μ' αυτόν τον τρόπο, ο μυημένος αποκτά συνειδητή επαφή με το Διδάσκαλο στα υψηλότερα επίπεδα και βαθμιαία απορροφιέται σ' Αυτόν τόσο πολύ, ώστε γίνεται ένα με Αυτόν, όπως λέει ο Απόστολος Παύλος:

«Μετά του Χριστού συνεσταυρώθην, ζω δε ουχί πλέον εγώ, άλλ' ο Χριστός ζει εν εμοί, καθ' ό δε τώρα ζω εν σαρκί, ζω εν τη πίστη του Υιού του Θεού, όστις με ηγάπησε» (Προς Γαλάτας 2:20).

Ο Διδάσκαλος είναι: *«Λόγος γινόμενος σαρξ»* και είναι πάντοτε σε άμεση και συνεχή επικοινωνία με τον Θείο Λόγο μέσα του. Μεθάει από Αυτόν και συχνά διακηρύσσει: *«Εγώ και ο Πατέρας μου είμαστε ένα»,* ή όπως διαβάζουμε στο Γκουρμπάνι. *«Εγώ και ο Πατέρας μου είμαστε βαμμένοι στο ίδιο χρώμα»*, φράση που σημαίνει απόλυτη ταυτότητα ή *«Εγώ και ο πατέρας μου είμαστε σε συνεταιρισμό εργασίας μεταξύ μας»* ώστε να εκτελούν μαζί την

πνευματική διαχείριση του κόσμου. Με άλλα λόγια, μπορούμε να πούμε ότι ο Διδάσκαλος είναι ένας συνειδητός συνεργάτης του Θεού στο Θεϊκό Σχέδιο.

Πότε-πότε, ο Διδάσκαλος παίρνει το μυημένο *«κάτω από σκέπασμα»,* πέρα από ορισμένα επίπεδα που είναι μαγευτικά ωραία, έτσι ώστε να μην αποπλανηθεί από αυτά και χαθεί στη μέση του δρόμου. Γι' αυτό ο Μαουλάνα Ρούμι λέει:

«Αν σκοπεύεις να πας σε προσκύνημα (στο υπερπέραν), τότε πάρε ένα προσκυνητή για σύντροφο σου,

Δεν έχει σημασία αν αυτός ο προσκυνητής είναι Ινδός, Τούρκος ή Άραβας. Πρόσεξε όμως, αυτός να είναι ένας αληθινός προσκυνητής».

Ο ζωντανός κάθε εποχή Διδάσκαλος είναι ένας τέτοιος αληθινός προσκυνητής. *«Ο τύπος του σοφού που πετά, αλλά ποτέ δεν περιπλανιέται. Αληθινά ομοούσιος με τα χαρακτηριστικά του Ουρανού και του Οίκου».*

Το να είναι κάποιος μαθητής ενός ζωντανού Διδασκάλου είναι μεγάλη ευλογία. Αυτός, ποτέ δεν αφήνει ούτε εγκαταλείπει τους μυημένους μέχρι τη συντέλεια του κόσμου. Όταν κάποιος μυηθεί, ο Διδάσκαλος ζει μέσα του με το Αστρικό η Φωτοβόλο σώμα Του και μένει παντοτινά μαζί του ως το τέλος του ταξιδιού του μαθητή στο Σατ Νάαμ, στην Ανεκδήλωτη Θεότητα. Η ψυχή του μαθητή απορροφάται μέσα στον Διδάσκαλο και αυτός οδηγεί στη συνέχεια την ψυχή του μαθητή να απορροφηθεί μέσα στην ανεκδήλωτη Θεότητα. Ακόμη και αν οποιαδήποτε στιγμή ο μαθητής παραστρατήσει ή οδηγηθεί έξω από το δρόμο, επαναφέρεται στο δρόμο της ευθύτητας είτε σ' αυτή τη ζωή είτε στις επόμενες.

Επίσης, ο Χριστός και οι άλλοι Τέλειοι Διδάσκαλοι, με την πάροδο του χρόνου, παρότι φεύγουν από το γήινο επίπεδο, ζουν, με τη μορφή του Σαμπτ (*Λόγου*). Εσωτερικά, εκτός διαστήματος

και χρόνου. Δεμένοι καθώς είμαστε με τον ένα ή τον άλλο Διδάσκαλο, φυσικά επιθυμούμε να ζήσουμε και να "πεθάνουμε" γι' αυτούς. Αλλά, δεν γνωρίζουμε το πώς να έρθουμε σε επαφή μαζί τους αν και γνωρίζουμε ότι βρίσκονται μέσα μας. Μια τέτοια επαφή είναι κατορθωτή και είναι μέσα στα όρια των δυνατοτήτων μας, αρκεί μόνο να βρούμε έναν «*Σαμπτ Σουαρούπ*» ή «*Διδάσκαλο, προσωποποίηση του Λόγου*», αρμόδιο, στο να μας συνδέσει με τον Λόγο ή μάλλον να μας μεταμορφώσει σε Λόγο μέσα στον οποίο όλοι οι Διδάσκαλοι των περασμένων εποχών ζουν αιωνίως.

Θυμήθηκα μια κυρία που με συνάντησε στην Αμερική το 1955. Αυτή συνήθιζε να συναντά το Χριστό μέσα της και έτσι ήταν ικανοποιημένη και δεν ήθελε να κάνει περισσότερη προσπάθεια για να προχωρήσει περισσότερο στο Πνευματικό Μονοπάτι. Μια μέρα τυχαία της υπόδειξα να ρωτήσει το Χριστό τι βήματα θα τη συμβούλευε. Αυτός να κάνει για περισσότερη Εσωτερική πρόοδο. Την άλλη ημέρα ήρθε και θερμά με παρακάλεσε για μύηση, λέγοντας ότι ο Χριστός της είχε υποδείξει να ζητήσει την καθοδήγηση του ζωντανού Τέλειου Διδασκάλου, αν επιθυμούσε να προχωρήσει πιο πολύ.

Οι Εσωτερικές Δυνάμεις ποτέ δεν εμποδίζουν τους αναζητητές του Θεού και αν κανείς είναι σε επαφή μ' έναν παλιό Διδάσκαλο, αυτός πρόθυμα και μετά χαράς λέει στους αφοσιωμένους του, τι πρέπει να κάνουν για τα επόμενα βήματά τους στο Πνευματικό Μονοπάτι.

Μερικούς από τους μυημένους τους ανεβάζει ο Διδάσκαλος και τους δείχνει τη δόξα της Πέμπτης περιοχής (*Σατς Καντ*) και οι περισσότεροι από τους μυημένους οδηγούνται μέχρι αυτό το επίπεδο. Αλλά όπως είπαμε και προηγουμένως, υπάρχουν συνολικά οκτώ περιοχές, και η όγδοη είναι ο τελικός προορισμός που τον φτάνουν αυτοί που αποκτούν πλήρη τελειότητα. Όταν κανείς

υπερβεί το Σατς Καντ γνωρίζει το ανεκλάλητο και το αδιανόητο. Στην περιοχή που είναι πάνω από όλα αυτά, κατοικούν οι Άγιοι όπως και ο ταπεινός Νάνακ αναπαύεται εκεί.

Ο Άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος, μας δίνει μια περιγραφή των Εσωτερικών του εμπειριών:

«Κατά την Κυριακή ημέραν ελθόν εις έκστασιν πνευματικήν ήκουσα οπίσω μου φωνήν μεγάλην ως σάλπιγγος, ήτις έλεγεν, Εγώ είμαι το Α και το Ω, ο πρώτος και ο έσχατος.

Και εστράφην να ίδω την φωνήν ήτις ελάλησε μετ' εμού και είδον έναν όμοιον με υιόν ανθρώπου. Οι οφθαλμοί Αυτού ως φλοξ πυρός. Η φωνή αυτού ως φωνή υδάτων πολλών. Η όψις Αυτού έλαμπεν ως ο ήλιος λάμπει εν τη δυνάμει αυτού.

Και ότε είδον αυτόν, έπεσα προς τους πόδας αυτού ως νεκρός.

Και επέθηκεν την δεξιάν αυτού χείρα επ' εμέ λέγων μοι:

Μη φοβού εγώ είμαι ο πρώτος και ο έσχατος. Όστις έχει ώτα, ας ακούσει τι λέγει το Πνεύμα. Εις τον νικώντα θέλω δώσει εις αυτόν να φάγη εκ του ξύλου της ζωής.

Αυτός δεν θέλει αδικηθεί εκ του θανάτου και θέλω δώσει εις αυτόν να φάγη από το μάννα το κεκρυμμένο και θέλω δώσει εις αυτόν ψήφον λευκήν και επί την ψήφον όνομα νέον γεγραμμένον, το οποίον ουδείς γνωρίζει ειμί ο λαμβάνων.

Ούτος θέλει ενδυθεί ιμάτια λευκά και δεν θέλω εξαλείψει το όνομα αυτού εκ του βιβλίου της Ζωής και θέλω κάνει αυτόν στύλον εν τω ναώ του Θεού μου. Συμβουλεύω σε να αγοράσεις παρ' εμού, χρυσίον δεδοκιμασμένον εκ πυρός, δια να πλουτίσης, ιμάτια λευκά δια να ενδυθής και χρίσον τους οφθαλμούς σου με κολλύριον δια να βλέπης» (Κεφ. 1, 2, 3).

Στο Κεφ. 12 της δεύτερης επιστολής του προς Κορινθίους, ο Απόστολος Παύλος μιλώντας για τα δράματα και τις αποκαλύψεις του, αναφέρει για τον “Τρίτο Ουρανό” και λέει: *«Γνω-*

ρίζω άνθρωπον όστις ηρπάγη ως τοιούτος έως Τρίτου Ουρανού (Μπραχμάντ), είτε εντός του σώματος, είτε εκτός του σώματος, δεν εξεύρω, ο Θεός εξεύρει. Γνωρίζω ότι ηρπάγη εις τον παράδεισον και ήκουσεν άνεκλάλητα λόγια, τα οποία δεν συγχωρείται εις άνθρωπον να λαλήση».

Όλοι οι Διδάσκαλοι τηρούν σιγή όταν πρόκειται να αποκαλύψουν τα Εσωτερικά μυστικά. Ο Σαμάς Ταμπρίζ λέει:

«Όταν πρόκειται να πω την ιστορία του Αγαπημένου, η πένα μου τραυλίζει και η σελίδα σχίζεται».

Ο Μαουλάνα Ρούμι επίσης απαγορεύει τη φανέρωση των Εσωτερικών μυστικών: «Δεν μπορείς να πεις το όραμα σου, ούτε ακόμη ένα γιώτα γι' αυτό, ή εκείνο. Αλλιώς, Αυτός θα σβήσει όλα αυτά που είδες, σαν να μην υπήρξαν ποτέ».

Το ίδιο και ο Καμπίρ δηλώνει με έμφαση: *«Σε ικετεύω με όλη τη δύναμη που διαθέτω, πρόσεχε Εσωτερικά μυστικά να μην βγουν έξω».*

Μπορούμε λοιπόν να κλείσουμε αυτό το θέμα με τα αξιομνημόνευτα λόγια του φημισμένου Μασνάβι όπου ο μέγας Ρούμι του λέει: *«Δεν ταιριάζει να σου πω περισσότερα, γιατί η κοίτη του ρυακιού δεν μπορεί να χωρέσει τη θάλασσα».*

Με αυτόν λοιπόν τον τρόπο οι Διδάσκαλοι του παλιού καιρού κράτησαν κρυμμένη στους εαυτούς τους τη Μυστική Διδασκαλία της θεότητας, ως μία ιερή παρακαταθήκη και μετέδωσαν μόνο ψιχία από αυτήν μόνο στους πιστούς και δοκιμασμένους μαθητές τους “γκουρμούκτ”. Πράγματι, δεν είναι ένα θέμα πού μπορεί επαρκώς να συζητηθεί απλώς με λόγια. Μόνο όταν φάμε το γλύκισμα ξέρουμε τη γεύση του. Αυτός, είναι ένας πρακτικός τρόπος αυτοανάλυσης, Εσωτερικής επικοινωνίας και στροφής της προσοχής μας προς τα μέσα και οποιοσδήποτε κερδίσει, με τη Χάρη ενός Τέλειου Διδασκάλου την είσοδο μέσα στον εαυτό του και

σκάψει βαθιά μέσα του είναι σίγουρο ότι θα βρει το μαργαριτάρι που έχει ανυπολόγιστη αξία.

Μια επαφή με την πραγματικότητα κάνει τον άνθρωπο να είναι πραγματικός, πάνω από κάθε σχετικότητα και τότε ο θνητός άνθρωπος μεταμορφώνεται αμέσως σε ένα αθάνατο πνεύμα, αποκόπτοντας το Γόρδιο δεσμό μεταξύ της αδρανούς ύλης και της ζωντανής ψυχής. Έτσι λύνεται το μυστήριο της "ζωής" και του "θανάτου", γιατί μόνο ζωή υπάρχει μέσα από τις περαστικές σκιές όλων των παροδικών πραγμάτων και καταπίνει το θάνατο νικήτρια σε κάθε της βήμα.

Στις επόμενες σελίδες, γίνεται μια προσπάθεια για να πούμε κάτι για τη Μυστική Διδασκαλία στη γλώσσα των τριών διαστάσεων (*ανθρώπινη γλώσσα*) πού έχουμε στη διάθεση μας, αλλά που είναι τελείως ανεπαρκής για να εκφράσει το ανέκφραστο. Είθε η Δύναμη και το Πνεύμα του Θεού να βοηθήσουν τους αναγνώστες σε μια καλύτερη κατανόηση του θέματος και να βρεθούν στα πόδια κάποιου Αρμόδιου Διδασκάλου, ικανού να τους παραδώσει τα πνευματικά πλούτη εδώ και τώρα σ' αυτή του την ζωή, γιατί ποιος ξέρει αν η Αλήθεια θα ανατείλει ή όχι μετά το θάνατο, όπως τόσο επίσημα και σοβαρά διακηρύσσουν και υπόσχονται οι επονομαζόμενοι δάσκαλοι, από αυτούς που ο κόσμος είναι γεμάτος.

Πάνω σ' αυτό το θέμα ο Χριστός έδωσε μια σοβαρή προειδοποίηση: *«Προσέχετε δε από των ψευδοπροφητών, οίτινες έρχονται προς εσάς με ενδύματα προβάτων, έσωθεν όμως, είναι λύκοι άρπαγες» (Ματθ. 7:15).*

Αν ένας τυφλός οδηγεί άλλον τυφλόν και οι δύο θα πέσουν μέσα στο χαντάκι. Γι' αυτό είναι πολύ σπουδαίο κάποιος να κάνει λεπτομερή έρευνα όταν αναζητάει έναν Αρμόδιο και Τέλειο Διδάσκαλο και θα πρέπει να πειστεί για τη γνησιότητα του, πριν να τον δεχτεί και να τον ακολουθήσει σαν ένα αλάθητο οδηγό και

ένα έμπιστο φίλο στο δρόμο προς τον Θεό. Είναι προτιμότερο, ακόμα κι αν χρειαστεί να περάσει κανείς όλη του τη ζωή σ' αυτήν τη σπουδαιότατη αναζήτηση, παρά να ξεγελαστεί από ψευτο-δασκάλους και να χάσει τη μοναδική ευκαιρία πού έχει στη ζωή του.

Μια έρευνα σαν αυτή που περιγράφεται σ'αυτό το βιβλίο δεν θα πάει χαμένη. Λοιπόν … *«Ζητείτε και ευρήσετε».*

«Πέθανα ως ορυκτό και έγινα φυτό,
Πέθανα ως φυτό και γεννήθηκα ως ζώο
Πέθανα ως ζώο και έγινα άνθρωπος.
Γιατί να φοβηθώ; πότε ήμουν κάτι λιγότερο πεθαίνοντας;
Όμως, ακόμη μια φορά, θα πεθάνω ως άνθρωπος,
για να πετάξω ευλογημένος με αγγέλους
αλλά ακόμη και από την αγγελικότητα πρέπει να προσπεράσω.
Όλα, εκτός του Θεού, φθείρονται.
Όταν θα έχω θυσιάσει την αγγελική μου ψυχή,
θα γίνω αυτό που κανένας νους δεν συνέλαβε ποτέ.
Ω! αφήστε με να μην υπάρχω,
γιατί η ανυπαρξία προκηρύττει με τόνους οργάνου ότι,
«Σ' Εκείνον θα επιστρέψουμε».

Μαουλάνα Ρούμι

ΤΙΠΟΤΕ ΛΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ ΣΤΗ ΦΥΣΗ

Ο θάνατος και η αθανασία υπάρχουν και τα δύο μέσα στη φύση σε καθετί που υπάρχει, σε καθετί που συνενώνει μέσα του την ύλη και το πνεύμα. Η ύλη είναι η οθόνη προβολής για το πνεύμα, το οποίο εμποτίζει τα πάντα και ελκύει την ύλη σε διάφορους βαθμούς πυκνότητας και δονήσεων για να εκδηλωθεί σε ποικίλα σχέδια μορφών και χρωμάτων, στα διαφορετικά Επίπεδα ύπαρξης.

Το πνεύμα μόνο του, χωρίς υλικό μανδύα δεν μπορεί να εκδηλωθεί στο γήινο επίπεδο, είναι ένα κενό. Γιατί το πνεύμα χωρίς το σκέπασμα της ύλης δεν είναι ορατό στα υλικά μας μάτια. Ακριβώς όπως η δύναμη της άνοιξης γίνεται αισθητή μόνο όταν επιδρά στα λουλούδια και στα φρούτα κάνοντας τα να ανθίσουν και να καρποφορήσουν με ευχάριστη ευωδιά και γλυκιά γεύση.

Ο άνθρωπος αντιπροσωπεύει το δόγμα της τριάδας πάνω στη γη, καθώς συνδυάζει στην ύπαρξή του, σώμα, νου και ψυχή που είναι της αυτής ουσίας με τον Θεό. Η ψυχή είναι η πνοή της ζωής πού ζωογονεί το σώμα και το νου κάνοντας έναν άνθρωπο να είναι ζωντανός. Αυτή η ψυχή είναι μια πνοή του Θεού κινουμένη κυματοειδώς μέσα στον άνθρωπο από την κορυφή μέχρι τα νύχια του.

Το ανθρώπινο σώμα είναι ατομικοποιημένη ύλη όσο διάστημα το πνεύμα (*ψυχή*) είναι εγκλωβισμένο μέσα σ'αυτό το υλικό σώμα. Έχει μια **ατομικοποιημένη** ψυχή, μέσα από ένα “σύνολο

ψυχής", όπως ο ήλιος που αντανακλάται μέσα σε πολλά δοχεία νερό. Με το θάνατο, το σώμα, που αποτελείται από διάφορα χημικά στοιχεία, διαλύεται και ξαναγυρίζει στην κοσμική δεξαμενή των υλικών. Διαλύεται και ξαναγυρίζει σε μια αρχική ουσία, που είναι η ύλη του υλικού κόσμου. Έτσι και η ψυχή επιστρέφει στον Θεό και γίνεται ένα με την αρχική ουσία από την οποία κάποτε αποσπάστηκε: *«Μόλις λυθεί η αργυρά άλυσος και σπάσει ο λύχνος ο χρυσούς ή συντριβεί η υδρία έν τη πηγή ή χαλάσει ο τροχός έν τω φρέατι τότε επιστρέψει το χώμα τους εις την γην, καθώς ήτο. Έτσι και το πνεύμα θα επιστρέψει εις τον Θεόν, όστις δημιούργησε αυτό» (Εκκλ. 12:6-7).*

Ο ζωντανός άνθρωπος (*η ψυχή του*) δεν είναι κάτι ανεξάρτητο και χωριστό από την Υπέρτατη Δύναμη, που ρέει μέσα του. Είναι ένα μέρος της Υπέρτατης Δύναμης που ενεργεί στο υλικό επίπεδο μέσο ενός οργανωμένου υλικού σώματος δονήσεων, που διαθέτει μέσα του μια μονάδα συνειδητότητας (*ψυχή*). Ο Άνθρωπος υπάρχει όταν η Υπέρτατη Δύναμη πάλλει μέσα στο σώμα του, αλλά όταν αυτή η Δύναμη αποσύρεται στον Εαυτό της, ο άνθρωπος δεν είναι πια μια ζωντανή οντότητα γιατί όλη η λειτουργική δραστηριότητα σ' αυτόν σταματάει. Και τι απομένει; Τίποτε άλλο παρά μια μάζα από αδρανή ύλη η ίδια όπως ήταν πριν τον θάνατο, στο σχήμα και στην ουσία, αλλά χωρίς τη ζωντανή ορμή της ζωής, που έπαλλε μέσα του λίγες στιγμές πριν.

Όπως ο άνθρωπος, έτσι και ολόκληρο το σύμπαν είναι εκδήλωση της μοναδικής αρχής της ζωής, της ζωντανής συνειδητότητας σε διαφορετικές διαβαθμίσεις, από το αγνό πνεύμα ως κάτω, στα μόρια και τα άτομα των υλικών στοιχείων, που κινούνται με ένα ρυθμικό παλμό, σχηματίζοντας και ανασχηματίζοντας με γρήγορη διαδοχή πολλά σχέδια κάτω από την Υπέρτατη Δύναμη, τον Θεό, που ενεργεί μέσα και πάνω σ' αυτά.

Με λίγα λόγια η νοημοσύνη του σύμπαντος διαμένει, και θα διαμένει στους αιώνες των αιώνων, στην καρδιά κάθε ατόμου ύλης που χορεύει στη μελωδία της. Όμοια με τον αιώνιο χορό του Σίβα, της ζωντανής ενσωμάτωσης της Σάκτι, της Μητέρας του σύμπαντος. Στην Εσωτερική κοσμογονία, η θεωρία της "νεκρής" ύλης δεν βρίσκει καμία απολύτως θέση, γιατί η ύλη δεν μπορεί να υπάρξει μόνη της χωρίς τη συνεκτική δύναμη, το πνεύμα που είναι έμφυτη μέσα της. Η ύλη είναι ενέργεια σε συμπαγή μορφή (*ηλεκτρομαγνητική ενέργεια ή βιοενέργεια*).

Στην αρχαία φιλοσοφία, υπήρχε μια συγκεκριμένη διάκριση μεταξύ του "*είναι*" και της "*ύπαρξης*". Ο Λόγος, ο Αρχέτυπος κόσμος, είναι αυτός του αληθινού "είναι", αμετάβλητος και αιώνιος. Ενώ "ύπαρξη", είναι μια έκφραση και επέκταση ή μία κίνηση προς τα εμπρός και προς τα έξω μέσα στον κόσμο του "γίγνεσθαι", έναν κόσμο ακατάπαυστης αλλαγής και μεταμόρφωσης που επισυμβαίνει ανά πάσα στιγμή.

Οι βοτανολόγοι και οι ιατροί, οι κηπουροί και οι ανθοκόμοι μας λένε πολλά για τις μηχανικές και χημικές ενέργειες που γίνονται στον ανθρώπινο μεταβολισμό και σε κάθε ζωντανό οργανισμό, είτε αυτός είναι δέντρο, είτε λουλούδι, καρπός, μυρμήγκι ή ελέφαντας αλλά δεν μπορούν να μας εξηγήσουν γιατί αυτά ζουν, πώς ζουν, για ποιο σκοπό ζουν, τι είναι η ζωή και πάνω από όλα τι είναι η συνειδητότητα που χαρακτηρίζει τον παλμό της ζωής σε κάθε επίπεδο ύπαρξης.

Ο κοσμικός κύκλος αποδεικνύει ότι η ζωή είναι αιώνια. Είναι μια ατέλειωτη εξακολουθητική πορεία, που προσλαμβάνει τη μια μορφή μετά την άλλη σε ατέλειωτες σειρές, που εμφανίζονται, εξαφανίζονται και επανεμφανίζεται όπως τα κύματα και οι φυσαλίδες πάνω στο ρεύμα του χρόνου. Του χρόνου πού κυλάει από αιωνιότητα σε αιωνιότητα.

Η φύση είναι μια μεγάλη δεξαμενή ζωής και ύλης μέσα στην οποία τίποτε δεν χάνεται και τίποτε δεν πεθαίνει, αδιάφορο αν οι μορφές αλλάζουν. Και αλλάζουν σαν σε καλειδοσκόπιο, εν ριπή οφθαλμού. Αυτή η διαδικασία της αλλαγής ονομάζεται κοινώς, θάνατος. Θάνατος μιας μορφής σε έναν τόπο και γέννηση με μια άλλη μορφή σε έναν άλλο τόπο ή σ’ ένα άλλο επίπεδο. Ο αόρατος ατμός πού υψώνεται από τη θάλασσα πεθαίνει έτσι ώστε, να αλλάξει σε ορατό στερεό χιόνι στην κορυφή του βουνού και το ορατό χιόνι με τη σειρά του παίρνοντας ξανά την αντίθετη πορεία – την πορεία του θανάτου, λιώνει σε ρευστό νερό και το νερό μεταβάλλεται σε αόρατο ατμώδες αέριο η και πάλι σε ατμό, δημιουργώντας μια συνεχή αλυσίδα αιτίας και αποτελέσματος.

Έτσι και ο άνθρωπος γίνεται μια ορατή οντότητα όταν το πνεύμα ντύνεται με ανθρώπινη μορφή. Κατόπιν με την πάροδο του χρόνου, αυτός ο ίδιος ο άνθρωπος που υποδύεται τόσους πολλούς ρόλους στη σκηνή της ζωής, κάθε φορά σαν γιος, αδελφός, σύζυγος και πατέρας, αρχικά σαν βρέφος, μετά σαν νέος και τέλος σαν γέρων, τελικά, γίνεται αόρατος. Όταν το πνεύμα που είναι μέσα του αποσυρθεί, δημιουργείται προς κατάπληξη και λύπη των γύρω του, ένα κενό στο πλήθος των συγγενικών σχέσεων που είχε υφάνει γύρω του στη διάρκεια της ύπαρξης του, στο γήινο επίπεδο. Αυτό πράγματι συμβαίνει την ώρα της τελικής αλλαγής, όταν το φυσικό σώμα αποσυντίθεται και αναλύεται μέσα στην κοσμική διάταξη των πραγμάτων και τα ρεύματα της ζωής βυθίζονται μέσα στη μεγάλη κοσμική αρχή της ζωής που είναι από τη φύση της ζωτικά οργανική, και όχι χημικά ανόργανη και μηχανική.

Ο θάνατος δεν είναι αυτό που φαίνεται πως είναι και αυτό που νομίζεται ότι είναι με την κοινή λογική. Ο θάνατος και η ζωή αποτελούν διαφορετικούς όρους μόνο στο γήινο επίπεδο. Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ τους και πράγματι

το ένα δεν μπορεί να αντιδιασταλεί από το άλλο γιατί ο θάνατος δεν μπορεί να εξαφανίσει τη ζωή ούτε μπορεί ο θάνατος να βάλει τέλος στη ζωή. Είναι απλά μια εναλλασσόμενη πορεία όπως οι δύο πλευρές ενός νομίσματος πού περιστρέφεται στον άξονα του.

Όπως η νύκτα και η ημέρα, το φως και το σκοτάδι, που έρχονται και φεύγουν με μία συνεχή εναλλαγή και καθώς η περιστρεφόμενη γη στροβιλίζεται και περιστρέφεται γύρω από τον Ήλιο, δημιουργούνται σκιές σε διαφορετικά μήκη και πλάτη, σε διάφορους τόπους, ενώ ο ίδιος ο Ήλιος εξακολουθεί να λάμπει πάντοτε στη θέση του. Θάνατος δεν σημαίνει πλήρη εξάλειψη ή εκμηδένιση, όπως συχνά πιστεύεται πως είναι. Δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια αλλαγή συνειδητότητας από έναν τόπο ύπαρξης σε έναν άλλο τόπο ύπαρξης.

Αντίθετα, η ζωή είναι μια συνεχής πορεία που δε γνωρίζει τέλος. Διότι ο επονομαζόμενος θάνατος που ακολουθεί τη ζωή δεν είναι ανυπαρξία αλλά ζωή σε έναν άλλο τόπο, εδώ στη γη η κάπου άλλου με μια διαφορετική μορφή, με ένα διαφορετικό όνομα, και κάτω από διαφορετικές συνθήκες όπως έχει κριθεί κάθε φορά από τη Θεία οικονομία, σύμφωνα με τον αδυσώπητο νόμο της δράσης και αντίδρασης, σύμφωνα με την αρχή του *«Ό,τι σπείρεις, θα θερίσεις»*. Η ζωή επειδή είναι η θετική έκφραση του υπέρτατου Όντος, δεν υπόκειται στην αρνητικότητα του θανάτου και γι' αυτό και ο θάνατος δεν μπορεί να εξαλείψει την αιώνια φλόγα της ζωής.

Έχουμε τη μαρτυρία μιας αδιάκοπης σειράς Διδασκάλων που δίδαξαν ότι ζωή και θάνατος είναι απλώς λέξεις στον κόσμο της δυαδικότητας, που σκοπός τους είναι να περιγράψουν το επιφανειακό αποτέλεσμα ή την περιφερειακή μεταβολή της κατάστασης της συνειδητότητας, του Εσωτερικού όντος που κατοικεί στο κέντρο. Οι όροι αυτοί είναι απλά ορατοί και αόρατοι σταθμοί στον κοσμικό κύκλο μέσω του οποίου περνά ο Εσωτερικός άνθρωπος.

Ο αξιοθρήνητος, αποτρόπαιος και τρομακτικός θάνατος είναι στην πραγματικότητα, απεναγέννηση (*νέα γέννηση του Εσωτερικού άνθρωπου*) σε μια ζωή που μπορεί να είναι πιο χαρούμενη και πιο ωραία από ό,τι την γνωρίσαμε μέχρι σήμερα. Ο Καμπίρ λέει πως: *«Ο θάνατος που προκαλεί φόβο και σχίζει καρδιές, είναι για μένα ο προάγγελος μιας χαρούμενης ζωής και τον καλωσορίζω»*. Τα Ευαγγέλια επίσης λένε για τη Βασιλεία του Θεού που περιμένει τον καθένα πίσω από την πόρτα του θανάτου.

«Εάν τις δεν γεννηθεί άνωθεν,
δεν δύναται να ίδη την βασιλείαν του Θεού...
Εάν τις δεν γεννηθεί εξ ύδατος και Πνεύματος,
δεν δύναται να εισέλθει εις την Βασιλείαν του Θεού...
Το γεννημένον εκ της σαρκός, είναι σαρξ και το γεννημένον εκ του Πνεύματος, είναι πνεύμα...
Ο άνεμος όπου θέλει πνέει και την φωνήν αυτού ακούεις, αλλά δεν εξεύρεις πόθεν έρχεται, και πού υπάγει. Ούτως είναι πας όστις εγεννήθη εκ του Πνεύματος» (Ιωάν. 3:3/8).

Έτσι με κάθε διαδοχικό θάνατο και διάλυση της μορφής, το πνεύμα απελευθερωμένο από το φυσικό σώμα, ανανεώνεται από σθένος σε σθένος και από δύναμη σε δύναμη, μεγαλώνοντας σε όλο και ανώτερη και ευρύτερη συνειδητότητα από ό,τι ήταν παλαιότερα.

Πάνω σ’ αυτό το θέμα ο Μαουλάνα Ρούμι μας λέει:

«Πέθανα ως ορυκτό και έγινα φυτό,
Πέθανα ως φυτό και γεννήθηκα ως ζώο
Πέθανα ως ζώο και έγινα άνθρωπος. Γιατί να φοβηθώ;
Πότε ήμουν κάτι λιγότερο πεθαίνοντας;
Όμως, ακόμη μια φορά, θα πεθάνω ως άνθρωπος,
για να πετάξω ευλογημένος με τους αγγέλους,
αλλά ακόμη και από την αγγελικότητα πρέπει να προσπεράσω

καθώς όλα, εκτός του Θεού, φθείρονται.
Όταν θα έχω θυσιάσει την αγγελική μου ψυχή,
θα γίνω αυτό που κανένας νους δεν συνέλαβε ποτέ.
Ω! αφήστε με να μην υπάρχω, γιατί η ανυπαρξία είναι
οι ανυπέρβλητοι ήχοι ενός οργάνου.
Σ' Εκείνον θα επιστρέψουμε».

Ο θάνατος λοιπόν είναι ένα άλλο όνομα μιας αλλαγής στην κεντρική αρχή της ζωής, του άξονα γύρω από τον οποίο η οργανωμένη μονάδα της ζωής κινείται και λειτουργεί. Είναι μια αλλαγή από μια σειρά γεγονότων σε μια άλλη σειρά γεγονότων, σε διαφορετικές μορφές και σε διαφορετικές συνθήκες που είναι πιο κατάλληλες για τον τελικό σκοπό. Οδηγεί σε μια πλήρη άνθιση του Εαυτού ή της ζωντανής μονάδας που την οδηγεί όλο και σε ανώτερη αυτοεπίγνωση και ανύψωση, στις υψηλότερες πνευματικές αξίες της ζωής.

«Ιδού μυστήριον λέγω προς εσάς, πάντες μεν δεν θέλομεν κοιμηθεί αλλά πάντες θέλομεν μεταμορφωθεί εν μία στιγμή, εν ριπή οφθαλμού αναστώμενοι, άφθαρτοι, επενδυόμενοι αφθαρσίαν και αθανασίαν ... καταπίνοντας (αψηφώντας) τον θάνατον εν νίκη. Το κέντρισμα του θανάτου και του φόβου» (Κορινθ. α 15/51-55).

Ο Νάνακ μιλάει για τον εαυτό του και λέει:

«Μέσα στο εξωτερικό φυσικό καλούπι που λέγεται Νάνακ, βρίσκεται ενσαρκωμένη η αόρατη Δύναμη του Υπέρτατου Όντος».

Στη Μπαγκαβάτ Γκίτα, στο τραγούδι του Λάτρη, ο Μπάγκουαν Κρίσνα, το έβδομο αβατάρ (*θεία ενσάρκωση*) του Βίσνου, ενός από τη φημισμένη τριάδα της Ινδικής μυθολογίας, μας λέει:

«Γνώριζε, ω Πρίγκιπα της Παντού, ότι δεν υπήρξε ποτέ καιρός, που είτε εγώ, είτε εσύ, η οποιοσδήποτε από αυτούς τους πρίγκιπες της γης δεν υπήρχε. Ούτε ποτέ θα υπάρξει καιρός από δω

και εμπρός, που οποιοσδήποτε από εμάς θα πάψει να υπάρχει. Όπως η ψυχή, φορώντας το υλικό της σώμα, λαβαίνει εμπειρία των σταδίων της νηπιότητας, της νεότητας, του ανδρισμού και του γήρατος, κατά τον ίδιο τρόπο, στον κατάλληλο χρόνο, θα περάσει σ' ένα άλλο σώμα και σε άλλες ενσαρκώσεις θα ξαναζήσει και θα κινηθεί και θα παίξει το ρόλο της. Εκείνοι που απόκτησαν τη σοφία της Εσωτερικής Διδασκαλίας, γνωρίζουν αυτά τα πράγματα και δεν συγκινούνται από κάτι πού έρχεται και περνά, σ' αυτόν τον κόσμο της αλλαγής. Γι αυτούς η Ζωή και ο θάνατος είναι μόνο λέξεις, δύο επιφανειακές όψεις του βαθύτερου Όντος μέσα μας (*της ψυχής*).

Έτσι, είναι σαφές ότι κάτω από τον κοσμικό κυκλικό νόμο, όλα τα πράγματα κινούνται σε ένα κύκλο και όλα τα πράγματα είναι αιώνια. Ο χορός του Σίβα, αλλιώς και χορός του θανάτου, οδηγεί στην επαναγέννηση, που όχι σπάνια οδηγεί σε ένα υψηλότερο επίπεδο ύπαρξης και αυτό εξακολουθεί διαρκώς να επαναλαμβάνεται. Κάτω από αυτόν τον παντοτινά περιστρεφόμενο τροχό της ζωής, ο άνθρωπος βιώνει μια πορεία εξέλιξης ή πνευματικής ανάπτυξης. Σαν ύπαρξη οδηγείται από το φυσικό στο Αστρικό, μετά στο Αιτιατό και τελικά μεταμορφώνεται σε πνευματικό ον, καθώς διέρχεται τα διάφορα επίπεδα ύπαρξης για να φθάσει δικαιωματικά στην Αυτογνωσία, όπου η ψυχή του γνωρίζει και συνειδητοποιεί στην πληρότητα της, την αιώνια εξελισσόμενη αρχή της συνειδητότητας μέσα της.

«Όλοι το ίδιο ζούμε, κινούμεθα και έχουμε την ατομικήν μας οντότητα εν τω Θεώ, διότι είμεθα τέκνα Του και Αυτός είναι αυτή η ίδια η οντότα με την δική μας οντότητα. Άνευ της Δυνάμεως Του ήτις εργάζεται εντός ημών, δεν θα δυνάμεθα να υπάρχομεν και να ενεργούμε» *(Πράξεις 17:23-28).*

«Όμοιος γεννά όμοιο». Κάθε πράγμα, είτε είναι φυτό, ζώο ή

άνθρωπος, μεγαλώνει από το σπόρο του ίδιου είδους με αυτόν, σύμφωνα μ' ένα καθορισμένο σχέδιο ζωής που προσδιορίζεται από την ποιότητα που υπάρχει μέσα στο σπόρο. *«Ο δε Θεός δίδει εις αυτό το σπέρμα (ψυχή) καθώς ηθέλησεν και εις έκαστον των σπερμάτων το ιδιαίτερον αυτού σώμα» (Κορινθ. 15:38-40).*

Ο άνθρωπος που βρίσκεται στην ανώτατη βαθμίδα της κλίμακας της ζωής πάνω στη γη, δεν είναι ένα ξεχωριστό κομμάτι από το Δημιουργό του. Ο Πατέρας εν δυνάμει βρίσκεται μέσα στον άνθρωπο καθώς η ψυχή του είναι ένα μέρος του Θεού και έτσι ο άνθρωπος είναι ριζωμένος στερεά μέσα στον Πατέρα, αν και είναι πιθανόν, ο υιός, καθώς είναι επηρεασμένος από τους γήινους περιορισμούς, να μην το γνωρίζει επειδή έχει τους περιορισμούς των σάρκινων ενδυμάτων μέσα στα οποία ζει καθ' όλο το διάστημα που δρα στο γήινο επίπεδο. Εξαιτίας της Δύναμης του Θεού που τον κινεί, ο άνθρωπος πράγματι ζει μέσα στο ναό του Θεού, χωρίς να το γνωρίζει: *«Δεν γνωρίζετε ότι είσθε ο ναός του Θεού και ότι το Πνεύμα του Θεού κατοικεί μέσα σας;»*

Ο όρος "άνθρωπος" είναι απλά ένα όνομα που δίνεται στο ενσαρκωμένο πνεύμα του Θεού στο γήινο επίπεδο. Η διδασκαλία είναι η έξης: Η Αγία Τριάδα είναι ένα σύνολο που αποτελείται από τον Πατέρα που είναι το Παγκόσμιο Πνεύμα, από τον Υιό, το **ατομικοποιημένο** πνεύμα που είναι ενδεδυμένο με υλικό σώμα, νου και διάνοια και το Άγιο Πνεύμα, που είναι ο σωτήριος δεσμός και νήμα της ζωής που συνδέει και τους δύο, Πατέρα και Υιό. Καθώς με την μύησή του ο άνθρωπος συνδέεται με το Άγιο Πνεύμα υπερ-εξανθρωπίζεται, και τα τρία στοιχεία της Τριάδας συνενώνονται μέσα στον άνθρωπο.

Γι' αυτό και η προτροπή του Προφήτη της Γαλιλαίας είναι: *«Εστέ τέλειοι όπως ο Πατήρ σας ο εν τοις ουρανοίς είναι Τέλειος».* Η τελειότητα έρχεται από το μοναδικό τέλειο που είναι ο Θεός.

Η τελειότητα λοιπόν, είναι ο σκοπός της ανθρώπινης ζωής, η οποία τελειότητα επιτυγχάνεται με την εξέλιξη του ατομικού πνεύματος και υπερβαίνοντας τους περιορισμούς του υλικού σώματος, του νου και της διάνοιας. Ακόμα ενεργοποιώντας τις ριζωμένες λανθάνουσες δυνατότητες στα βάθη της μεγάλης θάλασσας του ασυνείδητου, που είναι ακόμη ανεξερεύνητη και άγνωστη.

Είναι πράγματι ένα δύσκολο έργο αλλά όχι αδύνατο, αν κανείς είναι αρκετά τυχερός να έρθει σε επαφή με ένα Διδάσκαλο της Αλήθειας, καλώς κατηρτισμένο στην επιστήμη και στην τέχνη της Παρα-Βίντια ή της γνώσης των κόσμων που είναι ουράνιοι και βρίσκονται πέρα από τις αισθήσεις, οι οποίες αισθήσεις μας βοηθούν μόνο στο βασίλειο της «Άπρα Βίντια ή για γνώση του εμπειρικού κόσμου της παρατήρησης και του πειραματισμού.

«Η Βασιλεία του Θεού δεν έρχεται με την παρατήρηση. Η Βασιλεία του Θεού είναι εντός υμών» (Λουκ. 17:21). Η Βασιλεία του Θεού δεν πρόκειται να κατέβει από τα σύννεφα που είναι πάνω. Αυτή, ήδη υπάρχει μέσα στον άνθρωπο και μπορεί ο καθένας να γίνει αυτόπτης μάρτυρας της δόξας της με εσωστροφή και διαλογισμό, δηλαδή μία κατάσταση που ομοιάζει με τον φυσικό θάνατο. Βεβαίως ο διαλογισμός αποτελεί μία ενσυνείδητη διαδικασία ενώ κανείς βρίσκεται στη ζωή, διαδικασία που διδάσκεται από τους Διδασκάλους στους εκλεκτούς (*μυημένους*) μαθητές τους, από αμνημόνευτους χρόνους. Ό,τι έκανε ένας άνθρωπος και ένας άλλος άνθρωπος μπορεί να το κάνει, αν υπάρχει η κατάλληλη βοήθεια και καθοδήγηση από κάποιο Θεάνθρωπο. Κάθε Άγιος έχει ένα παρελθόν και κάθε αμαρτωλός έχει ένα μέλλον.

ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Όλοι ήρθαμε κάτω στη μακρινή χώρα που ονομάζεται γη, φέρνοντας μαζί μας τη δύναμη του Πατέρα μας, του Θεού, αλλά σαν άσωτα παιδιά την σπαταλούμε μέρα με τη μέρα και από στιγμή σε στιγμή, απολαμβάνοντας τις εφήμερες ομορφιές και δόξες αυτής της περιοχής, ξεχνώντας κάθε ανάμνηση της θείας μας καταγωγής, του μακάριου Πατρικού Σπιτιού, της γενεαλογίας μας και της μεγάλης κληρονομιάς μας.

«Γεννημένοι από σάρκα» και ζώντας στη σάρκα χάσαμε την επαφή με τα σωτήρια νήματα της ζωής μέσα μας και γι' αυτό είμαστε πνευματικά νεκροί. Νεκροί παρά την πυρετώδη μας ζωή στο φυσικό και το διανοητικό επίπεδο, τα θαυμαστά κατορθώματα στην τέχνη, στην επιστήμη και στην τεχνολογία. Παρ΄ όλες τις ανέσεις της ζωής που η μητέρα φύση έχει προμηθεύσει στο θετό της παιδί, τον άνθρωπο, αυτός ακόμη ζει σε μια κατάσταση αιώνιου φόβου και δυσπιστίας όχι μόνο έναντι των άλλων, αλλά και του ίδιου του εαυτού του. Και τούτο διότι βρίσκουμε τους εαυτούς μας ανίσχυρους και απελπισμένους, έρμαια στη θάλασσα της ζωής, χωρίς αγκυροβόλια για να πιαστούμε και να κρατήσουμε τη βάρκα μας σ' ένα σταθερό σημείο πάνω στα ταραγμένα κύματα.

Ο άνθρωπος είναι ένας μικρόκοσμος, μία αποτύπωση του μακρόκοσμου (*σύμπαντος*). Μικρόκοσμος και μακρόκοσμος, το ατο-

μικό και το παγκόσμιο, είναι στενά συνδεδεμένα μεταξύ τους, μέρος προς μέρος. Ό,τι υπάρχει έξω υπάρχει και μέσα και το πνεύμα στον άνθρωπο, παρά το βαρύ φορτίο των φυσικών και νοητικών εμποδίων, έχει την ικανότητα να διασχίσει τα πυκνά και χοντρά πέπλα που το σαβανώνουν και να κοιτάζει μέσα σε ό,τι βρίσκεται στο υπερπέραν. Να βιώνει την αιώνια εξουσία του Υπέρτατου Θεού, την αιώνια αυθύπαρκτη Αλήθεια, που είναι πάντα η ίδια από καταβολής κόσμου. Η αλήθεια αυτή, επιβεβαιώνεται από πολλούς Μύστες:

«Συ που ζεις στο χώρο, έχεις τις ρίζες σου εκτός του χώρου. Μάθε να κλείνεις τα παραθυρόφυλλα αυτής της μεριάς και να πετάς σε επίπεδα απεριόριστα».

«Διότι όσο κανείς δεν υψώνεται πάνω από τον κόσμο των αισθήσεων, παραμένει τελείως ξένος στον κόσμο του Θεού».

«Αγωνίσου συνεχώς, ώσπου να βγεις τελείως έξω από το κλουβί και τότε, θα γνωρίσεις τη ματαιότητα των κάτω βασιλείων».

«Όταν βρεθείς πάνω από το σώμα και τις σωματικές σου αισθήσεις, το πνεύμα σου θα βιώσει την δόξα του Θεού. Η θέση σου θα είναι αληθινά ο ίδιος ο θρόνος του Θεού.

Ντροπή σου που διάλεξες να ζεις μέσα σε μια τρώγλη. Εσύ και όταν είσαι έξω από το σώμα σου, έχεις ακόμα και ένα άλλο σώμα. Τότε γιατί φοβάσαι να βγεις από το υλικό σου σώμα;»

«Ω φίλε! προσπέρασε τη ζωή της σάρκας για να μπορέσεις να έχεις εμπειρία του Φωτός της Ζωής. Είσαι η ζωή όλων όσων υπάρχουν εδώ, αλλά είναι μέσα σου και οι δύο κόσμοι, και ο εδώ και ο μετέπειτα,

«Είναι μέσω εσού που όλη η σοφία έχει κατέβει. Και είναι σε σένα που ο Θεός φανερώνει τα μυστήρια Του.

Με λίγα λόγια, αν και φαίνεται να είσαι τόσο μικρός, όμως, ολόκληρο το σύμπαν κατοικεί μέσα σου.

Είσαι εφοδιασμένος με ένα ανθρώπινο σώμα και ένα αγγελικό πνεύμα. Μπορείς με την θέληση σου να περιφέρεσαι σ' όλον τον κόσμο ή να πετάς στον ουρανό.
Πόση ευδαιμονία θα είχες αν άφηνες το σώμα σου εδώ κάτω και να φτερούγιζες προς τον ύψιστο ουρανό;
Παράτησε το τιποτένιο σπίτι σου από σάρκα και αίμα και πάρε μαζί σου το νου και το πνεύμα πάνω, εκεί ψηλά.
Αν μπορούσες να βγεις έξω από το σκήνωμα της σάρκας, αυτό θα μπορούσε να σε κάνει ικανό να πας σε ένα τόπο όπου δεν υπάρχει σάρκα.
Η ζωή της σάρκας είναι από νερό και τροφή μόνο, επειδή πάνω στη γη είσαι ντυμένος με το ένδυμα της ίδιας ύλης με αυτήν.
Γιατί δεν βγαίνεις κάθε νύχτα έξω από το οστεοφυλάκιο;
Αφού συ έχεις και χέρια και πόδια που δεν είναι από τη γη αυτή, θα πρέπει να γνωρίσεις, ότι υπάρχει μέσα σου μια είσοδος που οδηγεί στον αγαπημένο σου.
Όμως όταν μια φορά βγεις από τη φυλακή του σώματος, θα προσγειωθείς χωρίς καμιά προσπάθεια σε ένα νέο κόσμο».

Ο Τέλειος Διδάσκαλος, επανειλημμένως μας λέει για τη χαμένη Βασιλεία που βρίσκεται μέσα μας, παραμελημένη προ πολλού και τελείως ξεχασμένη στην πανίσχυρη δίνη του κόσμου του νου και της ύλης, μέσα στον οποίο παρασυρόμαστε συνεχώς.

Αυτή η ζωή, είναι μια ευκαιρία που μας έδωσε ο Θεός για να περπατήσουμε στο απάτητο Μονοπάτι, να ερευνήσουμε το ανεξερεύνητο και να ανακαλύψουμε ξανά μέσα μας εκείνο που είναι ήδη δικό μας, το πραγματικό Εσωτερικό ον μέσα μας. Η ανθρώπινη γέννηση είναι πράγματι ένα σπάνιο προνόμιο. Έρχεται στο τέλος από μια μακρά πορεία εξέλιξης, αρχίζοντας από πετρώματα, ορυκτά, μετά περνώντας από το φυτικό βασίλειο, στον κόσμο των εντόμων των ερπετών και τρωκτικών, κατόπιν στην πτερωτή

αδελφότητα των πουλιών και των πτηνών και προτελευταία των κτηνών και τετράποδων.

Ο άνθρωπος έχει μέσα του ένα στοιχείο που όλα τα άλλα πλάσματα στερούνται η έχουν μόνο σε ανεπαίσθητη ποσότητα– το ουράνιο ή αιθερικό στοιχείο– που του δίνει τη δυνατότητα του συλλογισμού και της διάκρισης, κάνοντας τον ικανό να διακρίνει το δίκιο από το άδικο, την αρετή από την κακία και να καταλαβαίνει και να ασκεί τις ανώτερες και ευγενέστερες αξίες της ζωής με την ελευθερία της θέλησής του. Να τις διαλέγει και να τις υιοθετεί για μεγαλύτερη πρόοδο, ώστε να *«γεννηθεί εκ του πνεύματος»,* προσθέτοντας νέες διαστάσεις στην συνειδητότητά του, ανυψούμενος σε ανώτερη ενημερότητα, πρώτα κοσμική και μετά στην ενημερότητα του Υπερπέραν. Όλα αυτά είναι μια αληθινή δυνατότητα, αν και προς το παρόν, μπορεί να μη γνωρίζουμε τίποτα γι’ αυτήν.

«Ο εαυτός μας», λέει ο φιλόσοφος Γιούνγκ, καθώς περιέχει όλο το ζωντανό μας σύστημα, περιλαμβάνει όχι μόνον όλες τις παρακαταθήκες και το άθροισμα όλων όσων ζήσαμε στο παρελθόν, αλλά είναι επίσης και το σημείο εκκίνησης, η εγκυμονούσα μητέρα-γη από την οποία θα εκπηγάσει όλη η μελλοντική μας ζωή. Στην Εσωτερική μας αίσθηση είναι γνωστά αυτά που μέλλουν να συμβούν, τόσο καθαρά όσο και το ιστορικό παρελθόν. Η ιδέα της αθανασίας που πηγάζει από τις βασικές αρχές της ψυχολογίας είναι καθ’ όλα ορθή.

Φυλακισμένος μέσα στο χωμάτινο σώμα κάτω από την εξουσία του νου του, ο άνθρωπος είναι ακόμα ένα αδύνατο παιδί από πηλό μέσα στην απέραντη Δημιουργία, ασήμαντο στο ανάστημα και στη δύναμη. Όμως, η ψυχή του είναι πανίσχυρη, απεριόριστη και διαπερνά τα πάντα. Το φαινομενικώς ατομικοποιημένο πνεύμα μέσα του (*η ψυχή του*) είναι ένα κορυφαίο κόσμημα ανεκτίμη-

της αξίας. Ο Μπηκ, ένας μύστης σοφός, λέει τα έξης: *«Ω Μπηκ! κανείς στον κόσμο δεν είναι φτωχός γιατί καθένας έχει κρυμμένο στη ζώνη του ένα πολύτιμο ρουμπίνι. Αλλά αλίμονο! δε γνωρίζει πώς να λύσει τον κόμπο για να φτάσει το ρουμπίνι και γι' αυτό προχωρεί ζητιανεύοντας».*

Ο σοφός του Ντακσνεσβάρ, ο Ραμακρίσνα Παραχάμσα, λέει: *«Ο Θεός είναι μέσα σε όλους, αλλά όλοι δεν είναι μέσα σ' Αυτόν».*

Ο Γκουρού Νάνακ αναφέρεται στον τρόπο για να επιλύσουμε το μεγάλο μυστήριο της ζωής και να αποκτήσουμε κυριαρχία πάνω σε κάθε άλλο πράγμα. Μας λέει: *«Κατακτώντας το νου, κατακτάς τον κόσμο». Όμως ο νους όπως είναι σήμερα, είναι απασχολημένος μεταξύ απειράριθμων επιθυμιών διαφορετικής φύσης, που τον ελκύουν σε διαφορετικές κατευθύνσεις. Πρέπει, σιγά-σιγά, να συγκεντρωθεί και να μένει σταθερός. Ένα αδιαίρετο σύνολο με την Αγάπη του Θεού να πάλλει μέσα σε κάθε ίνα της ύπαρξης του. Διότι μόνο τότε ο νους θα γίνει ένα πρόθυμο όργανο να υπηρετήσει το πνεύμα και να μην το έλκει προς τα κάτω και προς τα έξω, όπως κάνει τώρα. Αν αυτό το τέρας, ο νους, δεν εκγυμνασθεί και δεν εξημερωθεί, θα εξακολουθεί, όπως ο Θεός της θάλασσας Πρωτέας, να παίζει με άγριες και γελοίες κινήσεις, κάτω από διαφορετικές μεταμφιέσεις και ποικίλες μορφές, φορώντας, όπως ο χαμαιλέοντας, τα διάφορα χρώματα του εδάφους κατά την επιλογή του.*

Όσο ο νους παραμένει προσκολλημένος στη γη και σε ό,τι είναι γήινο, θα εξακολουθεί να αυξάνει την δύναμη και την ισχύ του, που προέρχονται από τη μητέρα γη. Γι' αυτό, η ψυχή, πρέπει να ανυψωθεί ψηλά στον αέρα και να κρατηθεί επάνω, όπως ο Ηρακλής έκανε με τον Ανταίο, για να απαλλαγεί από τον γίγαντα, που ήταν αήττητος όσο διατηρούσε την επαφή του με τη μητέρα γη, από την οποία αντλούσε τη δύναμη του».

Όταν ο νους έρθει σε επαφή με την Θεία Μελωδία που έρχεται

“από πάνω”, ανυψώνεται, χάνοντας για πάντα κάθε ενδιαφέρον για τις απολαύσεις του κόσμου των αισθήσεων που μας έλκουν προς τα κάτω. Αυτό, οδηγεί βαθμιαία σε ένα πραγματικό θάνατο του υλικού σώματος καθώς και του νου, που έχει αφεθεί τώρα μακριά και ανεβαίνει λίγο πιο πάνω για να βυθιστεί μέσα στο “τσίτα” την γενέτειρα του, τη μεγάλη αποθήκη των αναμνήσεων αμνημονεύτων χρόνων και από όπου έχει κατέβει με το προς τα κάτω φύσημα των ζωτικών ανέμων (*πράνες*) πάνω στην αγνή συνειδητότητα, τυλίγοντας την με ένα δίπτυχο σκέπασμα το Μάνα και το Πράναμαϊ κόσα (*περιβλήματα της ψυχής*). Αυτά αποτελούν τη νοητική συσκευή που είναι κατάλληλη για να λειτουργεί και να επικοινωνεί η ψυχή με το γήινο επίπεδο, μέσο ενός ακόμη περιβλήματος, του φυσικού περιβλήματος, δηλαδή του υλικού μας σώματος. Το Άναμαϊ κόσα, είναι εφοδιασμένο με αδρά αισθητήρια όργανα, απαραίτητα στον κόσμο των αισθήσεων. *(Βλέπε το βιβλίο “Τα Συστήματα της Γιόγκα”).*

Παρότι είμαστε περιορισμένοι, κλεισμένοι και μουδιασμένοι μέσα στο μαγικό κουτί του υλικού μας σώματος, δεν είμαστε αλυσοδεμένοι σ’ αυτό, αν και πάντοτε σκεπτόμαστε και πράττουμε σαν δέσμιοι και φυλακισμένοι, διότι δεν γνωρίζουμε τον τρόπο που μπορούμε να απελευθερώσουμε το πνεύμα που κατοικεί μέσα στο σώμα και να υψωθούμε πάνω απ’ αυτό το σώμα.

Όλοι οι Διδάσκαλοι από πολλούς αιώνες μας λένε με μία φωνή *«να μπούμε μέσα μας και να κοιτάξουμε προς τα μέσα»* για το φως του φάρου, “Το Φως της Ζώης”, το “Άκτιστο και ανεπισκίαστο Φως”, που φωτίζει με μέγιστη λαμπρότητα. Που είναι η μόνη ακτίνα ελπίδας και απελευθέρωσης μέσα στο σκοτάδι που μας τυλίγει. Το σκοτάδι της φυλακής μέσα στην οποία κατοικούμε. Γι’ αυτό μας λέει ο Ιωάννης:

«Και το φως εν τη σκοτία φέγγει, και η σκοτία δεν κατέλαβεν

αυτό».

Επίσης ο Ευαγγελιστής Λουκάς λέει: *«Πρόσεχε μήποτε το φως το εν συ, γίνει σκότος».*

Αυτό είναι το φως που ονομάζεται *«Άστρο της ημέρας»* που χρησιμεύει ως *«Λύχνος στα πόδια των πιστών»*, που θέλγει το νου και το πνεύμα, τα οποία έλκονται και τα δύο χωρίς να το γνωρίζουν και αρχίζουν να ανέρχονται σε βασίλεια ανώτερης συνειδητότητας και υπερσυνειδητότητας, μέσα στο φωτεινό ρεύμα της ζωής, του Ηχητικού Ρεύματος της Ζωής (*Σαμπτ ή Λόγου*). Εκεί μεταφέρονται με κάποιο τρόπο πάνω στα φτερά της θείας Μουσικής, που πηγάζει από το Άγιο Φως και περιγράφεται μεταφορικά ως Πήγασος, που είναι το άσπρο πτερωτό άλογο των θεών ή ως βάρκα (*η αστραπή*), που λέγεται ότι μετέφερε τον Προφήτη στον ουρανό (*αλμιράζ*).

Οι μεγάλοι Διδάσκαλοι σε όλους τους τόπους και σε όλους τους καιρούς, μιλούν γι’ αυτό το μοναδικό σπίτι, το ανθρώπινο σώμα, τον αληθινό ναό του Θεού, μέσα στον όποιο κατοικεί ο Πατέρας, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα.

Εάν ο άσωτος υιός (*το ανθρώπινο σώμα*), που περιπλανιέται ανάμεσα στα θαυμαστά του εξωτερικού κόσμου, δεν βαπτιστεί, με τη Χάρη κάποιου Θεανθρώπου, με το Άγιο Πνεύμα, ο άσωτος υιός, δεν μπορεί μόνος του να βρει τον τρόπο να βγει από το λαβύρινθο του υλικού κόσμου και να κατευθυνθεί προς το Σπίτι του Πατέρα του, (του Θεού), διότι ένας αιώνιος και θεμελιώδης νόμος είναι: *«Μέσα στη σάρκα (χωμάτινο σώμα) και μέσω της σάρκας (ο Λόγος εγένετο σαρξ), ερχόμαστε σ’ Εκείνον πού είναι πέρα από την σάρκα» (Άγιος Αυγουστίνος).*

Μέσα μας υπάρχει το Φως της Ζωής. Μέρα και νύχτα καίει αιωνίως αυτός ο ουράνιος λύχνος στο θόλο του σωμάτινου βωμού. *«Οποιοσδήποτε πηγαίνει με αυτό το Φως των φώτων, σε υψηλότε-*

ρα βασίλεια, πετά αδέσμευτος». Αυτή είναι η αλήθεια που οδηγεί στην Αλήθεια. *«Εκείνος που γνωρίζει την αλήθεια γνωρίζει που είναι αυτό το Φως και εκείνος πού γνωρίζει αυτό Φως, γνωρίζει την αιωνιότητα» (Άγιος Αυγουστίνος).*

«Την Αλήθεια γνωρίζοντες, αυτή θέλει σας ελευθερώσει από όλη την δουλεία, των μετανοιών του παρελθόντος, των φόβων του παρόντος και των τρόμων του θανάτου μέσα στα οποία συνεχώς ζούμε» (Ιωάν. 8:12).

Ο Λόγος ή Άγιο Πνεύμα είναι η μεγάλη Αλήθεια στη βάση όλης της Δημιουργίας. *«Όλα τα πράγματα έγιναν από τον Λόγο και χωρίς αυτόν δεν έγινεν ουδέ εν το οποίο έγινεν»*, λέει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης.

«Ολόκληρος ο κόσμος δημιουργήθηκε από τον Λόγο και ανάβλυσαν χίλια ρεύματα ζωής», μας λέει ο Νάνακ. Επίσης, Στις Ουπανισσάδες είναι γραμμένο: *«Έκο άχαμ μπάχου σιάμ»* πού σημαίνει: *«Είμαι ένας και θέλω να γίνω πολλοί»*. Οι Μωαμεθανοί μιλούν για το Λόγο ως: *«Κουν φία κουν»*. που σημαίνει: *«Αυτός θέλησε, και ιδού, όλο το σύμπαν ήρθε σε δημιουργία»*.

Συνεπώς:

Ο Λόγος, είναι Θεού Δύναμη σε ενέργεια (*Φως και Ζωή ή Μελωδία του Θεού*), που εμποτίζει τα πάντα και είναι Παντοδύναμη, έμφυτη σε όλα τα ορατά και αόρατα και που δημιουργεί και συγκρατεί απειράριθμες Θεϊκές Δημιουργίες.

Μιλώντας για τη Δημιουργία, ο Νάνακ μας λέει: *«Αμέτρητα τα επίπεδά Σου. Άφταστα και απρόσιτα τα αναρίθμητα ουράνια οροπέδια Σου»*. Ακόμη και με τη λέξη αμέτρητα, αποτυγχάνουμε να Τον περιγράψουμε. Οι λέξεις μετρημένα και αμέτρητα είναι πράγματι μικρής σημασίας για τον Παντοδύναμο. Αυτός που υπάρχει μέσα σε καθετί και είναι αυτή η ίδια η ζωή αυτής της ίδιας της Δημιουργίας, γνωρίζει κάθε μόριο της.

Για να εννοήσει κανείς καλύτερα την ανώτερη ζωή, τη ζωή του πνεύματος, πρέπει πράγματι να διασχίσει τη μεθόριο της γήινης ζωής και να περάσει μέσα από την πύλη αυτού που ονομάζεται θάνατος και να ξαναγεννηθεί στον αιθερικό κόσμο του υπερπέραν. *«Το γεγενημένον εκ του πνεύματος είναι πνεύμα. Μη θαυμάσης ό,τι σοι είπον, πρέπει να γεννηθήτε άνωθεν» (Ιωάν. 3:6-7).*

Αυτή η επαφή με το *«Φως της Ζωής»* καθώς μας αποκαλύπτεται Εσωτερικά από έναν Θεάνθρωπο φέρνει σε τέλος τις ταλαιπωρίες της ψυχής στον αιώνια περιστρεφόμενο τροχό των γεννήσεων και των επαναγεννήσεων. Σε ολόκληρη την Δημιουργία πιστεύεται ότι υπάρχουν 8.400.000 μορφές ύπαρξης: 900.000 πλάσματα του νερού, 1.400.000 πλάσματα του αέρα, 2.700.000 έντομα, τρωκτικά και ερπετά, 3.000.000 δέντρα, θάμνοι, χόρτα, λαχανικά και αναρριχητικά φυτά και όλα τα είδη των τετράποδων ζώων, τα ανθρώπινα όντα, συμπεριλαμβανόμενων των θεών και θεαινών, των ημιθέων, των θεϊκών δυνάμεων και των δαιμόνων. Και ακόμα υπάρχουν και 400.000 περιπλανώμενα πνεύματα.

Μία ατομικοποιημένη ψυχή αν δεν απελευθερωθεί, εξακολουθεί να περιστρέφεται μέσα στο ένα ή το άλλο υλικό σώμα με την εξαναγκαστική δύναμη του κάρμα και των εντυπώσεων που μαζεύει από ζωή σε ζωή. Ένα προοίμιο της πραγματικής ζωής και της αιώνιας ζωής, είναι όταν θα αρχίσει να έρχεται σε επαφή με τη «Φωνή του Υιού του Θεού» (*δηλ. την εσωτερική Μουσική που γίνεται έκδηλη με την μύηση από Εκείνον*) οπότε *«Οι ακούσαντες (αν και νεκροί προς Αυτό τώρα) θέλουσι ζήσει» (Ιωάν. 5:25)*

Γι’ αυτό λέγεται:

«Τότε οι οφθαλμοί των τυφλών θέλουσι ανοιχθεί και τα ώτα των κουφών θέλουσιν ακούσει.

«Τότε ο χωλός θέλει πηδά ως έλαφος και η γλώσσα του άλαλου θέλει ψάλλει, διότι εν τη ερήμω (της ανθρώπινης ζωής) θέλου-

σιν αναβλύσει ύδατα και ρεύματα εν τη ερημία» (Ησαίας 35:5-6). «Διότι τώρα βλέπομεν δια κατόπτρου αινιγματωδώς, τότε δε πρόσωπον προς πρόσωπον. Τώρα γνωρίζω κατά μέρος, τότε δε, θέλω γνωρίσει καθώς και έγνωρίσθην» (Α' Κορινθ. 13-12).

Λέει ο Νάνακ: *«Το πνεύμα, όταν συντονιστεί με το Ηχητικό Ρεύμα αρχίζει να βλέπει το Φως του Θεού χωρίς τα μάτια της σάρκας, να ακούει τη Φωνή του Θεού χωρίς αυτιά, να προσκολλάται στη θεία Μουσική των Σφαιρών χωρίς χέρια και να βαδίζει προς τον Θεό χωρίς πόδια».*

Σε ένα άλλο σημείο μας λέει: «*Τα μάτια που βλέπουν δεν βλέπουν την πραγματικότητα, αλλά με τη Χάρη του Γκουρού, αρχίζει κανείς να διακρίνει τη Δύναμη του Θεού σε όλο της το μεγαλείο. Γι' αυτό ο άξιος και αφοσιωμένος μαθητής μπορεί να διακρίνει τον Θεό παντού».*

Τα αισθητήρια όργανά μας είναι έτσι κατασκευασμένα ώστε να μας βοηθούν μόνο στο φυσικό κόσμο και μάλιστα ατελώς, αλλά μας εγκαταλείπουν όταν ερχόμαστε στο υπερφυσικό επίπεδο. *«Βλέποντας, βλέπουμε αλλά δεν αντιλαμβανόμαστε, ακούγοντας, ακούμε αλλά δεν εννοούμε και έχουμε μια καρδιά που δεν έχει ούτε αίσθημα ούτε κατανόηση».* Αλλά μια τέλεια αλλαγή, μια θαυμάσια αλλαγή, έρχεται μόνο όταν μαθαίνει κάποιος πως να στραφεί προς τα μέσα και να δοκιμάσει πρακτικά να διαλογίζεται, κάτι σαν έναν τρόπο θεληματικού θανάτου, ενώ ακόμη ζει. Γι' αυτό υπάρχει και η προτροπή: *«Μάθε πώς να πεθαίνεις (ως προς τη γήινη ζωή) ώστε να αρχίσεις να ζεις (ελεύθερα και άφοβα σαν ζωντανό πνεύμα, ελεύθερος από τα συνακόλουθα των σωματικών θηκών που σε περιορίζουν)».* Γι' αυτό, οφείλει κανείς *«να εγκαταλείπει την σάρκα για χάρη του πνεύματος». «Μην αγαπάτε τη σάρκα περισσότερο από το πνεύμα»,* είναι η παμπάλαια συμβουλή του Προφήτη της Γαλιλαίας.

Όσο θεωρούμε το σώμα μας ως το πραγματικό σπίτι μας, είμαστε μακριά από τον Θεό και όσο περισσότερο αποσύρεται κανείς από τον εαυτό του, τόσο πλησιάζει περισσότερο τον Θεό. Τίποτε μέσα στη Δημιουργία δε συγκρίνεται με το Δημιουργό, γιατί ό,τι δεν είναι Θεός δεν είναι τίποτε.

Με τη μεταφορά της συνειδητότητας από το γήινο επίπεδο (*ποθ κοινώς είναι γνωστή ως θάνατος*) στο πνευματικό επίπεδο (*επαναγέννηση ή δεύτερη γέννηση του πνεύματος*), μέσω της επαφής με την Ανώτερη Δύναμη (*ψυχή*) που ρέει μέσα στο σώμα, δε χάνεται κανείς ποτέ. *«Όταν όλοι σε εγκαταλείψουν, Εγώ δεν θα σε αφήσω, ούτε θα σου επιτρέψω να χαθείς. Όποιος υπερβεί τον φυσικό του εαυτό δεν θα αδικηθεί από τον ''δεύτερο θάνατο'' γιατί εάν οδηγείσαι από το πνεύμα δεν θα είσαι κάτω από τον Νόμο της Δράσης και της Αντίδρασης που οδηγεί σε επανειλημμένες ενσαρκώσεις».*

Όλα αυτά δεν είναι απλή θεωρία αλλά είναι γεγονός, το "γεγονός της ζωής", γιατί η "φλόγα της ζωής" (*ψυχή*) έρχεται με κάθε άτομο από τη στιγμή της γέννησης του και έχει δοθεί σε κάθε άνθρωπο αυτή η ψυχή να μπορεί να γνωρίσει το μυστικό του φλογισμένου Ήχου και τα μυστήρια της Βασιλείας των Ουρανών (*της Βασιλείας του Θεού*) *(Ματθ. 13:11).*

Σ' αυτήν την επιστήμη του Υπερπέραν, η λογική και ο συλλογισμός δεν έχουν θέση. Μόνον με προσωπική εμπειρία αποκτάει κανείς πεποίθηση και σταθερή πίστη. Το φως του Φωτός, ο Πατέρας των φώτων και το πνεύμα μέσα στον άνθρωπο. Ο σπινθήρας από το Θείο Φως, η σταγόνα συνειδητότητας από τον Ωκεανό της Συνειδητότητας, που παρουσιάζεται ως άτομικοποιημένο πνεύμα (*ψυχή*), ντυμένο με διάφορους μανδύες, είναι όλα μέσα στο ανθρώπινο σώμα αλλά ίσως φανεί παράξενο ότι αν και ζουν τόσο κοντά το ένα (*ψυχή*) με το άλλο (*Θεός*), το ένα δεν έχει δει το πρόσωπο του άλλου γιατί θεωρούμε την άγονη ερημιά αυτού του

κόσμου ως την πραγματική μας κατοικία.

Οι Διδάσκαλοι της «Αλήθειας όχι μόνο μάς κάνουν γνωστή την πραγματικότητα για την πλούσια κληρονομιά που μας ανήκει δικαιωματικά αλλά όπως ο Χριστός μας βεβαιώνουν ότι: *«Θέλω σοι δώσει τα κλειδιά της Βασιλείας των Ουρανών» (Ματθ. 16:19).*

Ο Νάνακ επίσης μας λέει: *«Ο Διδάσκαλος έχει το κλειδί του σπιτιού της ψυχής που είναι αλυσοδεμένη στο σώμα και το νου «Ω Νάνακ! χωρίς έναν Τέλειο Διδάσκαλο, δεν υπάρχει τρόπος διαφυγής από το σπίτι της φυλακής».* Αλλά, παρά τις έντονες καθημερινές προσευχές μας για να οδηγηθούμε από την πλάνη στην Αλήθεια, από το σκοτάδι στο Φως και από το θάνατο στην Αθανασία, πόσοι από εμάς έδωσαν πίστη στις βαρυσήμαντες διαβεβαιώσεις των Διδασκάλων και πόσοι από εμάς είναι έτοιμοι να λάβουν και να δεχτούν τα κλειδιά της Βασιλείας των Ουρανών και ακόμη περισσότερο να ξεκλειδώσουν τις σιδερένιες πόρτες πίσω από τα μάτια τους; (*τον Τρίτο Οφθαλμό*). Και ακόμα να ακούσουν την Διδασκαλία για την οποία ο Χριστός λέει: *«Ο ακούων τον λόγον μου θέλει μεταβεί εκ του θανάτου εις την ζωή» (Ιωάν. 5:24).*

Είναι πράγματι ένα ανεξήγητο παράδοξο, πιο παράδοξο και από τους γρίφους που έθετε η Σφίγγα, το Τέρας των Θηβών στους Θηβαίους ή τα αινίγματα της ζωής που έθεσε ο Γιάκσα, ο δαίμονας φύλακας της λίμνης του δροσερού νερού, στους πρίγκιπες της Πάντβα που πήγαν να σβήσουν τη δίψα τους αλλά δεν μπορούσαν (*εκτός από τον Γιουντχίστρα, τον πρίγκιπα της ντάρμα*) και μετατράπηκαν σε πέτρες για την ανικανότητα τους να τα λύσουν. Είναι ανεξήγητο και παράδοξο που δεν δίνουμε σημασία στις υποδείξεις των Διδασκάλων μας. Μήπως δεν περνάμε, μια πολύ σκληρή ζωή, με αγωνία για πολλά πράγματα και με τον φόβο μας για τον θάνατο; Γιατί δεν δεχόμαστε τον ερχομό του Πρίγκιπα της Ειρήνης, να μας αναστήσει και πάλι στη ζωή (*στην αιώνια ζωή*) νικώ-

ντας τη Σφίγγα και το Γιάκσα των παλιών, που μας παραφυλάει σαν δράκοντας, μήπως δελεαστούμε και δραπετεύσουμε από την τυραννική του εξουσία όπως ο Ιάσωνας, με το ζηλευτό λάφυρο; Αυτό είναι λοιπόν το μεγάλο αίνιγμα της ζωής που πρέπει να λυθεί, γιατί αν δεν το λύσουμε η σύντομη ύπαρξη μας εδώ στη γη θα είναι άχρηστη και θα πάει χαμένη.

Οι περισσότεροι από εμάς απλώς περνούν μια ζωώδη ύπαρξη, ζώντας μια ζωή τυφλού. Δεν υψωθήκαμε ποτέ πάνω από τους αισθηματικούς και νοητικούς κόσμους που εμείς οι ίδιοι δημιουργήσαμε γύρω μας και που μας σφίγγουν τώρα στα σιδερένια χέρια τους. Το “Ουράνιο φως”, είναι για τους περισσότερους από εμάς μια επινόηση της ανθρώπινης φαντασίας και όχι μια πραγματικότητα:

«Ενώ είναι μαζί μας μέσα στο σώμα, δεν Τον βλέπουμε.
Είναι λυπηρό να έχουμε μια ζωή όπως αυτή, χωρίς ζωή».
«Ω Τούσλι! όλοι είναι παντελώς τυφλοί».

Ο Καμπίρ μας λέει:

«Ολόκληρος ο κόσμος ψηλαφίζει μέσα στο σκοτάδι».

Ο Νάνακ επίσης λέει:

«Για τον Φωτισμένο, όλοι είναι μύωπες,
γιατί κανείς δεν γνωρίζει το Εσωτερικό μυστικό.
Αυτοί που δεν έχουν μάτια δεν είναι τυφλοί.
Τυφλοί είναι αυτοί που δεν βλέπουν μέσα σ' όλα τον Κύριο
και τα μάτια που βλέπουν τον Κύριο είναι πολύ διαφορετικά».

Επίσης λένε ότι: *«Τα μάτια της σάρκας δεν Τον βλέπουν, αλλά όταν ο Διδάσκαλος φωτίσει τα Εσωτερικά μάτια, τότε ο άξιος μαθητής θα αρχίσει να είναι αυτόπτης μάρτυρας της Δύναμης και της δόξας του Θεού μέσα στον εαυτό του. Πώς και δεν Τον βλέπουμε παρόλες τις ειλικρινείς και καλόβουλες προσπάθειές μας; Βρισκόμαστε τυφλοί μέσα στο σκοτάδι και προσπαθούμε στα σκοτεινά να*

δούμε τον Θεό με έργα όχι λιγότερο σκοτεινά.

Χωρίς έναν Τέλειο Διδάσκαλο κανείς δε βρήκε το δρόμο του προς τον Θεό ούτε μπορεί να τον βρει.

Αλλά όταν συναντήσει κανείς έναν Τέλειο Διδάσκαλο, αρχίζει να τον βλέπει με το Εσωτερικό του μάτι που έχει ανοιχτεί μέσα από τα βάθη της επιθυμίας της καρδίας του»

Μόνο με άμεση Επικοινωνία με τον Ιερό Λόγο, αρχίζει κανείς να αντιλαμβάνεται ότι γνωρίζοντας Αυτό, τίποτε άλλο δε μένει για να γνωριστεί.

Στο Τζαπ Τζι, ο Μεγάλος Διδάσκαλος αναφέρει τις αναρίθμητες ωφέλειες που αυτόματα αρχίζουν να ρέουν και τότε γίνεται κανείς η κατοικία όλων των αρετών:

«Με την επικοινωνία με το Λόγο, μπορεί κανείς να φτάσει το βαθμό ενός Σίντχα, (άνθρωπος προικισμένος με υπερφυσικές δυνάμεις), ενός Πιρ, (αξιωματούχος Μουσουλμάνος κληρικός ή πνευματικός δάσκαλος), ενός Σούρα, (θεότητα) ή ενός Ναθ (ειδήμονα στη γιόγκα).

Με την επικοινωνία με το Λόγο, μπορεί κανείς να καταλάβει τα μυστήρια της γης, των ουρανών και του μυθικού ταύρου, που υποτίθεται ότι βαστάζει τη γη και τους ουρανούς.

Με την επικοινωνία με το Λόγο, αποκαλύπτονται οι γήινες περιοχές, τα ουράνια οροπέδια και οι κάτω κόσμοι. Με την επικοινωνία με το Λόγο, μπορούμε να διαφύγουμε αβλαβείς μέσα από τις πύλες του θανάτου.

«Ω, Νάνακ! Οι λάτρεις Του ζουν σε διαρκεί έκσταση,
γιατί ο Λόγος ξεπλένει κάθε αμαρτία και θλίψη.
Με την επικοινωνία με το Λόγο, μπορεί κανείς να
αποκτήσει τις δυνάμεις του Σίβα, του Μπράχμα
και του Ίντρα.
Με την επικοινωνία με το Λόγο, μπορεί κανείς να κερδίσει
την εκτίμηση όλων, άσχετα με το παρελθόν του.

Με την επικοινωνία με το Λόγο, μπορεί κανείς να έχει
γιογκική ενόραση στα μυστήρια της ζωής και του εαυτού του.
Με την επικοινωνία με το Λόγο, μπορεί κανείς να γνωρίσει
την αληθινή σημασία από τις Σάστρες, (τις φιλοσοφικές πραγματείες των Ινδιών), τις Σμρίτις (τις αρχαίες γραφές των Ινδιών),
και των Βεδών (τα πρώτα βιβλία που αναφέρονται στο ανθρώπινο γένος και τον Θεό).
«Ω, Νάνακ! οι λάτρεις Του ζουν σε διαρκή έκσταση,
γιατί ο Λόγος ξεπλένει κάθε αμαρτία και θλίψη.
Με την επικοινωνία με το Λόγο, γίνεται κανείς η κατοικία
της αλήθειας, της ικανοποίησης και της πραγματικής γνώσης.
Με την επικοινωνία με το Λόγο, αποκτά κανείς τον καθαρμό
από 68 προσκυνήματα.

****(Ο Νάνακ για μια ακόμη φορά χρησιμοποιεί την Ινδική δοξασία ότι τα λουσίματα από 68 τόπους προσκυνήματος εξαγνίζουν όλες τις αμαρτωλές πράξεις).*

Με την επικοινωνία με το Λόγο, κερδίζει κανείς την τιμή των σοφών.

Με την επικοινωνία με το Λόγο, φτάνει κανείς στο στάδιο του Σεχάζ. (Αυτός ο όρος αναφέρεται στην κατάσταση που υπερβαίνεται η οχλαγωγία του φυσικού, Αστρικού και Αιτιατού κόσμου με όλα τα μαγευτικά πανοράματά τους και η μεγάλη αρχή της πνευματικής ζωής γίνεται μέσα μας ορατή).

«Ω, Νάνακ! οι λάτρεις Του ζουν σε διαρκή έκσταση,
γιατί ο Λόγος ξεπλένει κάθε αμαρτία και θλίψη.
Με την επικοινωνία με το Λόγο, γίνεται κανείς η κατοικία όλων των αρετών.
Με την επικοινωνία με το Λόγο, γίνεται κανείς ένας ‘‘Σέχας, Ινα Πιρ’’ που σημαίνει ένας αληθινός πνευματικός βασιλιάς»

Με την επικοινωνία με το Λόγο, οι πνευματικά τυφλοί βρίσκουν το δρόμο τους προς την Αλήθεια.
Με την επικοινωνία με το Λόγο, περνά κανείς πάνω από τον «Άπειρο Ωκεανό της απατηλής ύλης»
«Ω, Νάνακ! οι λάτρεις Του ζουν σε διαρκή έκσταση,
γιατί ο Λόγος ξεπλένει κάθε αμαρτία και θλίψη».

Έτσι βλέπουμε ότι το μυστικό της επιτυχίας και εδώ και μετέπειτα να έγκειται στο συντονισμό του "εαυτού" Εσωτερικά, με τον υπερβατικό Ήχο ή Ηχητικό Ρεύμα, πού είναι η αρχή και το τέλος όλης της ύπαρξης. Ο Νάνακ σχετικά με αυτό μας λέει:

«Είναι από πολύ μεγάλη εύνοια της τύχης που γεννιέται κανείς ως άνθρωπος και αυτό είναι ένας λόγος που θα πρέπει να επωφεληθεί όσο μπορεί περισσότερο από αυτό το γεγονός. Κατεβαίνει κανείς στην κλίμακα της Δημιουργίας όταν αποκόβεται σκόπιμα από τα σωτήρια νήματα της ζωής μέσα του».

Είναι, πράγματι, μια θλιβερή κατάσταση για κείνον που κερδίζει τα υπάρχοντα ολόκληρου του κόσμου, αλλά χάνει την ψυχή του. Χωρίς να κερδίσει τίποτα, έχει μεγάλη ζημιά, αδιόρθωτη και ανεπανόρθωτη, για την οποία υποφέρει επί αιώνες πριν να ξανάρθει στο ανθρώπινο επίπεδο. Όταν η ευκαιρία αφεθεί να γλιστρήσει μέσα από τα χέρια του, τα κέρδη που αποκτήθηκαν μέχρι τότε, χάνονται και αγωνίζεται πλέον χωρίς ελπίδα στους κρυφούς κινδύνους και τις αμμώδεις όχθες του ρεύματος της ζωής. Η πτώση από την κορυφαία βαθμίδα της κλίμακας της ζωής είναι πράγματι μια τρομερή πτώση!

ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΗ ΖΩΗ

«Αυτή η γη, με τις ποικίλες μορφές και τα χρώματα, είναι ένα απέραντο πανόραμα ζωής. Είναι η παλαίστρα πολλών αγώνων και προστριβών, γεμάτη από οξείες ανομίες και αντιξοότητες. Αυτή η γη είναι μόνο μία κουκίδα μέσα στην απέραντη Δημιουργία του μεγάλου Δημιουργού καθώς δεν υπάρχει τέλος στη Δημιουργία. Υπάρχουν αμέτρητες μορφές ζωής με διάφορες ονομασίες, είδη και χρώματα ιχνογραφημένα στον αντικειμενικό κόσμο από την πένα του Δημιουργού που ρέει παντοτινά»

Νάνακ.

Με όλες του τις φαινομενικές ατέλειες, αυτός ο κόσμος υπηρετεί ένα χρήσιμο θείο σκοπό στο Θείο σχέδιο, ακριβώς όπως ένα φαινομενικά ασήμαντο δόντι τροχού λειτουργεί στο μηχανισμό ενός μεγάλου κέντρου ηλεκτρικής ενέργειας.

Η Φύση, το χειροτέχνημα του Θεού, δεν είναι καθόλου υπερβολική στο σκοπό και το σχέδιο της. Αυτός ο κόσμος είναι ένα σωφρονιστήριο, ένας τόπος διόρθωσης, ένα είδος καθαρτηρίου, ένα σχέδιο εξιλέωσης, ένα γήπεδο εξάσκησης, όπου οι ψυχές εξαγνίζονται με την πείρα που αποκτούν. Είναι ένα σπίτι στα μισά του δρόμου μεταξύ των φυσικών επιπέδων και των πνευματικών βασιλείων.

Οι Νόμοι που ισχύουν σ’ αυτή τη γη είναι σκληροί αδυσώ-

πητοι και ακολουθούν ακόμη, τον παλιό Μωσαϊκό Νόμο του *«Οφθαλμόν αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος»*. Εδώ στη γη αποδίδονται όλων των ειδών οι αυστηρές τιμωρίες και τα σκληρά κτυπήματα, προκειμένου να αποδοθεί δικαιοσύνη, χωρίς να μετριάζονται από κάποια ευσπλαχνία. Έτσι ο καθένας παίρνει τα μαθήματα του για τα καλά, με τελικό αποτέλεσμα σιγά-σιγά να απομακρυνθεί από το δρόμο του κόσμου και να στραφεί προς το δρόμο του Θεού. Η ζωή στο γήινο επίπεδο είναι ένα τρομερό γεγονός *"σκοτεινό με τρόμο και φόβο"* για μας που είμαστε Παιδιά του Θεού, από παλιά χαμένα μέσα στον λαβύρινθο και την ερημιά αυτού του κόσμου.

Η εξέλιξη είναι μέσα στη φύση των ζωντανών μονάδων και αποβλέπει στο να προχωρούν προς την Πηγή τους προκειμένου να γίνουν Ένα με αυτή, γιατί η αληθινή ευτυχία βρίσκεται στη "Θεία Ένωση" με την Ουσία, έτσι ώστε εμείς (*η ψυχή μας*) να λάμψουμε τελείως μεταμορφωμένοι και ελεύθεροι. Αλλά η τραγωδία της ζωής πάνω στη γη είναι ότι δεν γνωρίζουμε τι είμαστε και ακόμη λιγότερο τι μπορούμε να γίνουμε, γιατί δεν βλέπουμε τι είμαστε και ό,τι βλέπουμε δεν είναι παρά η σκιά μας. Το "Εσωτερικό Ον" μέσα μας (*η ψυχή*) είναι ομοούσιο με τον Θεό και δεν γνωρίζει ησυχία ωσότου αναπαυτεί μέσα σ' Αυτόν. *«Μια αληθινά θεία εμπειρία»*, λέει ο Πλωτίνος *«συνίσταται στο να βρει τον αληθινό της Οίκο, η απομακρυσμένη από τον ουρανό ψυχή»*. Και αυτή η εμπειρία μπορεί να γίνει δική μας μόνο αν γνωρίσουμε πως να απαγκιστρώσουμε τον «εαυτό» (*ψυχή μας*) από τα εμπόδια και τα στολίδια του σώματος και του νου.

Η Αυτογνωσία και η Θεογνωσία είναι οι υψηλότεροι σκοποί της γήινης ύπαρξης. Η Αυτογνωσία προηγείται της Θεογνωσίας. Το *«Γνώθι σ' εαυτόν»* υπήρξε πάντοτε μία αλήθεια για τους αρχαίους. Πρώτα οι Έλληνες και μετά οι Ρωμαίοι έδωσαν μεγάλη

έμφαση στο *«Γνώθι σ' εαυτόν»* και στο «nosce teipsum» όπως το έλεγαν αντίστοιχα αυτοί οι λαοί. Και οι δύο αυτοί όροι σημαίνουν «Αυτογνωσία» ή γνώση του «Εαυτού» μέσα μας. Η γνώση του Εαυτού ή «Άτμαν Τζνάνα» των Ινδών Ρίσις ή «Κχουντ Σανάσι» των Μουσουλμάνων δερβίσηδων έρχεται πρώτα. Μετά έρχεται η πραγματοποίηση και η εμπειρία του υπερεαυτού η Θεού - Παρμάτμαν ή Ραμπ-ουλ-αλμίιν που και αυτό ονομάζεται Κχούντα Σανάτ ή Γνώση του Θεού.

Ο τρόπος της Αυτογνωσίας με τον όποιο ο εαυτός μπορεί να αποχωριστεί από τον ισχυρό λαβύρινθο του νου και της ύλης, αρχίζει με την Εσωστροφή μας, δηλαδή με την απόσυρση της προσοχής, που είναι η προς τον εξωτερικό κόσμο έκφρασης της ψυχής, από τον εξωτερικό κόσμο, στον Τρίτο Οφθαλμό. Είναι μια τέχνη αντιστροφής, από τον κόσμο των αισθήσεων προς τον Εσωτερικό κόσμο του πνεύματος, πάνω από τις φυσικές αισθήσεις. Η πραγματική ζωή ή η πραγματικότητα είναι κάτι που βιώνεται μόνο μέσα από μία κατάσταση όμοια με το θάνατο, μια κατάσταση που μεσολαβεί κατά τη συνειδητή απόσυρση των αισθητηρίων ρευμάτων (*ψυχής*) από το σώμα προς την εστία των ματιών (*Τρίτο Οφθαλμό*) και είναι αυτό που ονομάζουμε διαλογισμό. Η πραγματική ζωή είναι *«μια ενεργής αρχή, που αρχίζουμε να την βιώνουμε όσο απομακρυνόμαστε από τις αισθήσεις και την παρατήρηση του υλικού μας περιβάλλοντος».*

Στην καθημερινή μας ζωή, παρασυρόμαστε απ' όλων των ειδών τις επιθυμίες – επιθυμία της σάρκας, των ματιών, των αυτιών και των άλλων αισθητηρίων οργάνων– και διαρκώς παρασυρόμαστε από αμέτρητες προσκολλήσεις, μυριάδες φιλοδοξίες και επιθυμίες, που πηγάζουν από τις διάφορες διακαείς επιθυμίες της καρδιάς και τις άγνωστες, σε κοιμισμένη κατάσταση τάσεις που είναι κρυμμένες μέσα στις πτυχές του νου (*ροπές του νου*). Όλα τα

είδη συμπάθειας και αντιπάθειας, υπερηφάνειας και προκατάληψης, αγάπης και μίσους, και πολλές άλλες καταστάσεις, εξακολουθούν χωρίς να το ξέρουμε να έρπουν μέσα στη συνειδητότητα του καθενός μας και να σπαταλούν την ενέργεια μας και να μας κρατούν μακριά από τον τελικό σκοπό και στόχο της ζωής μας δηλαδή την Αυτογνωσία και τη Θέωση. Αυτή η άγνοια του σκοπού της ζωής είναι μια σοβαρή ασθένεια από την οποία υποφέρουμε και είναι η αιτία της δουλείας μας, που σημαίνει δουλείας της ψυχής σ' ένα κόσμο *«που υποφέρει από αμαρτία και θλίψη»*. Υπάρχει όμως μια Δύναμη μέσα μας που ανασταίνει την ψυχή. Γι' αυτό τον λόγο, πρέπει να κάνουμε μια στροφή και από αυτό το δράμα της πυρετώδους δράσης, να βρούμε το ακίνητο κέντρο που είναι μέσα στο ανθρώπινο σώμα, όπου διαμένει η Πανελεύθερη Δύναμη που εμποτίζει τα πάντα. Αυτό το σώμα είναι αληθινά ο ναός του Θεού και το Άγιο Πνεύμα κατοικεί μέσα σ' αυτό. Γι' αυτό όλη αυτή η τωρινή δράση πρέπει να αντιστραφεί και να γυρίσει πίσω προς την αντίθετη κατεύθυνση. Αυτό χαρακτηρίζεται από τον Έμερσον ως *«Εσωτερική επικοινωνία» και «καταφύγιο στην αλεπότρυπα του εγκεφάλου μας».* όπως είπε κάποτε ο Πρόεδρος Τρούμαν. Αυτό γιατί οποτεδήποτε ήθελε ειρήνη και χαλάρωση από το φορτίο της υψηλής του υπηρεσίας, ο Πρόεδρος πήγαινε μέσα σ' αυτήν την αλεπότρυπα (fox hole). (*Αλεπότρυπα ήταν ένα χαντάκι που άνοιγε κάθε Αμερικανός στρατιώτης για να προφυλαχτεί από τις οβίδες και τις σφαίρες του εχθρού*). Οι Βέδες το ονομάζουν «Μπραχμ-ρέντρα» ή η τρύπα μέσω της οποίας μπορούμε να έρθουμε σε επαφή με τον Μπράχμα (*Τρίτος Οφθαλμός*).

«Κρούετε και ανοιγήσετε υμίν » λέει ο άγιος Ματθαίος με ιδιαίτερη έμφαση. Αυτό δείχνει ότι μια πόρτα μέσα στο σώμα οδηγεί στο επάνω βασίλειο – το Βασίλειο του Θεού. Και γι' αυτήν την είσοδο λέγεται: *«Στενή είναι η πύλη και τεθλιμμένη η οδός η*

άγουσα προς την ζωήν και ολίγοι είναι οι ευρίσκοντες αυτήν». Ο εντοπισμός της πύλης και η εμπειρία της εισόδου μέσα από αυτήν στον Αστρικό κόσμο, μας δίνουν πεποίθηση, γιατί τίποτα δεν είναι πραγματικό ωσότου λάβουμε αυτήν την προσωπική εμπειρία.

Η διάνοια είναι περιορισμένη όπως και ο συλλογισμός που βασίζεται στη διάνοια. Τα κείμενα των Γραφών μιλούν για την Αλήθεια αλλά δεν μας εξηγούν ποια είναι αυτή η Αλήθεια και ακόμη περισσότερο δεν μπορούν να μας την υποδείξουν. Η μέσω της λογικής γνώση είναι όλη συμπερασματική και δεν μπορεί κανείς να βασιστεί σ' αυτήν με βεβαιότητα. Η βεβαιότητα έρχεται μόνον όταν *«ο αιώνιος Λόγος ομιλεί»* (*Διδάσκαλος*). Ο συντομότερος, ο ευκολότερος και ο πιο σίγουρος δρόμος για γνώση της καθαρής Αλήθειας γίνεται με ένα θανάσιμο πήδημα μέσα στο άγνωστο, (*με τον διαλογισμό*) όπως λέει ο Henry Berkson, ο μεγάλος φιλόσοφος. Η αντίληψη, η διαίσθηση και ο συλλογισμός απλώς βοηθούν στο να καταλάβει κανείς την Πραγματικότητα μέχρι ενός σημείου και πάντοτε στο επίπεδο της διάνοιας. Όμως μόνον βλέποντας κανείς μέσα από τον Τρίτο ή Απλό ή Μοναδικό Οφθαλμό αντιλαμβάνεται την πραγματικότητα και τότε πιστεύει. Γι' αυτή τη θύρα η είσοδο (*Τρίτο Οφθαλμό*) δεν γνωρίζει τίποτα το πολύ κοινό. Ο Νάνακ αναφέρει με έμφαση: *«Οι τυφλοί δε βρίσκουν την πόρτα»*. Για να βρούμε τη *«στενή πύλη»* και την *«τεθλιμμένη οδό που οδηγεί στη ζωή»* την αιώνια ζωή, την ζωή του πνεύματος που είναι διαφορετική από αυτή της σάρκας, πρέπει αναγκαστικά να υπερβούμε τη σωματική μας συνειδητότητα και να συγκεντρωθούμε μέσα από διαλογισμό στην Έδρα της Ψυχής, πίσω και μεταξύ των δύο ματιών. Με άλλα λόγια, πρέπει να στρέψουμε την προσοχή μας από το κέντρο της καρδίας που είναι τώρα, στον Τρίτο ή Απλό ή Μοναδικό Οφθαλμό για τον οποίο ο Ιησούς λέει: *«Εάν ο οφθαλμός σου είναι Απλός, όλον το σώμα σου θέλει είσθε φωτεινόν»*.

Αυτός ο Μοναδικός ή Τρίτος Οφθαλμός στον οποίο έχουν δοθεί διάφορα ονόματα από τους σοφούς, όπως Σιβ-νέτρα, Ντίβια τσάκσου ή Τσάσμ-ι-μπατίν και ο οποίος οδηγεί στον πνευματικό κόσμο – την Βασιλεία του Θεού – που είναι τώρα ένα χαμένο βασίλειο για τους περισσότερους από εμάς. Εδώ πρέπει κανείς να κρούσει Εσωτερικά και να κτυπά και να ξανακτυπά δυνατά την πόρτα του Τρίτου Οφθαλμού με τελείως συγκεντρωμένη την προσοχή του, για να μπορέσει να βρει το δρόμο Εσωτερικά και να αποκτήσει επαφή με τον Αστρικό κόσμο. Και υπάρχει μια προτροπή: *«Τώρα είναι ο καιρός να ξυπνήσετε και να θυμηθείτε με αγάπη τον Κύριο».*

Αλλά πώς; Δεν Τον έχουμε δει ποτέ. Και δεν μπορεί κανείς να συγκεντρωθεί και να διαλογιστεί το άμορφο κενό στο οποίο Αυτός βρίσκεται. Συγχρόνως έρχεται και η συμβουλή του σοφού: *«Μάθε τον τρόπο από κάποιον Θεάνθρωπο».* Τι μας συνιστά ο Θεάνθρωπος; Μας λέει: *«Συγκέντρωσε την προσοχή σου στην Εστία των Ματιών, την Έδρα του Θεού Σίβα (Σίβα-νέτρα), γιατί τότε όλα θα έλθουν μόνα τους την κατάλληλη ώρα, καθώς θα αποκτάς εμπειρία του εαυτού σου Εσωτερικά».*

Οι Διδάσκαλοι μας λένε ότι ολόκληρος ο κόσμος ψηλαφίζει στα τυφλά μέσα στο σκοτάδι, κυνηγώντας πρόσκαιρες σκιές, που πάντοτε διαφεύγουν και πάντοτε εξαφανίζονται σε ένα αεριώδη τίποτα, καθώς τις πλησιάζουμε. Αντίθετα, η πηγή όλης της μακαριότητας και της αρμονίας βρίσκεται ανέγγιχτη μέσα μας στην Εστία των Ματιών που είναι η Έδρα της ψυχής μέσα στο σώμα, όταν είμαστε ξύπνιοι. Αυτό το κέντρο, όταν βρεθεί, παρέχει μια είσοδο και προμηθεύει μια υπερσυνειδητή επαφή, με τα βασίλεια που βρίσκονται πάνω από τον απώτερο ορίζοντα του ανθρώπινου νου. Με τα αισθητήρια όργανα, έχουμε μέσω αυτών γνώση μόνο του Υλικού κόσμου.

Όμως η ψυχή είναι από μόνη της τέλεια και χωρίς τις αισθήσεις γιατί η ικανότητα αντίληψης και η δράση της είναι άμεση και απευθείας και όχι έμμεση, με μεσολάβηση, εξαρτήσεις και εξωτερικές βοήθειες όπως είναι η γνώση του κόσμου.

Αφού αποκτήσει κανείς αυτήν την γνώση, οδηγείται βήμα προς βήμα, στο αληθινό Σπίτι του Πατέρα και αυτή είναι μια ζωή ολοκληρωμένη. Τρισευλογημένος είναι ο άνθρωπος γιατί του έχει δοθεί η δύναμη να διασχίσει και τις δύο περιοχές, την Αστρική και την Αιτιατή και να μπει και να προσπεράσει την Υπεραιτιατή *(Μπραχμ και Παρ Μπραχμ)*, την Περιοχή της αιώνιας μακαριότητας πάνω από την Διάλυση αλλά και πάνω από την Μεγάλη Διάλυση. Όμως όσο κανείς δεν αποσύρει τον εαυτό του από τον κόσμο, από το σώμα του, το νου και τη διάνοια του, δεν πλησιάζει καθόλου τον Θεό. *«Μόνον όταν ο εξωτερικός άνθρωπος πεθάνει, μόνον τότε ο Εσωτερικός άνθρωπος (η ψυχή του) ελευθερώνεται και φθάνει στα ιλιγγιώδη ύψη του "Όρους της μεταμόρφωσης" και γίνεται ένα ζωντανό πνεύμα ελεύθερο από το σώμα και τα εμπόδιά του, ικανό να λάβει την Εσωτερική εμπειρία, να συναντά τους παλαιούς Διδασκάλους όπως τον Μωυσή και τον Ηλία, όπως λέει ο Ευαγγελιστής Ματθαίος» (Ματθ. 17), «και να συγκαθίσει με τον Κύριον στο συμπόσιο του Πάσχα» (Ματθ. 26 και Μάρκ. 14).*

Σ' αυτήν τη θέση ο Διδάσκαλος περιμένει τους μαθητές του: *«Ιδού, ίσταμαι εις την θύρα, και κρούω, εάν τις ακούσει της φωνής μου και άνοιξη την θύρα, θέλω εισέλθει προς αυτόν και θέλω δειπνήσει μετ' αυτού και αυτός μετ' εμού» (Αποκ. 3:20)*. Όλες τις εμπειρίες που μας αποκαλύπτει ο Άγιος Ιωάννης, τις είχε όταν μεταμορφώθηκε σε «πνεύμα» και μιλά για τον ερχομό του Κυρίου *«ως κλέφτης μέσα στην νύκτα»* (*ως ψυχή μέσα στο σκοτάδι*). Ο Χαφίζ, ένας Πέρσης μύστης με υψηλού βαθμού πνευματικότητα, μιλάει και αυτός για τις Εσωτερικές εμπειρίες του: *«Ο Μουρσίντ (Διδά-*

σκαλος) έρχεται μέσα στο σκοτάδι με ένα φανάρι στα χέρια του».

Ο δρόμος προς τον Θεό, λέει ο Προφήτης Μωάμεθ, *«είναι στενότερος από τρίχα και κοφτερότερος από την αιχμή του ξυραφιού».* Περιγράφεται και από τον Νάνακ ως «κχάντε-ντι-ντχαρ» *(αιχμή ξίφους)* και λέει ότι είναι λεπτότερος από τρίχα και πρέπει κανείς να περάσει μέσα από αυτόν, μέσα από μια εμπειρία που ομοιάζει με το θάνατο (*διαλογισμό*). Πάνω σ' αυτό ο Άγιος Πλούταρχος λέει: *«Κατά την στιγμήν του θανάτου, η ψυχή δοκιμάζει τις ίδιες εντυπώσεις και περνά από τις ίδιες διαδικασίες με αυτές που δοκιμάζουν αυτοί που είναι μυημένοι εις τα Μεγάλα Μυστήρια».* Αλλά πόσοι από μας είναι έτοιμοι να περάσουν από τις διαδικασίες του θανάτου ενώ ζουν; Όλοι φοβόμαστε πάρα πολύ τον θάνατο και αυτό, διότι όλοι γνωρίζουμε καλά ότι είναι το αναγκαίο τέλος όλων των δημιουργημάτων. Οι λόγοι γι' αυτό δεν είναι δύσκολο να βρεθούν. Πρώτον, δεν έχουμε ακόμη μάθει "να πεθαίνουμε κατά βούληση ενώ ζούμε" και δεύτερο, γιατί δεν γνωρίζουμε το τι συμβαίνει μετά θάνατο. Πού πηγαίνουμε; Τι υπάρχει πίσω από την πύλη του θανάτου; Είναι λοιπόν γι' αυτόν το λόγο που έχουμε τη φρίκη του θανάτου και απλώς και μόνο η ιδέα του θανάτου μας κρατά σε μια κατάσταση απόλυτου τρόμου.

Ολόκληρος ο κόσμος φοβάται τον θάνατο σε υπέρτατο βαθμό και όλοι επιθυμούν να έχουν μια ατέλειωτη ζωή. Αν με τη χάρη του Γκουρού μάθει κανείς να πεθαίνει ενώ ζει, παύει να φοβάται και γίνεται γνώστης της θείας σοφίας.

«Ω Νάνακ! αυτός που πεθαίνει τέτοιου είδους θάνατο (διαλογισμό), κερδίζει για τον εαυτό του το δώρο της αιώνιας ζωής». Ο θάνατος, παρ' όλα αυτά, δεν είναι ένα τρομερό γεγονός που μπορεί να μας συμβεί. Αντίθετα πόσο γοητευτική είναι η θεία πραγματικότητα, όχι τραχιά και πολύπλοκη όπως υποθέτουν οι αμαθείς, αλλά γλυκιά μελωδική όπως η λύρα του Απόλλωνα σε ένα διαρ-

κές συμπόσιο με νέκταρ. Ο φυσικός θάνατος ανοίγει στην πραγματικότητα, νέες όψεις και καινούργιους ορίζοντες ζωής πέρα από τον τάφο καθώς οι φλόγες της νεκρικής πυράς, καταπίνουν και εξαφανίζουν μόνο τα υλικά στοιχεία. Το *«Γη είσαι και εις γην θέλεις επιστρέψει»* δεν το είπαν για την ψυχή. Η αρχή της ζωής μέσα μας (*ψυχή*) αλλά και σε κάθε άλλο ζωντανό ον δεν πεθαίνει ποτέ. Είναι μόνο τα υλικά μέρη του σώματός μας που περνούν από μια διαδικασία αλλαγής που εμείς εσφαλμένα ονομάζουμε θάνατο και λαθεμένα θεωρούμε εξαφάνιση.

«Στη φύση, ο θάνατος τρέφει τη ζωή και η ζωή φωτίζει το θάνατο». Αυτός είναι ο παγκόσμιος νόμος που λειτουργεί παντού και σε όλα τα επίπεδα της ύπαρξης. *«Οι σοφοί πνευματικοί άνθρωποι ανακαλύπτουν ότι η αντίληψη της Πραγματικότητας έρχεται με την εκμηδένιση του εαυτού, του σωματικού εαυτού, μέσα στον οποίο το πνεύμα είναι φυλακισμένο»*. Τη στιγμή που το πνεύμα θεληματικά σπάει τα δεσμά του κατά τον διαλογισμό, γνωρίζει μια *«τρομακτική φωταγωγία από τον κόσμο πέραν του κόσμου»*, που το κάνει *«Προφήτη του υψίστου Θεού στο όρος της Μεταμόρφωσης»* όπου κανείς έχει αποκαλύψεις και βλέπει την *«σύμμειξη του ουρανού και της γης»*. Εδώ είναι που ανακαλύπτει ότι *«το σκοτεινό γίνεται φωτεινό και το κενό καρποφόρο»*.

Είναι φυσική συνέπεια, ο καθένας να πρέπει να πεθάνει κάποια μέρα, είτε άνθρωπος είναι, είτε πτηνό η ζώο. Είτε πλούσιος ή φτωχός, υγιής ή άρρωστος, νέος ή γέρος. Η ψυχή που ντύνεται το φυσικό φόρεμα πρέπει να το βγάλει μια μέρα. Μόνον ο θάνατος είναι βέβαιος και πραγματικός, ενώ η ζωή σ' αυτόν τον κόσμο είναι προσωρινή και αβέβαιη. Εμείς σπάνια σκεφτόμαστε για το μακρινό ταξίδι που είναι μπροστά στο Εσωτερικό είναι μας (*ψυχή μας*). Εμείς, συνήθως θρηνούμε για το θάνατο των άλλων και πενθούμε γι' αυτούς για μέρες ατέλειωτες, αλλά δεν είμαστε αρκετά σοφοί

να ενδιαφερθούμε για το δικό μας τέλος και να ετοιμαστούμε για το τελικό ταξίδι στο μεγάλο άγνωστο που βρίσκεται πέρα από το τέλος της ζωής μας. Πριν να δοθεί μια περιγραφή της διαδικασίας του θανάτου, όσο πρακτική και διαφωτιστική μπορεί να είναι, θα άξιζε τον κόπο να γνωρίσουμε τουλάχιστον το τι είμαστε; Ποιοι είμαστε; Από πού ερχόμαστε; Πού πηγαίνουμε; Και πάνω απ' όλα ποια είναι η έννοια και ο σκοπός της ανθρώπινης ζωής;

Ο άνθρωπος είναι ένα σύνολο υλικού σώματος με νου και διάνοια και με μια μεγάλη κινητήρια δύναμη που εργάζεται πίσω από αυτά, που είναι η ψυχή. Έτσι, καθώς είμαστε δημιουργημένοι και ζούμε μέσα σ' ένα περιβάλλον, για αιώνες και αιώνες, η προσοχή μας στρέφεται συνεχώς προς τα έξω και προς τα κάτω μέσω των εννέα θυρών του σώματος – μάτια, αυτιά, ρουθούνια, στόμα και τις δύο εξόδους κάτω από τη μέση –. Δεν είναι ότι το επιθυμούμε ή το κάνουμε θεληματικά αλλά απλώς αυτό μας έχει γίνει συνήθεια. Δεν είμαστε ακόμη κύριοι του σπιτιού (*σώματος*) μέσα στο όποιο ζούμε. Συνεχώς συρόσαστε (*η ψυχή που είναι ο αληθινός μας εαυτός*) προς τα έξω, από το νου και τις αισθήσεις μέσω των αισθητηρίων μας οργάνων, μέσα στα απέραντα και ποικίλα πεδία των αισθησιακών απολαύσεων. Αυτή η συνεχής επαφή του Εσωτερικού μας εαυτού (*της προσοχής μας*) με το νου και τα υλικά αντικείμενα, μας έχει όχι μόνο υποβιβάσει, αλλά παραμορφώσει πέρα από κάθε αναγνώριση και τώρα δεν ξέρουμε τι πραγματικά είμαστε. Έχουμε τόσο ταυτιστεί με τα περιορισμένα εξωτερικά μας όργανα που δεν γνωρίζουμε τίποτα ανεξάρτητα ή χωριστά από αυτά.

Αν δεν αποπροσωποποιηθεί ο εαυτός μας πετώντας τη μάσκα της σκουριασμένης προσωπικότητας με την όποια έχει σκεπαστεί, δεν μπορεί να γνωρίσει τη δική του πραγματική φύση και ακόμη λιγότερο τη θεία γενεαλογία και την πλούσια κληρονομιά του. Αυτά, έρχονται στο φως, μόνο όταν ο άνθρωπος συνέλθει και

αναγνωρίσει τον εαυτόν του ως ένα αυτόφωτο «Εαυτό». Δηλαδή, θα πρέπει να μείνει γυμνός, αγνός και απλός μακριά από αυτούς τους αμέτρητους περιοριστικούς παράγοντες, δηλαδή:

1) Τον νου που διαθέτει την ικανότητα αποθήκευσης εντυπώσεων (*tsit*), της σκέψης (*manas*), της διάνοιας (*budhi*) και του εγωισμού ή της αυτοεπιβολής (*ahankar*).

2) Τις πέντε θήκες ή καλύμματα της ψυχής που είναι: το Φυσικό σώμα (*ana mai kosha*) και μια φόδρα του, το κάλυμμα των Πράνα (*pran mai kosha)*, το Αστρικό σώμα (*mano mai kosha*), το Νοητικό σώμα (*vijian mai kosha*) και το κάλυμμα της Μακαριότητας (*anant mai kosha*).

3) Τις έμφυτες και φυσικές ροπές (*Gunes*): δικαιοσύνη (*satva*), ζωηρή ανησυχία (*ratjas*) και αδράνεια που είναι γεννημένη από άγνοια (*tamas*).

4) Τα πέντε στοιχεία (*tatvas*): γη, νερό, φωτιά, αέρα και αιθέρα, με τα οποία είναι καμωμένη ολόκληρη η φυσική Δημιουργία και

5) Τα είκοσι πέντε σύνθετα στοιχεία σε διάφορους βαθμούς αναλογίας (*prakriti*) που ετοιμάζουν τα φυσικά πρότυπα ή σώματα σε διάφορα σχήματα και μεγέθη, αποχρώσεις και χρώματα ως αποτέλεσμα καρμικών αντιδράσεων.

Ας δούμε τι έχουν να πουν πάνω σ’ αυτό το θέμα μερικοί από τους Άγγλους διανοούμενους:

«Ο ίδιος ο άνθρωπος είναι ένας μικρός κόσμος, καμωμένος με θεία σοφία από στοιχεία και αγγελικό πνεύμα. Οι θείες του ιδιότητες εκφυλίστηκαν με την πτώση από τον παράδεισο και σαν συνέπεια εισπράττει συνεχώς θεία οργή – πόλεμους, επιδημίες και καταιγίδες. Όμως, μπορεί να απολαύσει μια απόλυτη ευτυχία, με την προϋπόθεση, ενώ διαβιεί στον υλικό κόσμο να προετοιμάζεται για τον επόμενο κόσμο και να κρατάει το σώμα του υποταγμένο στην ψυχή». *J. Donne*

«Γιατί να εμπιστεύεσαι το ευμετάβλητο, αφού τίποτε σ' αυτόν τον κόσμο δεν θα διαρκέσει». *Skelton*

Μέσα στα πλαίσια των φυσικών ενστίκτων του ανθρώπου, υπάρχει κάποια κρυφή ώθηση, που οδηγεί τους εκλεκτούς ανθρώπους να υπερβούν το ζωώδες ορμέμφυτο. Αυτή η υπέρβαση της ζωώδους ορμής εκδηλώνεται ως τέλεια αδιαφορία για καθετί που υπάρχει στον εξωτερικό κόσμο. Παραβλέπεται τελείως η ώθηση του ζωώδους εγώ και απόδειξη αυτής της παράβλεψης είναι η θεληματική υποταγή σε ένα ''οικειοθελή θάνατο'' (διαλογισμό) ώστε να μείνει στην υποκειμενική πλευρά, μόνο η αγνή συνειδητότητα. Και τότε είναι που μεταμορφώνεται ο άνθρωπος σ' ένα Ανώτερο Ον, το οποίο διαλογίζεται.

Τίποτα ποτέ δεν γίνεται πραγματικό, ωσότου να γίνει αποδεκτό σαν πρακτική εμπειρία. Ακόμη και η παροιμία δεν είναι παροιμία, ωσότου αποδειχτεί από τη ζωή. αλλά πόσοι φιλόσοφοι έχουν αυτήν την εμπειρία;

Γι' αυτό, ο νους πρέπει να ολοκληρωθεί και να γίνει ένα αδιαίρετο σύνολο με ικανότητα νόησης. Και η ολοκλήρωση του νου, είναι μια προϋπόθεση και μια αναγκαία κατάσταση, για ένα πλήρη διαχωρισμό της ψυχής απ' αυτόν. Για να μπορέσει κάποιος να αποχωριστεί από το νου του, ο εαυτός του (ψυχή) πρέπει να είναι ακέραιος και να έχει σώμα, νου και διάνοια. Μόνο ο νους που βλέπει τα πάντα μπορεί να συλλάβει το φαινόμενο της ύπαρξης από την άποψη της αιωνιότητας. Καθώς εισερχόμαστε στον κόσμο του Είναι, έχουμε ένα μοναδικό όραμα (τη Θέωση).

«Υπάρχει επικοινωνία μεταξύ μυστηρίου και μυστηρίου, μεταξύ της άγνωστης ψυχής και της άγνωστης πραγματικότητας. Σε ένα ιδιαίτερο σημείο στην ύφη της ζωής η κρυμμένη αλήθεια φαίνεται να διασχίζει τον πέπλο». *Middleton Myrray*

Πώς λοιπόν μπορεί να πραγματοποιηθεί αυτή η Εσωτερική ώθηση; Ο τρόπος της εσωστροφής και της τέλειας παραμονής στην Εστία των ματιών, την πύλη προς τον Αστρικό κόσμο, ομοιάζει με τον τρόπο του θανάτου. Ο τρόπος της απόσυρσης των αισθητηρίων ρευμάτων (*ψυχής*) από το σώμα είναι θεληματικός και με αυτή την απόσυρση ο διαλογιζόμενος αποκτάει εμπειρία των μυστηρίων του υπερπέραν στα οποία ένας Διδάσκαλος της Αλήθειας μυεί το μαθητή του. Αυτός, ο Διδάσκαλος της Αλήθειας ή Τέλειος Διδάσκαλος ή Θεάνθρωπος δίνει άμεση Εσωτερική εμπειρία συνειδητής επαφής με το Ιερό Νάαμ ή Θείο Φως και Ήχο ή Άγιο Πνεύμα, που έρχεται από τη δεξιά μεριά του διαλογιζόμενου. Δεν μπορεί κάποιος χωρίς καθοδήγηση, αβοήθητος να εισέλθει στον κόσμο του πνεύματος, όπως και κανείς δεν μπορεί να διαβιώσει μόνος του στο φυσικό κόσμο χωρίς την ενεργή βοήθεια και καθοδήγηση πολλών διδασκάλων από την γέννηση του μέχρι το θάνατο.

Γι' αυτό υπάρχει η υπέρτατη ανάγκη και σπουδαιότητα του Τέλειου Διδασκάλου, ενός ειδήμονα στην επιστήμη και τέχνη της ψυχής, που είναι αρμόδιος να αποσπάσει το πνεύμα από τα ρεύματα των αισθήσεων που είναι απλωμένα σε όλο το υλικό σώμα και να το ανυψώσει πάνω από τα την σωματική συνειδητότητα ώστε να δει μόνο του την Εσωτερική θέα μιας υπέρλαμπρης δόξας.

Με την απόσυρση των αισθητηρίων ρευμάτων από το σώμα, αρχίζει μια όμοια με το θάνατο διαδικασία. Το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να καθίσεις σε μία ήρεμη, ατάραχη και εντελώς αναπαυτική στάση με την προσοχή συγκεντρωμένη στην Εστία των ματιών και να επαναλαμβάνεις το Σιμράν που σημαίνει την επανάληψη των πέντε φορτισμένων ονομάτων, που φέρνουν τον παλμό της ζωής των Διδασκάλων μέσα στους αιώνες και χρησιμεύουν ως κλειδιά για την πορεία στις Περιοχές του Υπερπέραν.

Και ενώ είσαι σε μια άνετη στάση (*ασάνα*) σε ήρεμο περιβάλλον, ξεχνάς τον εαυτό σου, ξεχνώντας εντελώς ακόμη και τις πράνες *(ζωτικούς αέρες*), που δίνουν και συντηρούν τη ζωή, που μόνες τους θα γίνουν σιγά-σιγά αργές και ρυθμικές, όπως και το αναπνευστικό και κυκλοφορικό σύστημα του σώματος.

Πρώτα, τα αισθητηριακά ρεύματα (*ψυχή*) αρχίζουν να αποσύρονται βαθμιαία από τα άκρα του σώματος – τις άκρες των χεριών και των ποδιών και να έρχονται προς τα επάνω. Σιγά-σιγά περνούν μέσω των διαφόρων βιοενεργειακών κέντρων, που το καθένα είναι η περιοχή ενός από τα πέντε στοιχεία από τα όποια αποτελείται το υλικό σώμα, ωσότου αποχωρώντας από το κέντρο της καρδιάς φτάνουν στο κέντρο του λάρυγγα, την έδρα της Σάκτι, της Μητέρας του σύμπαντος (*της ενέργειας που εμποτίζει τα πάντα*), μουδιάζοντας ολόκληρο το σώμα κάτω από τα μάτια. Στη συνέχεια, προχωρούν κατευθείαν στο κέντρο πίσω από τα μάτια (*Άγγια Τσάκρα*). Εδώ, τα πνευματικά ρεύματα συναθροίζονται και εισέρχονται στην Εσωτερική “αλεποφωλιά” (*Μπραχμρέντρα ή σπηλιά του Μπράχμα*) και αντικρύζουν το Μπραχνάντ ή το κοσμικό σύμπαν. Αυτό είναι το δέκατο άνοιγμα του σώματος, η μόνη έξοδος εκτός από τα άλλα εννέα ανοίγματα. Είναι η Δέκατη πύλη (*ή Τρίτος Οφθαλμός*). Αυτό είναι το σημείο όπου πρέπει να «κρούσεις» για να σου επιτραπεί η είσοδος στα ανώτερα βασίλεια. Βασίλεια πιο απέραντα, πιο ένδοξα, αυτόφωτα και πλημμυρισμένα με εκστατικούς ήχους ουράνιας Μουσικής, που δεν ακούστηκε ποτέ και πουθενά στο φυσικό κόσμο, ο οποίος τώρα που έχει αφεθεί κάτω, δεν είναι τίποτε περισσότερο από μια μεγάλη φτωχή και άθλια περιοχή, κατάφορτη με δυστυχίες και θλίψεις *«που σβήνει μέσα σε μια αμυδρή αντανάκλαση του κόσμου των ιδεών»*, όπως το είχε θέσει ο Πλάτωνας. Σ’ αυτό το στάδιο ο άνθρωπος γίνεται αληθινά ευλογημένος, ευλογημένος που έχει εισχωρήσει στην Αι-

θερική περιοχή, τον κόσμο των πνευμάτων. Ο μαθητής είναι τώρα στο κατώφλι του Αστρικού κόσμου με τη συντροφιά της Φωτεινής Μορφής του Διδασκάλου (*Γκουρού Ντεβ)*.

Όταν ένας μαθητής φτάσει τη Φωτεινή Μορφή του Διδασκάλου, η προσωπική του προσπάθεια έχει τελειώσει. Ο Γκουρού Ντέβ αναλαμβάνει τώρα το πνεύμα και το εκγυμνάζει στην Σαμπτ Μπάκτι με την πραγματική έννοια, δηλαδή την αφοσίωση στο Ηχητικό Ρεύμα, που είναι η δική του πραγματική μορφή.

Από εδώ και πέρα, ο Διδάσκαλος οδηγεί το πνεύμα στη συνέχεια του πνευματικού του ταξιδιού που περνάει μέσα από αμέτρητες Εσωτερικές Περιοχές, με άφθαστο πνευματικό μεγαλείο: το Αιτιατό η Οργανικό Επίπεδο, τον κόσμο της σποράς, την παντοτινά εγκυμονούσα Μητέρα με τις απέραντες και άπειρες Δημιουργίες που βρίσκονται συγχρόνως μέσα στην μήτρα της και μετά στο Υπερκοσμικό Υπερπέραν (*Par Brahma*), στα επίπεδα της Σιωπής (*Sunna*) και της Μεγάλης Σιωπής (*Maha Sunna)* και τελικώς στο Sats Khant όπου "κατοικεί" το Άμορφο Ένα, ο αμύθητης φωτεινότητας "Ωκεανός της Συνειδητότητας" που ονομάζεται Σατ Πουρούς, η πρωταρχική εκδήλωση του Υπέρτατου Όντος. Αυτή η ιερή πορεία είναι απλή, φυσική και δεν απαιτεί βαριές στερήσεις. Δεν περιλαμβάνει δραστικό έλεγχο των πράνα. Οι Διδάσκαλοι έχουν εξελίξει αυτή τη σπάνια τεχνική και την ονόμασαν «Επιστήμη της Ψυχής» που μπορεί άριστα να μαθευτεί κάτω από την ικανή και κατάλληλη καθοδήγηση ενός Αγίου Διδασκάλου, πάντα καλώς καταρτισμένου στη θεωρία και την πρακτική του ρεύματος της ζωής που υπάρχει μέσα σε όλα τα δημιουργημένα πράγματα. Αυτό το Ρεύμα της Ζωής είναι η Αρχή που δημιουργεί, υποστηρίζει και συγκρατεί τα πάντα. Όλες οι γραφές του κόσμου μιλούν για αυτή τη θεμελιώδη αλήθεια:

Στην αρχή ήταν ο Πρατζαπάτι (*το Υπέρτατο Ον*) και κοντά σ'

αυτόν ήταν ο Βακ (*ο Άγιος Λόγος*). Και ο Βακ ήταν πράγματι ο υπέρτατος Μπράχμα (*Πάραμ Μπράχμα*), αναφέρουν οι Βέδες.

Κάτι ανάλογο διαβάζουμε στη Χριστιανική Βίβλο. *«Έν αρχή ήτο ο Λόγος, και ο Λόγος ήτο παρά τω Θεώ και Θεός ήτο ο Λόγος. Πάντα δι' Αυτού έγιναν και χωρίς Αυτού δεν έγινε ουδέ εν το οποίον έγινεν. Εν Αυτό ήτο η ζωή και η ζωή ήτο το φως των ανθρώπων»* (*Ιωάν. 1:1-6).*

Επίσης στο Κοράνιο διαβάζουμε «Καλάμ ή Κάλμα είναι η Αρχή που δημιούργησε τα πάντα. Ο Θεός είπε: "Κουν-φία-κουν", (*που σημαίνει "ας γίνει"*) και με αυτή τη Εντολή Του ολόκληρη η Δημιουργία ήρθε σε ύπαρξη». Ακόμα ο Διδάσκαλος Νάνακ είπε:

«*Ο Λόγος είναι ο Δημιουργός της γης*
Ο Λόγος είναι ο Δημιουργός του στερεώματος,
Ο Λόγος είναι η Πηγή του θείου Φωτός
και ο Λόγος κατοικεί στη καρδιά όλων»

Πάνω στη βασική αυτή αρχή όλης της Δημιουργίας (*του Φωτός και του Ήχου του Θεού*), ο Διδάσκαλος δίνει μια πρακτική εμπειρία σε όλους αυτούς που έρχονται σ' εκείνον αναζητώντας την Αλήθεια. Η σπάνια Χάρη της άγιας Μύησης, η εξήγηση της θεωρίας και η απόδειξη της "σίκσα" και "ντίκσα", με την Εσωτερική γνώση καθώς και η εμπειρία των σωτήριων Εσωτερικών νημάτων της ζωής, είναι μόνο μια αρχή, ένα προκαταρκτικό βήμα για να αρχίσει το μακρύ ταξίδι της ψυχής προς το αληθινό Σπίτι του Πατέρα. Αυτοί που διάλεξαν και ακολουθούν αυτόν το δρόμο στη ζωή τους είναι πράγματι καλότυχοι. Δοκιμάζουν αυτή την άσκηση του «θανάτου εν ζωή» (*διαλογισμού*) και καθίστανται έτσι, τζίβαν-μούκατ ή απελευθερωμένα όντα, ενώ είναι ακόμη μέσα στη σάρκα, ζώντας μία ολοκληρωμένη ζωή, αλλά πάντοτε μένοντας μέσα στο

Θέλημα του Θεού.

Ένας τέτοιος τυχερός άνθρωπος που είναι τελείως αφοσιωμένος στη θεότητα έχει πλήρη έλεγχο της διάνοιας, του νου και των αισθήσεων του. Αυτός είναι ο κύριος του σπιτιού και όχι ένας υπηρέτης του νου και της διάνοιας του. Όπως ένας καλός ηνίοχος, που κάθεται μέσα στο άρμα του σώματος, διευθύνει ορθά τη διάνοια του η οποία με τη σειρά της δίνει μια σωστή οδηγία στο νου του, και ο νους, όταν εξασκηθεί στο μονοπάτι της ευθύτητας, αρνείται να επηρεαστεί από τις αισθήσεις οι οποίες σιγά-σιγά χάνουν τη δύναμη τους και παύουν να έλκονται από την αίγλη των αισθητηριακών θεμάτων. Έτσι, αντιστρέφεται η αρχέγονη πορεία της επέκτασης του νου και ο μαθητής αρχίζει να συγκεντρώνεται στον εαυτό του με αποτέλεσμα τα ήσυχα νερά του νου ν' αρχίζουν να αντανακλούν το Φως του Θεού, εκπληρώνοντας το αρχαίο γνωμικό που λέει πως: *«Αν δεν υποταχθούν οι αισθήσεις, δεν ησυχάσει ο νους και η διάνοια δεν παραμένει σε κατάσταση ισορροπίας ώστε να μπορεί κανείς να δει τη δόξα του Θεού».*

Η πλούσια αυτή εμπειρία μιας ολοκληρωμένης ζωής θεωρείται στη Βίβλο ως *"Δεύτερη γέννηση"*, ή ως *"Γέννηση του πνεύματος"* που είναι ξεχωριστή από τη γέννηση της σάρκας. Έτσι, οδηγούμενος κάποιος από το πνεύμα, ζει εγκαταλείποντας τις επιθυμίες της σάρκας και απαλλάσσεται από τον αδυσώπητο νόμο της "Αιτίας και του αποτελέσματος" ή "Νόμο του κάρμα", που κρατά όλους τους ανθρώπους σε παντοτινή δουλεία. Με την καθημερινή πρόοδο σ' αυτό το Μονοπάτι, βιώνονται νέες μορφές απερίγραπτης χαράς και μακαριότητας. Καινούργιοι ορίζοντες έρχονται στην αντίληψή μας, που περικλείουν το σύνολο όλων όσων υπάρχουν, δίνοντας έτσι όλο και μεγαλύτερη ενημερότητα, πρώτα ατομική, και στη συνέχεια υπερνοητική, κοσμική και τέλος υπερκοσμική.

Στη συνέχεια οι απελευθερωμένες από όλα τα δεσμά του νου

και της ύλης ψυχές, απολαμβάνουν διαρκή μακαριότητα μέσα στη ζωή του πνεύματος, αποκτώντας για τη γήινη ζωή μια άποψη τελείως διαφορετική. Η απέραντη Δημιουργία γίνεται τώρα η εκδήλωση της "Μιας αρχής της ζωής" που πάλλει παντού μέσα του και γύρω του και σε όλα τα πράγματα, έμψυχα και άψυχα. Ο κόσμος που τώρα βλέπει και αντιλαμβάνεται είναι τελείως διαφορετικός από τον κόσμο που γνώριζε πριν. Τώρα βλέπει ότι το σώμα του είναι η αληθινή κατοικία του Θεού και βλέπει τον Θεό πραγματικά να κατοικεί μέσα σ' αυτόν ή καλύτερα μέσα σε κάθε συστατικό μέρος του, γιατί όλα τα δημιουργήματα φαίνονται σαν φυσαλίδες μέσα σ' έναν απέραντο ωκεανό ζωής.

Στο έξης, ο άνθρωπος αυτός «Ζει εν Κυρίω και πεθαίνει εν Κυρίω» και όπως λέει ο Απόστολος Παύλος, *«σταυρώνεται εν Χριστώ και ο Χριστός ζει μέσα του»*. Με την επανειλημμένη εμπειρία του καθημερινού εν ζωή θανάτου (*διαλογισμού*), ο μαθητής θριαμβευτικά *«καταπίνει τον θάνατον έν νίκη»*. Ο Πατέρας και ο Υιός γίνονται ένα. Κι ενώ, ο εξωτερικός άνθρωπος της σάρκας και των οστών μένει ακόμη και εξακολουθεί να υπάρχει για να τελειώσει ό,τι απομένει από την ύφανση του ιστού της ζωής, ο Εσωτερικός άνθρωπος (*το πνεύμα στον άνθρωπο*) ανανεώνεται κι έτσι γίνεται με την πάροδο του χρόνου πιο δυνατός και πιο θείος.

«Εγκατάλειψε την σάρκα για το πνεύμα. Μάθε να πεθαίνεις ώστε να αρχίσεις να ζεις»...
«Ενώ ο κόσμος φοβάται πολύ τον θάνατο, εγώ καλωσορίζω το θάνατο ως προάγγελο μακαριότητας. Πέθανε και να είσαι νεκρός για τον κόσμο. Έχω πολλές φορές κάθε μέρα την εμπειρία αυτού του θανάτου» (Καμπίρ).

Και στα τέσσερα Ευαγγέλια, συναντούμε πολλές αναφορές

της ίδιας φύσης:

«Όστις εύρη την ζωήν αυτού, θέλει απολέσει αυτήν και όστις απολέσει την ζωήν αυτού δι εμέ, θέλει εύρη αυτήν» (Ματθ. 10:39 και 16:25).

«Όστις θέλει να σώσει την ζωήν αυτού, θέλει απολέσει αυτήν και όστις απολέσει την ζωήν αυτού ένεκεν εμού και του Ευαγγελίου, ούτος θέλει σώσει αυτήν» (Μάρκ. 8:35).

« Όστις θέλει σώσει την ζωήν αυτού, θέλει απολέσει αυτήν και όστις απολέσει την ζωή αυτού ένεκεν εμού ούτος θέλει σώσει αυτήν» (Λουκ. 9:24 και 17:33).

«Όστις αγαπά την ψυχήν αυτού, θέλει απολέσει αυτήν και όστις μισεί την ψυχήν αυτού εν τω κόσμω τούτω, εις ζωήν αιώνιο θέλει φυλάξει αυτήν» (Ιωάν. 12:2Γ).

«Ω Νταντού! μάθε να πεθαίνεις πριν να σε προλάβει ο θάνατος. Ποιο θα είναι το κέρδος σου, αν περιμένεις ως την ώρα που θα πρέπει να πεθάνεις»; (Νταντού).

«Ω Νάνακ! ασκήσου σε μια τέτοια γιόγκα που να σε διδάξει να πεθαίνεις ενώ ζεις» (Γκουρού Νάνακ).

Και ο Προφήτης Μωάμεθ επίσης προέτρεπε τους πιστούς του, να ασκούν την τέχνη του να πεθαίνουν πριν το θάνατο: *«Προ του θανάτου σου, πέθανε – Μάουτου-κιμπαλάντου-μάουτου».*

Οι Μουσουλμάνοι μύστες ιερείς όπως ο Κχαουάτζα Χαφίζ, ο Σάμας Ταμπρίζ και ο Μωλάνα Ρούμι, με μεγάλη έμφαση τόνισαν τη σπουδαιότητα μιας τέτοιας μοναδικής εμπειρίας, του διαλογισμού:

«Όσο δεν υπερβαίνεις το πεδίο των αισθήσεων, μένεις ανίδεος της Εσωτερικής ζωής».

«Εσύ έχεις και άλλα ενδύματα εκτός από αυτό το εξωτερικό (φυσικό). Γιατί λοιπόν φοβάσαι να βγεις έξω από το σώμα»;

Υπάρχουν πάρα πολλά αποφθέγματα πάνω σ' αυτό το θέμα, και θα κλείσουμε, με μια παράγραφο από τον Κόμη Ρ. Βάσερμαν:

«Οι "πολλοί" είναι μόνο ατελείς θεωρήσεις του "ενός" και ο θάνατος επιτρέπει την μη ατομικοποιημένη και γι' αυτό απεριόριστη πνευματική ζωή. Η μετά θάνατον ζωή είναι μια πνευματική ύπαρξη γιατί ο θάνατος καταστρέφει μόνο το σώμα και επιτρέπει στην ψυχή «να αιωρείται πάνω από τις σκιές της νύχτας», αντί να εργάζεται εσωτερικά για να διατηρεί την υλική ανθρώπινη ύπαρξη». Ό,τι λοιπόν φαίνεται να είναι φυσική καταστροφή, αποδεικνύεται ότι είναι πνευματική αθανασία. Εκείνο που ονομάζουμε ζωή, είναι φθορά, γι' αυτό ο γήινος περιορισμός, η θνητή ατμόσφαιρα θαμπώνει την ακτινοβολία της Αιωνιότητας. Αντίθετα, η ελευθερωμένη ψυχή, επανενωμένη με το Ένα, χωρίς τη σκιά του θανάτου ή της φυσικής ύλης, ανακαλύπτει την πραγματική της φύση να απλώνεται σε όλη τη φύση, γιατί στην τελική πραγματικότητα παντού τα πάντα είναι πνεύμα. Αν ο φόβος του θανάτου απομακρυνόταν, ο άνθρωπος θα μπορούσε να αντιληφθεί ότι το Ένα παραμένει και ότι το Ουράνιο Φως λάμπει παντού και πάντα. Ακόμα ότι η ημέρα και η νύκτα είναι ένα, όπως η ζωή και ο θάνατος, ο Εωσφόρος και ο Έσπερος και ότι η τελική πραγματικότητα και της γήινης ζωής και της μετά θάνατο αιωνιότητας είναι το Πνευματικό Ένα.

Αυτή η αντίληψη της πνευματικής ταυτότητας, της θνητής και της μετά θάνατο ζωής, τελικώς σταματά τα ζεύγη των αντιθέτων, όπως η ζωή και ο θάνατος, καθώς το Ένα ακτινοβολεί πάντα το ίδιο χωρίς να σβήνει, μέσα στο χρόνο και τη αλλαγή».

Και μετά ο Κόμης Βάσερμαν συνεχίζει λέγοντας: *«Μάθε να πηγαίνεις άφοβα στον κόλπο του θανάτου, γιατί εκεί όπου τελειώνει η θνητή σου ύπαρξη, η πνευματική ύπαρξη αρχίζει. Με το θάνατο η αναστημένη ψυχή αιωρείται πάνω από τις σκιές της νύκτας, και ξαναενημερώνεται μέσα στο αμετάβλητο Ένα».*

Ο Προφήτης Μωάμεθ μιλά επίσης για τον “θάνατο εν ζωή” (*διαλογισμό*) με πολύ όμοιο τρόπο: *«Ο γήινος θάνατος δεν θα σε πάει στον τάφο αλλά θα σε οδηγήσει από το σκοτάδι στο φως. Μάθε λοιπόν να πεθαίνεις καθημερινώς υπερβαίνοντας το σώμα σου».*

Όταν ο άνθρωπος μαθαίνει να υπερβαίνει το ανθρώπινο σώμα του, ο Διδάσκαλος στη Φωτεινή Του Μορφή έρχεται να οδηγήσει την ψυχή από εδώ και εμπρός προς την αληθινή της κατοικία, οδηγώντας την στα υψηλότερα επίπεδα τόσο κατά τη διάρκεια της ζωής όσο και μετά τον θάνατο, όταν θα έχει αποβληθεί το υλικό περίβλημα.

Σχετικά ο Νάνακ λέει: *«Ω Νάνακ! κόψε όλα τα εφήμερα δεσμά του κόσμου και βρες ένα αληθινό φίλο σε κάποιο Άγιο. Τα πρώτα θα σε εγκαταλείψουν ενώ ζεις αλλά ο τελευταίος θα σταθεί δίπλα σου ακόμη και στο υπερπέραν. Ακολουθώντας τις καθοδηγήσεις ενός Σάτγκουρου άρπαξε την Αλήθεια. Να είσαι πιστός σ' Εκείνον και Αυτός θα μείνει πιστός σε σένα ως το τέλος».*

Ένας Μουσουλμάνος δερβίσης λέει: *«Ω γενναία ψυχή! κράτησε γερά τον ποδόγυρο Του. Γιατί Αυτός είναι στ' αλήθεια πάνω από όλους τους κόσμους και εδώ και επάνω».*

Το ίδιο διαβάζουμε και στα Ευαγγέλια: *«Ιδού! «Εγώ μεθ' υμών ειμί μέχρι της συντέλειας του αιώνος, δεν θέλω σε αφήσει, ουδέ σε εγκαταλείψει».*

Με αυτόν τον τρόπο, η υψηλότερη αποστολή της ανθρώπινης ζωής έχει κατορθωθεί και έχει συντελεστεί η εμπειρία της ολοκλήρωσης της ζωής. Και αυτό γίνεται με το να έρθει σε επαφή ο «Εαυτός» (*ψυχή*) με τον «εαυτό» (*προσωπικότητα*) απαλλάσσοντας μας από τα αγκάθια και τα εμπόδια της εγκόσμιας ζωής, με την κατάλληλη καθοδήγηση και την βοήθεια ενός Διδασκάλου της Αληθείας, που δίνει αυτή την εμπειρία σ' όλους το ίδιο ανεξαρ-

τήτως του φύλου, της ηλικίας, του επαγγέλματος, των θρησκευτικών πίστεων και των κοινωνικών διαφορών, που βασίζονται στο αίμα, στην τάξη, στο χρώμα και στην πίστη. Το πνεύμα πρέπει να απαλλαγεί από την ψεύτικη αίγλη της αυτοδημιούργητης και λαοπρόβλητης προσωπικότητας που υφαίνει κάποιος χωρίς να το γνωρίζει γύρω από τον εαυτό του. Αν δεν γίνει κάποιος ένα αγνό πνεύμα απαλλαγμένο από την αγάπη όλων των δημιουργημένων πραγμάτων, δεν μπορεί να απολαύσει τη ζωή του Δημιουργού που είναι μια ολοκληρωμένη μακάρια ζωή.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΕ ΔΟΥΛΕΙΑ

Στη φύση ο θάνατος ακολουθεί τη ζωή και η ζωή συνεχίζει μετά τον θάνατο. Ο θάνατος ως παύση της ζωής σε μια μορφή είναι το προοίμιο εκδήλωσης της με μια άλλη μορφή και γενικά σε υψηλότερο επίπεδο ύπαρξης από πρώτα, σε καλύτερο και πιο ευχάριστο περιβάλλον.

Η εξέλιξη είναι νόμος της ζωής και συνίσταται στην ενεργή εκδήλωση των ανεκδήλωτων δυνατοτήτων της αδρανούς ύλης σε πνευματική ύλη και περιλαμβάνει όχι μόνο εξέλιξη της πνευματικής ύλης που γίνεται πιο πλαστική και πιο διαυγής στην προς τα εμπρός πορεία της, αλλά επίσης εξέλιξη των μορφών από ορυκτά σε ανθρώπινες οντότητες με αποτέλεσμα την επέκταση της αυτοσυνειδητότητας. Η λεγόμενη νεκρή ύλη δεν είναι πράγματι νεκρή αν και το πνεύμα μέσα της είναι για ένα διάστημα σε αδρανή και ανεκδήλωτη κατάσταση.

Ένα παλιό φόρεμα που δεν μπορεί πια να χρησιμοποιηθεί πρέπει να πεταχτεί και να αντικατασταθεί με ένα καινούργιο, φτιαγμένο με το σχέδιο που επιθυμεί κάποιος περισσότερο. Αυτός είναι ο νόμος της Μητέρας Φύσης, το χειροτέχνημα του Θεού. Λέγεται, ότι ο καλός Πατέρας έχει καθορίσει τα παιδιά Του να μπορούν να έχουν ό,τι διακαώς επιθυμούν. Προμηθεύει τα χρειώδη της ζωής στο γήινο επίπεδο, την Αγάπη, το Φως και τη Ζωή και τα αναγκαία σ’ αυτά συνακόλουθα, όπως τη γη, το νερό, τον ήλιο, τον αέρα και

το χώρο, μαζί με όλα τα μέσα συντήρησης. Ο Υπέρτατος Κύριος του Σύμπαντος είναι υπέρμετρα γενναιόδωρος και προμηθεύει τα πάντα δωρεάν σε όλους, αν και ο καθένας παίρνει ανάλογα με τις ανάγκες του και το βαθμό εξέλιξης του. Οι γενναιοδωρίες Του είναι αμέτρητες και ανεξάντλητες και για αιώνες ο άνθρωπος τρέφεται από αυτές με διάφορους τρόπους. Όμως ο άνθρωπος δεν μένει ικανοποιημένος από τα ατέλειωτα δώρα και πάντοτε λαχταρά να έχει περισσότερα. Περισσότερο ασήμι και χρυσάφι, περισσότερες χαρές και ανέσεις στη ζωή και για τον λόγο αυτό αγωνίζεται και κοπιάζει ακατάπαυστα για να τα αποκτήσει. Αντί να είμαστε ευγνώμονες προς τον Κύριο για όλα όσα Αυτός, με τη Χάρη Του, μας προμηθεύει, καταριόμαστε τους εαυτούς μας, καταριόμαστε εκείνους που είναι γύρω μας σε καλύτερες και σε πιο άνετες συνθήκες διαβίωσης από εμάς. Ακόμα, καταριόμαστε τα αθώα αστέρια που είναι επάνω και δεν διστάζουμε να κακολογούμε και να κατακρίνουμε με πικρές εκφράσεις τη μοίρα μας η το πεπρωμένο που εμείς με τις δικές μας πράξεις έχουμε σφυρηλατήσει για τους εαυτούς μας. *«Με όλα του τα υπάρχοντα, χάνει κανείς το κεφάλι του για κάτι ασήμαντο».*

Η ανθρώπινη ζωή είναι ένα μεγάλο προνόμιο και ένα σπάνιο απόκτημα και μια ευλογία. Έρχεται αφού περάσει κανείς μια περίοδο εξέλιξης που εκτείνεται σε χρόνο ατέλειωτο. Είναι μια ευκαιρία για να συσσωρεύσουμε τα πλούτη της πνευματικότητας που βρίσκονται κρυμμένα μέσα μας και που δεν έχουμε γι αυτά την παραμικρή ιδέα. Οι περισσότεροι όμως από μας κυνηγούν τα εφήμερα και τα επουσιώδη – τις απολαύσεις των αισθήσεων της γήινης ζωής και όχι την πραγματική ευτυχία. Γι’ αυτές τις σύντομες και παροδικές απολαύσεις, που ίσως ν’ αποκτήσουμε και ίσως όχι, εμείς, με όλα τα μέσα, δίκαια η άδικα προσπαθούμε να κινήσουμε γη και ουρανό και τις περισσότερες φορές τα πληρώνουμε

ακριβά, ακόμη και με την ίδια μας τη ζωή και εγκαταλείπουμε το προσκήνιο της ζωής βαθιά μετανοιωμένοι για το ένα ή το άλλο πράγμα, για τα ανάξια μέσα που χρησιμοποιήσαμε και για τις θλίψεις που υποφέραμε μετά από κάθε μας προσπάθεια.

Η φύση δεν είναι υπερβολική στο σχέδιο και στο σκοπό της. Όπως σκέπτεται, έτσι γίνεται κανείς. Τα αισθήματα και οι συγκινήσεις, οι σκέψεις και τα πάθη, οι επιθυμίες και οι φιλοδοξίες μας δεν πεθαίνουν με το θάνατο του σώματος. Αυτά αποτελούν ένα εσωτερικό ένδυμα, μία φόδρα (*το Αστρικό σώμα*), κάτω από το φυσικό μανδύα και το πνεύμα ντυμένο μέσα σ’ αυτό, σκεπάζεται με ένα ακόμη ένδυμα, που προσελκύει τους καρμικούς σπόρους που είναι αποθηκευμένοι στο σώμα (*Αιτιατό σώμα*). Αυτό το Αιτιατό σώμα με τα άφθονα μέσα που διαθέτει, βοηθάει τον ένοικο του, το πνεύμα, να κατασκευάσει ένα καινούργιο πρότυπο, ένα νέο σκήνωμα από σάρκα, που μπορεί να χρησιμεύσει καλύτερα για την εκπλήρωση αυτού που είναι πολύ επιθυμητό, μέσα στον ασυνείδητο εαυτό. Η αυλαία τελικά σηκώνεται ξεδιπλώνοντας ολόκληρο το πανόραμα της ζωής μέχρι και την παραμικρή λεπτομέρεια πριν να εξαφανιστεί κανείς από το προσκήνιο της ζωής. Στο νεκροκρέβατο μπορεί κανείς να έχει μια ματιά της πραγματικότητας, αλλά τότε είναι πολύ αργά για να το καταλάβει. Αυτή η διαδικασία γίνεται ξανά και ξανά δίνοντας στο τέλος κάθε περιόδου ζωής πάνω στη γη, νέα ορμή στον τροχό της ζωής και του θανάτου με τα φυσικά της συνακόλουθα από χαρές και λύπες, ευημερία και δυστυχία, πότε ψηλά και πότε χαμηλά, κινούμενες σε ατέλειωτους γύρους. Δεν χορταίνει κανείς ποτέ με όσα και αν αποκτήσει κατά την παραμονή του στη γη και εξακολουθεί να προσθέτει νέες φιλοδοξίες και νέες επιθυμίες, ανάμικτες με πολύ λύπη για όσα ήθελε και δεν απόκτησε. Έτσι είναι χωρίς να το ξέρει συνεχώς απασχολημένος με το να σπέρνει “τα δόντια του

δράκοντα" και να σπαταλά τη μια ζωή μετά την άλλη, πολεμώντας τις μάχες που άρχισε ο ίδιος με τις οπλισμένες ομάδες που ο ίδιος ξεσήκωσε, οι οποίες, σαν σκιές, τον ακολουθούν συνεχώς σαν ανήμερες Ερινύες η εκδικούμενα πνεύματα.

Η φύση, σαν τον τροχό του κεραμοποιού, προμηθεύει τα μέσα με τη μορφή πολλών πήλινων δοχείων, το ένα μετά το άλλο, για να σβήσει την ακόρεστη δίψα και τις προσδοκίες κάθε ατόμου. Καταφορτωμένος με αμέτρητες επιθυμίες από την κορφή ως τα νύχια, γίνεται κανείς σκλάβος του εαυτού του. Χωρίς αυτές θα μπορούσε κανείς να πανηγυρίσει μέσα στη θεότητα του! Τι είναι άνθρωπος επιτέλους; Είναι Θεός συν (*με*) επιθυμίες. Και αντιστρόφως τι είναι Θεός; Άνθρωπος πλην (*χωρίς*) επιθυμίες.

Ο μεγάλος φιλόσοφος-ποιητής, William Wordsworth (1770-1859) δίνει μια ωραία εικόνα, ενός παιδιού που μεγαλώνει, στο πολύ γνωστό έργο του, «Ωδή στην Αθανασία».

«Η ψυχή που ανατέλλει μαζί μας
και είναι το άστρο της ζωής μας,
είχε κάποτε αλλού τη δύση της,
και έρχεται από μακριά,
όχι με πλήρη λησμονιά,
και όχι με ολοσχερή γυμνότητα,
αλλά σύροντας σύννεφα δόξας.
Εμείς ερχόμαστε από τον Θεό, που είναι το σπίτι μας.
Ο ουρανός απλώνεται γύρω μας όταν είμαστε παιδιά.
Σκιές απ' τη φυλακή αρχίζουν να περιβάλουν
το παιδί που μεγαλώνει,
η γη γεμίζει τους κόρφους της με τις δικές της χαρές
και λαχτάρες, που έχει στο δικό της φυσικό τρόπο.
Και ακόμη με κάτι που μοιάζει με έγνοια μητέρας

μ' έναν μεγαλειώδη σκοπό.
Η απλοϊκή παραμάνα κάνει ό,τι μπορεί
για να κάνει το θετό της παιδί, τον σύνοικό της άνδρα,
να ξεχάσει τις δόξες που έχει γνωρίσει,
και το βασιλικό παλάτι απ' όπου έχει έρθει».

Αυτή λοιπόν είναι η χυδαία εικόνα της ζωής επάνω στη γη όπως τη βλέπουμε από μέρα σε μέρα. Έχοντας πάντοτε ό,τι μας χρειάζεται, καθώς έχει προοριστεί, είμαστε ακόμη πεινασμένοι – αφάνταστα πεινασμένοι, για περισσότερα και περισσότερα πλούτη και δύναμη, για περισσότερες εφήμερες τέρψεις και απολαύσεις των αισθήσεων. Μακριά από του να είμαστε ευγνώμονες για ό,τι έχουμε από τις γενναιοδωρίες της φύσης. Κοιτάζουμε το παρελθόν και το μέλλον και λιώνουμε από λαχτάρα για ό,τι δεν έχουμε. Η φύση δεν μπορεί να παραμείνει σιωπηλός θεατής της αχόρταγης λαιμαργίας μας και με το μαγικό ραβδί της μας μεταμορφώνει, όπως η Κίρκη σε χοίρους ώστε να μπορέσουμε να χορτάσουμε με τις ανοησίες μας και να μας ξεκάνει. Μόνο ένας σοφός Οδυσσέας, οπλισμένος με το μαγικό λουλούδι από τον Ερμή, τον αγγελιοφόρο των θεών, μπορεί να πολεμήσει τη μάγισσα στο δικό της έδαφος και να λυτρώσει τους ναύτες του, μετατρέποντας τους ξανά, από χοίρους σε ανθρώπους και μαζί με αυτούς, όλους τους άλλους που κρατιούνται αιχμάλωτοι από τη μάγισσα σε πολλές και διάφορες μορφές, καθένας ανάλογα με τη δική του ή δική της Εσωτερική φύση.

Το είδος από τα πάθη που επικρατούν προσδιορίζει την πορεία της ζωής μας, όχι μόνο εδώ στην τωρινή ζωή, αλλά και στην μετέπειτα.

Τώρα ας ρίξουμε μια ματιά στην αναπόφευκτη διαδικασία της αλλαγής που λέγεται θάνατος. Αυτή η μεταφορά από μια κατά-

σταση ζωής σε μια άλλη είναι ένα αναγκαίο συνακόλουθο της ζωής και συμβαίνει την πιο κατάλληλη ώρα, γρήγορα, απρόοπτα και ξαφνικά, ιδίως όταν δεν τον περιμένουμε. Ο θάνατος δεν γνωρίζει ημερολόγιο και κανείς δεν μπορεί να τον προβλέψει ούτε μπορεί κάποιος να διαφύγει από αυτόν παρ' όλη την πονηριά και την εξυπνάδα που μπορεί να έχει. Στο κάθε ζωντανό πλάσμα έχει απονεμηθεί η δική του διάρκεια χρόνου ζωή. Εμείς όλοι ζούμε, κινούμαστε και υπάρχουμε μέσα στο χρόνο και όταν τελειώσουν οι κόκκοι της άμμου από την κλεψύδρα έρχεται αυτή η αλλαγή και επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά, ώσπου να φτάσει κανείς πέρα από τα απώτατα όρια του χρόνου και ν' ανυψωθεί στην αιωνιότητα.

Ο θάνατος λοιπόν είναι κάτι το τρομερά πραγματικό και αναπόφευκτο. Αυτό ίσως φαίνεται να είναι το μόνο πραγματικό γεγονός ανάμεσα στις μη πραγματικότητες του κόσμου. Ο καθένας, πλούσιος η φτωχός, βασιλιάς η ζητιάνος, νέος η γέρος, υγιής η ασθενής, πρέπει να περάσει από την πόρτα της παγίδας του θανάτου, είτε του αρέσει είτε όχι. Μπορεί κάποιος να ζήσει πολύ ή λίγο, εκατό χρόνια η λιγότερα, αλλά δεν μπορεί να εξακολουθεί να ζει αιωνίως με μία και την αυτή μορφή ζωής, η οποία με την πάροδο του χρόνου είναι βέβαιο ότι θα φθαρεί και θα γίνει κουραστικά φορτική, σαν μία μυλόπετρα γύρω από το λαιμό. Και μπορεί κανείς μέσα στην απελπισία του να φωνάζει με αγωνία για μία γρήγορη απαλλαγή από το βαρύ φορτίο που κρέμεται γύρω από τον εαυτό του:

«Ούτε βασιλείς ούτε ζητιάνοι παραμένουν,
όλοι φεύγουν, ο καθένας στην ώρα του». *Ραμκάλι*

Ένας μουσουλμάνος Δερβίσης σχολιάζει: Σ' όλη σου τη ζωή θρηνούσες το θάνατο των άλλων, γιατί δεν κάθεσαι λιγάκι να

σκεφτείς τη δική σου μοίρα;

Είναι ο θάνατος μια οδυνηρή διαδικασία; Αυτή είναι η επομένη ερώτηση, γενικά μιλώντας για τους περισσότερους. Οι γραφές μας λένε για τον οδυνηρό πόνο που υποφέρει ένας άνθρωπος την ώρα που πεθαίνει. Στην Μεγαβάτ Πουράνα, λέγεται ότι αισθάνεται κανείς την ώρα που ψυχορραγεί σαν να τον έχουν δαγκάσει συγχρόνως ένα εκατομμύριο σκορπιοί. Το Ιερό Κοράνιο παρομοιάζει τις ωδίνες του θανάτου με την αγωνία που θα αισθανόταν ένας άνθρωπος αν ένας αγκαθωτός θάμνος συρόταν μέσω του πεπτικού του συστήματος από τη μια άκρη στην άλλη. Οι γραφές των Σικ μιλούν επίσης με πολύ παρόμοιο τρόπο: *«Τα ρεύματα της ζωής,* λένε, *ξεριζώνονται βίαια».* Όλες αυτές οι αναφορές γίνονται απλά για να περιγράψουν το μέγεθος του βασανιστηρίου που δοκιμάζει κανείς όταν οι δαίμονες του θανάτου εμφανίζονται για να πάρουν με τη βία το πνεύμα έξω από το σώμα. Το τί ακριβώς συμβαίνει την ώρα εκείνη μόνο ο άνθρωπος που πεθαίνει γνωρίζει. Κανείς μετά την εμπειρία του θανάτου, δεν γύρισε ποτέ πίσω από τα σύνορα της χώρας του θανάτου για να μας πει για την ακριβή φύση των βασάνων του.

Καθένας υποφέρει μόνος του και μετά σιωπά για πάντα. Το να είναι κανείς στο κρεβάτι του θανάτου είναι ένα πραγματικό κάρφωμα πάνω στο σταυρό και η κάμαρα του θανάτου είναι ένα νεκροταφείο. Δύσκολα μπορεί κανείς να μείνει ασυγκίνητος, όταν μερικοί άνθρωποι σπαράζουν ανήσυχα για μέρες ολόκληρες με το ρόγχο του θανάτου στο λαιμό τους, σφαδάζοντας με πολύ μεγάλη αγωνία πάνω στο κρεβάτι του θανάτου. Ποιος μπορεί να καταπραΰνει τα μαρτύρια του θανάτου; Όλοι παραστέκονται ανίκανοι να βοηθήσουν. Οι καλύτεροι των γιατρών δίνοντας φάρμακα μέχρι τέλους, οι νοσοκόμες που παραστέκονται αθόρυβα, οι πλησιέστεροι συγγενείς και φίλοι με δακρυσμένα μάτια και θλιμμένο

ύφος και κατηφή πρόσωπα, περιμένοντας το αναπόφευκτο τέλος. Ποιος ακούει τις συγκινητικές φωνές του άτυχου θύματος και των συντρόφων της ζωής του, της συζύγου και των παιδιών του; Καθώς η σύζυγος με ξέπλεκα μαλλιά θρηνεί, το έρημο πνεύμα φτερουγίζει το δρόμο του ολομόναχο.

Για τον Μέγα Αλέξανδρο (356-323 π.Χ.), τον βασιλιά της Μακεδονίας και κατακτητή του τότε γνωστού κόσμου, λέγεται ότι υπήρχε μια προφητεία πως θα πέθαινε μόνο όταν η γη θα ήταν από χάλυβα και ο ουρανός από χρυσάφι. Αφού κανένα από τα δύο αυτά φαινόμενα δεν ήταν δυνατό να συμβούν, ο βασιλιάς Αλέξανδρος βαυκαλιζόταν με μια ψευδαίσθηση αιώνιας ασφάλειας. Φανταζόταν και πίστευε ότι όπως οι θεοί του Ολύμπου, έτσι ήταν κι αυτός αθάνατος. Ύστερα από μακρινές και κουραστικές εκστρατείες στην Άπω Ανατολή και καθώς περνούσε μέσα από μια έρημο κοντά στη Βαβυλώνα, επιστρέφοντας στην Ελλάδα, προσβλήθηκε από πυρετό. Ανίκανος να κρατηθεί πάνω στη σέλα, τον βοήθησαν να κατέβει από το άλογο και ένας από τους στρατηγούς άπλωσε κατά γης το χαλύβδινο πλεκτό θώρακα του, που ήταν φοδραρισμένος εσωτερικά με βελούδο, και έβαλε τον βασιλιά να ξαπλώσει επάνω σ΄ αυτόν κρατώντας ανοικτή τη χρυσοκέντητη ομπρέλα του πάνω από το πρόσωπο του βασιλιά, για να τον προστατέψει από τις καυτερές ακτίνες του δυνατού ήλιου της ερήμου. Τότε ο μεγάλος ήρωας πολλών μαχών, ο αήττητος κατακτητής, κατάλαβε πως το τέλος του ήταν πολύ κοντά, γιατί τώρα ήταν ξαπλωμένος πάνω στο χαλύβδινο έδαφος με ένα χρυσό στέγασμα από πάνω του. Καταλείφθηκε από έκπληξη και φόβο και απευθυνόμενος στους καλύτερους γιατρούς που τον νοσήλευαν, με δακρυσμένα μάτια, τους παρακάλεσε να κάνουν κάτι, για να τον βοηθήσουν για ένα διάστημα, έτσι ώστε να μπορέσει να φτάσει στο σπίτι του και να συναντήσει τη μητέρα του την οποία

υπεραγαπούσε. Αλλά όλοι ομολόγησαν την ανικανότητα τους να τον βοηθήσουν. Αρχικά τους πρόσφερε το μισό του βασίλειο και μετά ολόκληρο, αν μπορούσαν με τις ιατρικές τους γνώσεις να δώσουν έστω και μικρή μόνο αναβολή στο θάνατό του. Αλλά ποιος μπορούσε να ανακαλέσει το θείο διάταγμα; Τη δέκατη μέρα της ασθένειας του, καθώς οι στρατηγοί του ένας-ένας περνούσαν από τη σκηνή του ετοιμοθάνατου βασιλιά, τους αποχαιρέτησε και παράγγειλε στην κηδεία του να μείνουν και τα δύο του χέρια έξω από το σάβανο ώστε να μπορούν όλοι να δουν ότι ο μέγας αυτοκράτορας έφευγε με άδεια χέρια ακριβώς όπως είχε έρθει στον κόσμο.

Παρόμοια, ακούμε τη θλιβερή ιστορία μιας μεγάλης και έξυπνης βασίλισσας που κυβερνούσε απέραντες χώρες. Λατρευόταν από το λαό της για την εκθαμβωτική ομορφιά της και θαυμαζόταν για την εξυπνάδα της. Είχε κυβερνήσει με σοφία και καλοσύνη για πολλά χρόνια. Μεγαλωμένη μέσα στην πολυτέλεια, με εκατοντάδες υπηρέτες, δεν μπορούσε να πιστέψει ούτε για μια στιγμή ότι υπήρχε ένα τέτοιο γεγονός που λέγεται "θάνατος". Όταν ήρθε το τέλος της, καταλείφθηκε από αγωνία και κυριεύθηκε από μεγάλη θλίψη. Οι βασιλικοί γιατροί που ήταν στο πλευρό της δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα για να καθησυχάσουν τους φόβους και τα βάσανα της. Καθώς ο θάνατος την κοίταζε κατά πρόσωπο, προσπάθησαν να την παρηγορήσουν και τη συμβούλεψαν να ετοιμαστεί για το τελευταίο ταξίδι. *«Πού»*; φώναξε τρομαγμένη. Πού επρόκειτο να πάει, τους ρώτησε;

«Αλίμονο! στη χώρα από όπου δεν υπάρχει επιστροφή», ήταν η απλή απάντηση.

Δεν μπορούσε να πιστέψει τα αυτιά της. *«Ονειρεύομαι»*; ρώτησε.

«Όχι, πρέπει να πάτε, μεγαλειότατη».

«Υπάρχει χώρα χωρίς επιστροφή; Και αν ναι, πού βρίσκεται αυτή;»

«Είναι πολύ μακριά απ' αυτό τον κόσμο», είπαν οι αυλικοί.

«Δεν μπορείτε να μου προσδιορίσετε έγκαιρα, για το πού βρίσκεται και να μου πείτε τί προετοιμασίες έγιναν για να κάνετε άνετη τη διαμονή μου εκεί;» ρώτησε η βασίλισσα.

«Όχι μεγαλειότατη, δεν έγινε καμιά προετοιμασία».

«Πόσοι από σας θα με συνοδέψουν σ' αυτή τη χώρα;» ρώτησε πάλι η τρομαγμένη βασίλισσα.

«Πρέπει να πάτε ολομόναχη, κυρία», είπαν οι αυλικοί.

«Πόσους υπηρέτες θα μου επιτραπεί να πάρω μαζί μου;»

«Κανένα, ούτε έναν».

Τέτοια πράγματι είναι η άγνοια μας για τις πραγματικότητες της ζωής. Είμαστε έξυπνοι, πολύ έξυπνοι, στις καθημερινές υποθέσεις του κόσμου. Αλλά όσο παράξενο και αν φαίνεται, δεν γνωρίζουμε σχεδόν τίποτα για την αυστηρή ανταπόδοση που μας περιμένει όλους και ότι πρέπει να πάμε, όπως όλοι οι άλλοι, ολομόναχοι και με άδεια χέρια.

«Γυμνός ήρθα στον κόσμο, και γυμνός θα φύγω», λέει ένας ύμνος. Αυτή πράγματι είναι η αναπόφευκτη μοίρα όλων. Κλαίγοντας ερχόμαστε σε αυτόν τον κόσμο και κλαίγοντας αναχωρούμε. Και βέβαια το να ερχόμαστε κλαίγοντας είναι κατανοητό. Ένα νεογέννητο μωρό κλαίει καθώς βγαίνει από το χώρο της μήτρας γιατί χωρίστηκε από το Φως της ζωής που το συγκρατούσε σ' όλη τη διάρκεια της κυοφορίας μέσα σ' αυτό το χώρο, αιωρούμενο ανάποδα. Είναι γι' αυτό το λόγο που συνήθως κρατάμε αναμμένο ένα φως για μερικές νύχτες μετά τη γέννηση του παιδιού και οποτεδήποτε κλαίει, γυρίζουμε το πρόσωπο του προς αυτό το φως. Ή καμιά φορά, παίζουμε την κουδουνίστρα για να διασκεδάσουμε το μωρό και να το καθησυχάσουμε. Αλλά γιατί να κλαίμε κατά

την ώρα της αναχώρησής μας, αφού επιστρέφουμε στην πατρική φροντίδα του αγαπημένου Πατέρα; Είχαμε την ευκαιρία να επανασυνδέσουμε τις χορδές της ζωής που είναι μέσα μας εργαζόμενοι συνειδητά γι' αυτόν το σκοπό. Αλλά εμείς, εκούσια ή ακούσια δεν ενδιαφερόμαστε να το κάνουμε και η ανθρώπινη ύπαρξη μας από την κούνια μέχρι τον τάφο πάει χαμένη. Μιας και χαθεί αυτή η ευκαιρία, κατεβαίνουμε στην κλίμακα της ύπαρξης. Η πτώση από το κορυφαίο σκαλοπάτι της σκάλας, τις περισσότερες φορές είναι μοιραία. Το να αποκόψει κανείς τους δεσμούς με τις σχέσεις που απόκτησε στον κόσμο και που διήρκησαν για αρκετά χρόνια, είναι οδυνηρό και η αναχώρηση φοβερά σκληρή και ακόμη περισσότερο από σκληρή, καθώς είμαστε τελείως απροετοίμαστοι για την ειδοποίηση έξωσης από το σώμα που μας ήρθε ξαφνικά. Εμείς δεν γνωρίζουμε πώς να εγκαταλείψουμε το νοικιασμένο σπίτι και πού θα πάμε. Η άποψη του να πεταχτούμε έξω μέσα στο άγνωστο, όπως νομίζουμε ότι είναι η ζωή μετά θάνατο, μας φέρνει σύγχυση. Όλα αυτά μας δημιουργούν μια κατάσταση τρόμου, αφάνταστου τρόμου, του χειρίστου είδους. Γι' αυτό έχουν πει: *«Να θυμάσαι την ημέρα που ήρθες κλαίγοντας στον κόσμο προς αγαλλίαση αυτών που είναι γύρω σου. Ζήσε μια ζωή που να μπορείς να φύγεις γελώντας μεταξύ των κλαυθμών και των θρήνων των άλλων».*

Ο Φράνσις Κουάρλς (1592-1644), ένας μύστης ποιητής, μιλώντας για το θάνατο μας λέει: *«Αν περιμένεις το θάνατο σαν ένα φίλο, ετοιμάσου να τον διασκεδάσεις. Αν περιμένεις το θάνατο σαν ένα εχθρό, ετοιμάσου να τον νικήσεις. Ο θάνατος έχει υπεροχή μόνο όταν έρχεται σαν ξένος».* Εδώ έγκειται η διαφορά μεταξύ της Ανατολικής και της Δυτικής σκέψης για το θάνατο. Ο Απόστολος Παύλος, περιγράφοντας το θάνατο ως τον τελευταίο εχθρό του ανθρώπου είπε: Να πεθαίνεις καθημερινά *«καταπίνοντας εν νίκη τον θάνατον»* και με ειρωνεία ρώτησε: *«Ω τάφε, πού*

είναι το κεντρί σου;» Οι σοφοί της Ανατολής χαιρετούν τον θάνατο ως μια ευκαιρία για να ενωθούν με τον Αγαπημένο. Το συμπέρασμα όμως, είναι το ίδιο και στις δύο περιπτώσεις. Δηλαδή, ότι ο θάνατος έχει υπεροχή σε μας, μόνο όταν έρχεται ξαφνικά και γρήγορα σαν ένας απροσδόκητος ξένος, όχι σαν ένας αναμενόμενος φίλος, ούτε σαν ένας τρομερός εχθρός και είμαστε τελείως απροετοίμαστοι να τον υποδεχτούμε ή να αντιμετωπίσουμε την πρόκληση του.

Αυτοί που είναι προετοιμασμένοι γι' αυτόν και είναι πάντοτε έτοιμοι, τον υποδέχονται και τον καλωσορίζουν, θεωρώντας τον ως ένα είδος “επαναπατρισμού” και ένα μέσο ένωσης με τον Αγαπημένο. Ένας αληθινός λάτρης του Θεού, ακόμη και όταν καταδικάζεται σε θάνατο σαν αιρετικός, με χαρά βάζει το κεφάλι του στη λαιμητόμο και φωνάζει ικετευτικά τον εκτελεστή, παρακαλώντας, να συντομέψει την εκτέλεση του σώματος του με το σπαθί του, καθώς αυτός βλέπει να αντανακλάται σ’ αυτό, το Φως του Αγαπημένου (*Θεού*).

Τέλος πάντων, τι είναι ο θάνατος; Λέει ο Ευριπίδης: *«Θάνατος είναι ένα χρέος που πρέπει όλοι να πληρώσουμε»*. Αφού έτσι έχει το πράγμα, γιατί να μη ξεπληρώσουμε το χρέος και να απαλλαγούμε για πάντα από αυτή την υποχρέωση; Το σώμα είναι τα λύτρα ή η προίκα που η ψυχή έχει να παραδώσει για να αποκτήσει την τελική απαλλαγή από το Νόμο της Ανταπόδοσης.

Για να έχουμε μια ιδέα του τί συμβαίνει μετά τον φυσικό θάνατο, ας αναφερθούμε στα κείμενα των γραφών. Οι Διδάσκαλοι διαιρούν την ανθρωπότητα σε τέσσερεις κατηγορίες. Στην πρώτη κατηγορία είναι εκείνοι που δεν είχαν την καλή τύχη να βρουν καταφύγιο κοντά σε ένα Άγιο Σατγκουρού (*Τέλειο Διδάσκαλο*) και αυτοί αποτελούν τον σημαντικότερο αριθμό ανθρώπων. Όλοι αυτοί είναι υποχρεωμένοι να πάνε ολομόναχοι, καθένας, μια ερημική

ψυχή μονάχη της, χωρίς κανένα φίλο και σύντροφο. Όλες αυτές οι ψυχές πρέπει να εμφανιστούν μπροστά στον Θεό της δικαιοσύνης (*Ντάραμ Ράι*) και να παραμείνουν κάτω από τις διαταγές του. Αυτός απονέμει αυστηρή και ακριβή δικαιοσύνη σύμφωνα με το αξίωμα του *«Ό,τι έσπειρες αυτό και θα θερίσεις, χωρίς καμιά ευσπλαχνία η έλεος»*. Έτσι λειτουργεί ο αδυσώπητος Νομός του κάρμα που λειτουργεί αμείλικτα. Αυτός ο Νόμος δεν λαμβάνει υπ' όψη δικαιολογίες και δεν παραδέχεται καμία εξαίρεση: *«Κοινωνικές τάξεις και χρωματισμοί του δέρματος δεν ωφελούν καθόλου. Εκεί, παίρνει κανείς το έπαθλο του, ανάλογα με τις πράξεις του» (Άζα Μ. 3)*. *«Πάσαι αι οδοί του ανθρώπου φαίνονται ορθαί εις τους οφθαλμούς Αυτού, πλην ο Κύριος σταθμίζει τας καρδίας» (Παροιμίες 21:2)*. Τον ορισμένο χρόνο που κανείς δεν γνωρίζει, καλοί άγγελοι (*Ράμγκανς*) ή κακοί άγγελοι (*Γιάμγκανς*), ανάλογα με την περίπτωση, έρχονται να βγάλουν με τη βία το πνεύμα έξω από το σώμα και πρέπει κανείς να πάει μαζί τους. Αυτοί οδηγούν το πνεύμα στην έδρα της κρίσης και καθένας πρέπει να δώσει λόγο για τις σκέψεις, τα λόγια και τις πράξεις του. *«Ανόητε, εσύ νομίζεις ότι επειδή δεν υπάρχει εκεί κανένας Boss-Well,* (*γνωστός βιογράφος*) *για να σημειώνει τα ανόητα λόγια σου, αυτά νομίζεις ότι πεθαίνουν και θάβονται; Τίποτα δεν πεθαίνει, τίποτα δεν μπορεί να θαφτεί. Ακόμα και ο πιο άσκοπος λόγος που αρθρώνεις είναι ένας σπόρος ριγμένος μέσα στο χρόνο που θα φέρνει καρπό σ' όλη την αιωνιότητα» (Καρλάϊλ).*

Ο Ιησούς είπε ξεκάθαρα: *«Σας λέγω δε, ότι δια πάντα λόγον αργόν, τον οποίον ήθελον λαλήσει οι άνθρωποι, θέλουσιν αποδώσει λόγον εν ημέρα κρίσεως. Διότι εκ των λόγων σου θέλεις δικαιωθεί και εκ των λόγων σου θέλεις καταδικασθεί» (Ματθ. 12:36-37).*

Όλες οι σκέψεις, τα αισθήματα και οι συγκινήσεις, όλα τα λόγια που εκφράστηκαν, σκόπιμα η άσκοπα και όλες οι πράξεις που

έγιναν με προμελέτη ή τυχαία αφήνουν ανεξίτηλες εντυπώσεις στον πίνακα του νου και ο λογαριασμός πρέπει να αποδοθεί μετά θάνατο. Είναι μια συνοπτική διαδικασία, αλλά δίκαιη, χωρίς περιθώριο για λογικά συμπεράσματα ή επιχειρήματα ή έκκληση σε καμιά ανώτερη δύναμη, ούτε μπορεί να υπάρξει καμιά ευκαιρία απαλλαγής από αυτή. Όποιος έχει παραδοθεί σ' όλη του τη ζωή σε αμαρτωλές πράξεις στέλνεται σε μια "κόλαση" για να υποβληθεί σε "καταναγκαστικά έργα" για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα ανάλογα με τα έργα του και με αυτόν τον τρόπο ν' απαλλαγεί από τις κακές εντυπώσεις και να κατανοήσει το Νόμο που εργάζεται για το τελικό του καλό. Όταν περάσει ο καθορισμένος χρόνος, αυτός ενσαρκώνεται ξανά ώστε να του δοθεί νέα ευκαιρία για να κάνει μια πιο αγνή ζωή, απαλλαγμένος από το κακό που τώρα έχει ξεπλυθεί και να κάνει μια καινούργια αρχή αποφεύγοντας τα σφάλματα του παρελθόντος.

Αν κανείς ζήσει μια ζωή ευθύτητας, του παραχωρείται θέση στον ουρανό ή "παράδεισο" όπου για ορισμένο χρόνο θα απολαβαίνει τους καρπούς των καλών έργων του. Όμως και αυτός επίσης, κατεβαίνει ξανά στο γήινο επίπεδο. Έτσι, όλοι οι άνθρωποι παραμένουν στον καρμικό τροχό της ζωής κινούνται πάνω και κάτω, από την ακατάπαυστη ορμή των δικών τους έργων. Δεν υπάρχει διαφυγή απ' αυτόν τον παντοτινά περιστρεφόμενο γιγάντιο τροχό, ωσότου συναντήσει κανείς, από καλή του τύχη, κάποιο Άγιο Σατγκουρού και αυτός τον δεχτεί και τον βοηθήσει για μια διέξοδο και για το δρόμο προς τον Θεό. Τα πνεύματα καθώς βγαίνουν από τον κάτω κόσμο του Πλούτωνα, προχωρούν βαθμιαία το δρόμο της ανόδου των από το ορυκτό στο φυτικό βασίλειο και μετά στον κόσμο των εντόμων και ερπετών και εκείνον της πτερωτής αδελφότητας και έπειτα των τετράποδων και τελικά των ανθρώπινων όντων.

«Αφού πέρασες μέσα από τον τροχό των ογδόντα τεσσάρων lac έφτασες στην κορυφή, Ω Νάνακ! τώρα κρατήσου από τη Δύναμη του Θεού για να είσαι αιώνια ελεύθερος». Σρι Ραγκ Μ. 5.

Ακόμη και οι Ντέβας ή θεότητες, οι διάφοροι θεοί και θέαινες που λέγεται ότι άρχουν σε περιοχές μακαριότητας είναι εκεί για τα πολύ αξιέπαινα έργα τους στα κατώτερα επίπεδα. Μόλις εξαντλήσουν τα έπαθλα που κέρδισαν, πρέπει και αυτοί να γυρίσουν στο φυσικό κόσμο. Ο ευλογημένος Θεός Κρίσνα, ο αξιολάτρευτος, εξηγώντας κάποτε στον Ουντβάχ, ένα αφοσιωμένο του μαθητή του, πώς εργάζεται ο Νόμος του κάρμα, δείχνοντας ένα έντομο που σερνόταν στη λάσπη του είπε: *«Ω Ουντχάβ, αυτό το έντομο που βλέπεις μπροστά σου, ήταν πολλές φορές ο Ίντρα, ο Θεός του κεραυνού και της βροχή, και πολλές φορές κυλίστηκε στη βρώμα όπως τώρα. Τέτοια πράγματι είναι η μοίρα όλων».*

Ακόμη και οι Αβτάρας ή οι θείες ενσαρκώσεις, οι ενσωματώσεις των Δυνάμεων του Θεού δεν εξαιρούνται από την αναπόφευκτη λειτουργία του καρμικού τροχού και καλούνται για εκδίκαση. Όπως ένας στρατιώτης στο στρατό, ένας Αβτάρα δεν εξαιρείται από την ευθύνη προς τον πολιτικό νόμο έχοντας και τα καθήκοντα του κάτω από το στρατιωτικό νόμο που κυβερνά το επάγγελμα του. Ακόμη και αν κάνει το καθήκον του κάτω από τις διαταγές των ανωτέρων του, που για εκείνον είναι ένας νόμος σύμφωνος με τους στρατιωτικούς κανονισμούς, μπορεί να υποστεί μια πολιτική ποινή από τον πολιτικό νόμο. Έχει διπλή ευθύνη: μια κάτω από τον στρατιωτικό νόμο δηλ. να υπακούει απόλυτα σε ό,τι τον διατάζουν να κάνει οι αξιωματικοί «με ποινή στρατοδικείου» και η άλλη κάτω από την πολιτική διοίκηση αν, κατά την εκτέλεση των καθηκόντων του, βρεθεί ότι υπερέβη τα καθήκοντά του.

Οι θεοί και οι θέαινες, καθώς και οι θείες ενσαρκώσεις των διαφόρων δυνάμεων του Θεού, συμπεριλαμβάνονται σ' αυτή την

κατηγορία, για ό,τι άφορα το Νόμο του κάρμα. Παρ' όλη την προνομιούχο τους θέση, αυτοί, καθώς και όλες οι στρατιές των αγγέλων, είναι κάτω από το Νόμο και όχι πάνω από το Νόμο του κάρμα. Αυτός είναι ο λόγος που και αυτοί ζητούν ανθρώπινη γέννηση στην οποία υπάρχει η δυνατότητα να διαφύγουν από τους κόπους και τους μόχθους, προς την κατοικία της αιώνιας ειρήνης και της αιώνιας ζωής.

Ακόμη και οι μεγάλοι Ρίσις με όλους τους ασκητισμούς και τις μετάνοιες τους όταν πλησιάζει το τέλος τους, επιθυμούν και προσδοκούν ένα ανθρώπινο σώμα προτιμώντας το από το να κατοικούν στον ουρανό ως οι λαμπεροί Ντέβες (*άγγελοι*). Κι' αυτό γιατί μόνο μ' αυτόν τον τρόπο έχουν την ευκαιρία να συναντήσουν ένα Σατγκουρού, να πάρουν οδηγίες από Αυτόν και να υψωθούν πάνω από τον αδυσώπητο Νόμο της Αιτίας, ή Δράσης και Αντίδρασης.

Ήρωες όπως ο Αρτζούν, οι αδελφοί Πάντβα Γιουντχίστρα και ο Νταραμπούτρα πίστευαν ότι μετενσαρκώθηκαν σε κατώτερες περιοχές γιατί έλαβαν μέρος σε ένα πόλεμο, αν και αυτός ήταν πόλεμος απόδοσης δικαιοσύνης και τους είχε διαταχτεί να συμμετάσχουν από μια προσωπικότητα όχι κατώτερη από αυτή του ευλογημένου Θεού Κρίσνα. Και το πίστευαν γιατί συμμετέχοντες στον πόλεμο δεν μπόρεσαν παρ΄ όλες τις προτροπές του, να απαλλάξουν τους εαυτούς τους από την ιδέα ότι αυτοί ήταν οι "πράττοντες" (*οι νικητές*).

Επίσης, για τον ίδιο τον Θεό Κρίσνα (*θεότητα του Ινδικού πανθέου*), λέγεται ότι πέθανε από τυχαίο βέλος ενός κυνηγού, εξοφλώντας έτσι το παλιό του κάρμα που είχε δημιουργήσει πριν από αιώνες ως Ράμα, ο όποιος Ράμα είχε φονεύσει τον αήττητο Μπαλί, ένα πρίγκιπα του δάσους με το τέχνασμα να ρίξει ένα βέλος κρυμμένος πίσω από ένα δέντρο. Ο Ράμα και ο Κρίσνα, πρέπει να

προσθέσουμε, ήταν σύμφωνα με τις παραδόσεις ήταν και οι δύο ενσαρκώσεις του Θεού Βίσνου (*θεότητες*) σε διαφορετικές εποχές.

Όμοια και για το βασιλιά Ντασράθ, τον πατέρα του Ράμα, λέγεται ότι μια νύκτα ενώ κυνηγούσε στο δάσος, άκουσε ένα θρόισμα που νόμισε πως ήταν από ένα άγριο ζώο που έπινε νερό με τη γλώσσα του, εκεί κοντά, ανάμεσα στους θάμνους και τις καλαμιές. Οδηγούμενος από τον ήχο, κατεύθυνε το βέλος σ' αυτήν την κατεύθυνση και κτύπησε ένα νέο, τον Σαρβάν, που πήγε στην όχθη του ποταμού για να γεμίσει μια στάμνα με νερό για τους τυφλούς και διψασμένους γονείς του, που τους κουβαλούσε μέσα σε ένα καλάθι στους ώμους του και που μόλις τους είχε αφήσει κάπου εκεί κοντά. Ακούγοντας την αγωνιώδη κραυγή του θύματος του, ο βασιλιάς έτρεξε προς το νέο που πέθαινε και αυτός του είπε για τη θλιβερή θέση του και τον παρακάλεσε να δώσει το νερό στους γονείς του. Περίλυπος, ο βασιλιάς πήγε στο γέρικο ζευγάρι και τους είπε για το ατύχημα. Αυτοί συγκλονίστηκαν, δεν μπόρεσαν να το αντέξουν και πέθαναν θρηνώντας τη μοίρα τους, ευχόμενοι την ίδια τύχη με τη δική τους στον άγνωστο δράστη του εγκλήματος. Με την πάροδο του χρόνου, ο βασιλιάς βρήκε επίσης την ίδια τύχη, όταν πέθανε από πικρή αγωνία που του προξένησαν οι πόνοι του χωρισμού από το γιό του Ράμα που είχε εξοριστεί για δέκα τέσσερα χρόνια. Μ' αυτόν τον τρόπο η Νέμεση αρπάζει ξαφνικά καθένα με τη σειρά του, κάνοντας τον να συναντήσει ό,τι του οφείλεται. Έτσι, καθένας έρχεται με τη σειρά του στον κόσμο και φεύγει από αυτόν για την κοιλάδα του θανάτου, κάτω από την αδυσώπητη δύναμη του Νόμου του κάρμα.

Στη δεύτερη κατηγορία ανήκουν όλοι οι άνθρωποι που έρχονται σε επαφή με ένα ζωντανό Τέλειο Διδάσκαλο, γίνονται δεκτοί από αυτόν, και μυούνται στην Εσωτερική Επιστήμη της ψυχής, αλλά για το ένα η τον άλλο λόγο, δεν κατορθώνουν να αναπτύ-

ξουν επικοινωνία με τον Άγιο Λόγο σ' ένα αξιόλογο βαθμό, είτε γιατί επιδίδονται σε απολαύσεις των αισθήσεων, είτε από οκνηρία ή λήθαργο ή για κάποια άλλη αιτία. Αυτοί οι άνθρωποι βρίσκονται σε διαφορετικό επίπεδο από κείνους της πρώτης κατηγορίας. Την ώρα του θανάτου τους όταν τα ρεύματα της ζωής αρχίζουν ν' αποσύρονται από το σώμα τους, η λίγο νωρίτερα, ο Σατγκουρού στη Φωτεινή του Μορφή τους εμφανίζεται Εσωτερικά, για ν' αναλάβει τη φροντίδα του πνεύματός τους που αποχωρεί από το υλικό τους σώμα. Η Φωτεινή του Μορφή χαροποιεί την καρδιά του μαθητή και απορροφάται τόσο πολύ σ' Αυτόν που όλες οι προσκολλήσεις του κόσμου πέφτουν σαν φθινοπωρινά φύλλα και τότε αυτός άφοβα και με χαρά Τον ακολουθεί στην κοιλάδα των σκιών του θανάτου. *«Ναι, και εν κοιλάδι σκιάς θανάτου, εάν περιπατήσω, δεν θέλω φοβηθεί κακόν, διότι συ είσαι μετ' εμού»* αναφέρεται στους ψαλμούς *(Ψαλμοί 23:4)*. Και αυτή πράγματι είναι και μια υπόσχεση του Ιησού: *«Με κάθε άνθρωπο, θα υπάγω μαζί και θα είμαι ο οδηγός του και στην πιο μεγάλη ανάγκη του θα είμαι στο πλευρό του»*. Επίσης: *«Δεν θέλω σας αφήσει, ουδέ σας εγκαταλείψει μέχρι της συντέλεια του κόσμου»*. Ο Διδάσκαλος συνεχώς παρακολουθεί και φροντίζει τις υποθέσεις του μαθητή. Είναι πάντοτε μαζί του και στη χαρά και στη λύπη. *«Αυτός στέκεται στο πλευρό του ακόμη και μπροστά στο θρόνο της κρίσης του Θεού»*, λέει ο Νάνακ. Με τους δερβίσηδες, δεν υπάρχει λογαριασμός για τις πράξεις των μαθητών τους. Ο Διδάσκαλος είναι το παν σε όλα, είναι ο μόνος κριτής και διαιτητής των πράξεων του μαθητή, είτε αυτές είναι δίκαιες είτε άδικες και πραγματεύεται με αυτές όπως νομίζει καλύτερα. *«Καθώς ο Πατήρ έχει ζωήν εν Εαυτώ, ούτως έδωκε και εις τον Υιόν να έχει ζωήν εν εαυτώ και εξουσίαν έδωκεν εις αυτόν να κάμνει και κρίσιν, διότι είναι Υιός ανθρώπου» (Ιωάν. 5:26-27)*. Είναι εξ αιτίας της τόσο μεγάλης φροντίδας για το μαθη-

τή που ο Νάνακ τόσο εμφατικά διακηρύσσει:

«Αγάπα τον αληθινό Διδάσκαλο και κέρδισε τον αληθινό πλούτο. Όποιος πιστεύει σ' Αυτόν μέχρι τέλους, ο Διδάσκαλος τον σώζει αληθινά.

Σαν περιπλανώμενα φαντάσματα, οι οδηγούμενοι από το νου πλανιούνται πάνω και κάτω. Ζώα σε ανθρώπινη μορφή αδειανοί από Φως πέρα ως πέρα». *Μάλαρ Ουώρ*

Η απόσταση δεν λογαριάζεται από το Διδάσκαλο. Η δύναμη του Διδασκάλου έρχεται την τελευταία στιγμή ή ακόμη και νωρίτερα, αδιάφορο πού βρίσκεται ο μαθητής, μακριά ή κοντά. Τον ειδοποιεί για την επικείμενη αναπόφευκτη ώρα της αναχώρησής του από τον κόσμο και πάντοτε έρχεται να τον συνοδέψει. Η αιθέρια Μορφή του Διδασκάλου είναι κατάφωτη και οδηγεί το πνεύμα σε ανώτερα επίπεδα και παραχωρεί στο καθένα την ανάλογη θέση την οποία δικαιούται ανάλογα με την σάντνα ή την εξάσκηση του Ιερού Λόγου κατά τη διάρκεια της ζωής του και συγχρόνως του δίνει τις αναγκαίες οδηγίες για περισσότερη και πληρέστερη ανάπτυξη στο Πνευματικό Μονοπάτι. *«Εν τη οικία του Πατρός μου, είναι πολλά οικήματα και ήθελον σας ειπεί υπάγω να σας ετοιμάσω τόπον. Και αφού υπάγω και σας ετοιμάσω τόπον, πάλιν έρχομαι και θέλω σας παραλάβει προς εμ'αυτόν, δια να ήσθε και σεις όπου είμαι εγώ» (Ιωάν. 1-1:2-5).*

Σε περίπτωση που πρέπει να τιμωρηθεί κανείς για τις ανομίες του, Αυτός ο ίδιος του παρέχει την αναγκαία τιμωρία, αλλά ποτέ δεν τον αφήνει στο βασανισμό της "φωτιάς της κόλασης". Ο θείος κάτοχος της ζυγαριάς, ο βασιλιάς των σκιών, που κρίνει καθένα ανάλογα με τα έργα του, δεν έχει καμιά εξουσία επάνω στους αγαπημένους μαθητές του Διδασκάλου, γιατί αυτοί ζουν εις *«το όνομα του Κυρίου το οποίον είναι πύργος οχυρός» (Παροιμ. 18:10).* Δεν του επιτρέπεται να τους κρίνει και να τους δικάσει. Σ' όλες

αυτές τις περιπτώσεις ο Διδάσκαλος, ο Ίδιος, αποφασίζει και κάνει όπως Εκείνος νομίζει καλύτερα. *«Ο Κύριος ηδύνεται εις τους φοβούμενους Αυτόν και εις τους ελπίζοντας επί του το έλεος Αυτού» (Ψαλμ. 147:11)*. Επίσης, *«Διότι όντινα αγαπά Κύριος, παιδεύει και μαστιγώνει πάντα υιόν τον οποίον παραδέχεται» (Εβρ. 12:6).*

Με λίγα λόγια:

«Αυτοί που αγαπούν το Διδάσκαλο, δεν είναι ποτέ μόνοι, ούτε είναι υπόλογοι σε κανένα ούτε υποφέρουν πόνο». Γκούτζρι Ουώρ

Οι μυημένοι που δεν έχουν αγάπη για τον κόσμο δεν ενσαρκώνονται πάλι στο γήινο επίπεδο, παρά μόνο αν για κάποιο ειδικό λόγο ο Διδάσκαλος το θεωρήσει αναγκαίο. Σ' αυτή δε την περίπτωση ο μαθητής δεν υποβιβάζεται στην κλίμακα της εξέλιξης αλλά ξαναγεννιέται σε κάποια οικογένεια από ευσεβείς και θρήσκους γονείς, ώστε το νεογέννητο εύκολα να έρθει σε επαφή με έναν Άγιο Διδάσκαλο και να εξακολουθήσει το δρόμο επιστροφής του στο Σατς Καντ από νεαρή ηλικία χωρίς κανένα εμπόδιο, γιατί ο σπόρος του Λόγου που σπάρθηκε από το Σπορέα (*τον Διδάσκαλο*) παραμένει παντοτινά μέσα στα βάθη της ψυχής του ανθρώπου και δεν μπορεί παρά με τον καιρό, να βλαστήσει, να ανθίσει και να καρποφορήσει από το Νερό της Ζωής που είναι βέβαιο ότι θα πάρει από το Διδάσκαλο της εποχής του. *«Κανείς δεν μπορεί να αφαιρέσει το δώρο του Γκουρού. Αυτός που το έχει δώσει, γνωρίζει πως να το ξαναπαραδώσει στο μαθητή σε μια νέα του ενσάρκωση» (Μαρού). «Μιας και ο σπόρος σπάρθηκε από έναν Άγιο κανείς δεν έχει τη δύναμη να τον καψαλίσει» (Σοάμι Τζι).*

Ο Χαφίζ, ο μύστης ποιητής της Περσίας, λέει: *«Την ημέρα της κρίσης, θα γνωρίσεις σίγουρα ότι στη χώρα των δερβίσηδων, δεν μετριούνται τα έργα των μαθητών τους».*

Ο Σάμας Ταμπρίζ, ένας άλλος μεγάλος μύστης της Περσίας λέει:

«Ο θάνατος σπάζει το κλουβί ελευθερώνοντας το πνεύμα.
Ο θάνατος δεν έχει εξουσία πάνω στο φοίνικα που πεθαίνει
για να πετάξει και πάλι.
Γιατί να μην πετάξω πίσω στο δικό μου σπίτι;
Γιατί να χρονοτριβώ μέσα στο χωμάτινό μου καλούπι (σώμα);
Εκείνοι που αγαπούν ξέρουν πού και πώς να πεθάνουν.
Δέχονται και απολαμβάνουν τον θάνατο ως δώρο
από τον Αγαπημένο.
Με το Εσωτερικό μάτι ανοικτό, βλέπουν τη δόξα του Θεού.
Όταν οι άλλοι οδηγούνται με το ζόρι με τα μάτια δεμένα
στο δρόμο χωρίς διέξοδο, αυτοί που αγαπούν,
ακολουθούν το δρόμο τους χαρούμενα προς τον Κύριο.
Όσοι δεν ξέρουν, πεθαίνουν ένα θάνατο τρομερό.
Αυτοί που περνούν άγρυπνες νύκτες με το φόβο του Θεού,
δεν έχουν μεταμέλειες στη ζωή ούτε ελπίδες και φόβους,
Ενώ είναι εδώ, ζητούν τη ματιά της Χάρης Του,
και χαρούμενα πηγαίνουν στην Αγία Του παρουσία».

Η τρίτη κατηγορία περιλαβαίνει τους ανθρώπους που επωφελούνται όσο το δυνατό περισσότερο από τις οδηγίες που έλαβαν από το Διδάσκαλο, αλλ' ακόμη δεν απόκτησαν Τελειότητα, αν και είναι στο δρόμο προς αυτήν. Τέτοιες ψυχές γνωρίζουν το χρόνο και την ημέρα της αναχώρησης τους καιρό πριν αυτή να συμβεί. Αυτοί γνωρίζουν πολύ καλά τη διαδικασία του θανάτου καθώς έχουν καθημερινώς την εμπειρία του. Δεν φοβούνται το θάνατο και ξέρουν το σκιερό του χαρακτήρα. Αντιθέτως περιμένουν με επιθυμία και διακαή πόθο τον καθορισμένο χρόνο και οικειοθελώς απορρίπτουν το θνητό μανδύα που έχει παλιώσει, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που τον είχαν φορέσει, κατά τον ερχομό τους στον κόσμο. Αυτοί γνωρίζουν μερικά από τα ανώτερα επίπεδα του πνευ-

ματικού κόσμου που διασχίζουν κάθε μέρα μαζί με τη Δύναμη του Διδασκάλου και ξέρουν το ειδικό επίπεδο στο οποίο τελικά πρέπει να πάνε για διαμονή μετά το φυσικό τους θάνατο. Εκεί μένουν για ορισμένο χρόνο και εργάζονται για την ανέλιξή τους σε ακόμη υψηλότερες πνευματικές Περιοχές. Ζουν πάντοτε συνειδητά με την αγάπη του Διδασκάλου και η δύναμη του Διδασκάλου μένει παντοτινά μαζί τους. Αυτός είναι το κύριο στήριγμα και ο βοηθός τους και δεν οφείλουν πίστη σε κανένα άλλον. *«Οδηγούμενοι από το πνεύμα δεν υπάγονται πια στον νόμο» (Απ. Παύλος)*.

Τελευταίοι, αλλά όχι και πιο ασήμαντοι, έρχονται οι "Τελειοποιημένες Ψυχές". Αυτοί που κατά τη διάρκεια της ζωής τους, κατέστησαν απελευθερωμένα όντα (*τζΐβαν-μούκατς)* και έζησαν μια πνευματική ζωή. Γνωρίζουν καλά, πολύ καιρό πριν, πότε πρέπει να επιστρέψουν στον Οίκο του Κυρίου και με χαρά περιμένουν την ώρα και καλωσορίζουν τον τρόπο, με τον οποίο πρέπει να εγκαταλείψουν το σκήνωμα του σώματος, είτε πάνω στο σταυρό είτε στην αγχόνη είτε πάνω σε πυρακτωμένα σίδερα ή στην εξέδρα του δήμιου. Χωρίς να έχουν δική τους θέληση, ζουν στο Θέλημα του Θεού και με χαρά δέχονται το θάνατο ως μέσο επανένωσής τους με τον Αγαπημένο, αμέριμνοι για τη γρήγορη ή αργή διαδικασία του θανάτου, όπως μπορεί καμιά φορά να καθοριστεί από τους φανατικούς της θρησκείας ή τους τυραννικούς ποντίφικες και μεγιστάνες, γιατί αυτή είναι η στιγμή της μεγαλύτερης αγαλλίασης γι' αυτούς. Από τότε ζουν τον υπόλοιπο χρόνο της ζωής τους στιγμή προς στιγμή. Δεν τους ενδιαφέρει αν γδαρθούν ζωντανοί, αν κατακοπούν σε κομμάτια ή αν ψηθούν στη φωτιά ή ακόμα αν υποχρεωθούν να πιουν το κώνειο ή να καρφωθούν στο σταυρό μαζί με κακούργους. Κάνουν μια πρόθυμη χειραψία με το θάνατο καθώς έρχεται στο δρόμο τους, αδιάφορο τι μορφή αυτός θα πάρει. Αυτός λοιπόν είναι ο δρόμος που ακολουθούν οι Γκουρ-

μούκς, οι Άγιοι και οι Προφήτες.

Λέγεται για τον Γκουρού Αμάρ Ντας ότι όταν ο καιρός της αναχώρησης του πλησίασε, κάλεσε τους Σανγκάτ (*τους μαθητές του*) και τους είπε: *«Πηγαίνω πίσω στον Χάρι (Θεό). Κανείς δεν πρέπει να κλάψει για μένα. Αυτός που θα θρηνήσει, θα πέσει στη δυσμένεια μου. Όταν θα φύγω, να ασχοληθείτε όλοι με τη σιωπηλή Μουσική της ψυχής».*

Όμοια, και ο Σάμας Ταμπρίζ είπε: *«Την ημέρα του θανάτου μου, καθώς το φέρετρο μου θα προχωρεί σιγανά, ούτε για μια στιγμή να μη νομίσετε πως φεύγω από τη ζωή στεναχωρημένος. Όταν θα βλέπετε τη σωρό μου, μη προφέρετε ούτε μια λέξη χωρισμού γιατί τότε θα είμαι ενωμένος με τον Κύριο. Όταν θα στρέψω το πρόσωπο μου μακριά από τον κόσμο, θ' αντικρίζω τότε την αιώνια Πραγματικότητα».*

Ο Διδάσκαλος Μπαμπά Τζαϊμάλ Σινγκ είχε μιλήσει για το τέλος του που πλησίαζε πολύ πριν πράγματι συμβεί και όταν πλησίαζε να τελειώσει το γήινο του προσκύνημα, είπε: *«Πηγαίνω πίσω στην πατρίδα μου και κανείς ας μη με πιέσει να μείνω εδώ. Η Αποστολή μου σ' αυτή τη ζωή τελείωσε και μάζεψα τεράστια πνευματικά πλούτη. Χαρούμενα πηγαίνω στα Μέγαρα του Κυρίου».*

Είναι ιεροσυλία να θρηνεί και να οδύρεται κανείς για το θάνατο των Αγίων, γιατί αληθινά επιστρέφουν στο δικό τους σπίτι. Μπορεί κανείς, αν θέλει, να χύσει άφθονα δάκρυα για έναν κοσμικό ο οποίος εκβάλλεται με το ζόρι και σέρνεται έξω από το σώμα, από τον Πρίγκιπα του Κάτω Κόσμου και κάνει ατελείωτες πορείες πάνω και κάτω: *«Ω Καμπίρ, γιατί να κλαις για ένα Άγιο που πάει πίσω στο σπίτι του; Κλάψε, αν πρέπει, για ένα σοφό του κόσμου που θα εξακολουθήσει να πηγαινοέρχεται».*

Οι Άγιοι, όταν καλούνται να γυρίσουν πίσω, μετά την εκπλήρωση της Αποστολής τους παίρνουν μια τιμητική θέση στην Αυλή

Του. Το να πεθάνει κανείς ένα τέτοιο θάνατο είναι σπάνιο προνόμιο και πραγματική ευλογία, που μπορούν να τη ζηλέψουν ισχυροί βασιλείς και αυτοκράτορες.

ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ;

«Και είπεν ο Θεός, γεννηθήτω φως. Και έγινε φως» (Γεν. 1:3). «Και αυτό είναι το αληθινό φως που φωτίζει κάθε άνθρωπο που έρχεται στον κόσμο. Και το φως είναι η ζωή των ανθρώπων» (Ιωάν. 1).

Με αυτά τα αξιομνημόνευτα λόγια, οι Χριστιανικές γραφές μιλούν για τη Γένεση, τη Δημιουργία του κόσμου και όλων όσων υπάρχουν πάνω στη γη. Ακτίνες Φωτός δονούμενες από τη μουσική της Ζωής (*Λόγο*), προερχόμενες από την Άμορφη Απόλυτη Ύπαρξη ήρθαν να εκδηλώσουν τον κόσμο στους ποικίλους χρωματισμούς του, σε αμέτρητα σχήματα και μορφές.

Όπως πάνω, έτσι και κάτω. Το Πνεύμα και η Δύναμη του Θεού εκδηλωμένη στο δονούμενο Ιερό Φως, διαπερνά και τα τέσσερα Μεγάλα Τμήματα του σύμπαντος που είναι: Το *Σατς Καντ* η “κατοικία” της Αλήθειας ή της Αναλλοίωτης Μονιμότητας στην αρχική της αγνότητα, με την υλική αιτία και τον νου, ακόμη κρυμμένο και μπλεγμένο μέσα στο *Μπραχμάντ* (*Αυγό του Μπράχμα*). Το Δεύτερο Μεγάλο Τμήμα του σύμπαντος που δημιουργήθηκε από τον με στοιχειώδη ουσία παγκόσμιο νου με τη Χάρη του Υπέρτατου Όντος και έπειτα, το Ουντ, ή το τρίτο Μεγάλο Τμήμα, που ονομάζεται και *Αστρικός κόσμος*, με τον υλικό του νου στη λεπτή του κατάσταση. Και τελικά, το Πιντ, ή *Φυσικό κόσμο* ή τέταρτο Μεγάλο Τμήμα, που είναι το κατασκεύασμα του υλικού νου.

Κατά τη διάρκεια της παραμονής μας στο γήινο επίπεδο εκπληρώνουμε το πεπρωμένο ή τη μοίρα μας όπως είναι σχεδιασμένη με μεγάλη ακρίβεια και λεπτομέρεια από ό,τι ονομάζεται Ιραλάμπντ Κάρμα (*μοίρα, τύχη, κισμέτ, πεπρωμένο*) και που καθορίζεται σε γενικές γραμμές από το Θεϊκό Σχέδιο, καθορίζοντας τη διάρκεια και την πορεία της ζωής μας σε κάθε περίπτωση.

Αυτό το Υλικό επίπεδο είναι κατά κάποιο τρόπο ένα μεγάλο λογιστήριο ή γραφείο για την εξόφληση λογαριασμών, στο οποίο λογιστήριο, ο καθένας πρέπει να κανονίσει τους λογαριασμούς του, που δημιουργήθηκαν μέσα στους αιώνες. Κάνοντας όμως αυτό, θέλοντας και μη, ανοίγουμε νέους λογαριασμούς και μεγαλώνουμε το "δούναι και λαβείν" που πρέπει να διευθετηθεί και να εξοφληθεί στο απώτερο μέλλον και που κανείς δεν ξέρει πως και πότε και με ποια μορφή και με ποιόν τρόπο. Έτσι, ενώ θερίζουμε τη συγκομιδή που σπείραμε στο παρελθόν, ετοιμάζουμε το έδαφος για μια νέα σπορά, στην κατάλληλη εποχή ή εκτός εποχής, με σπόρους καλούς, κακούς, η αδιάφορους και όλα αυτά τα κάνουμε χωρίς διάκριση, ωθούμενοι από το νου και τις αισθήσεις μας.

Οι σοφοί, ονομάζουν το γήινο επίπεδο «Καράμ ξέστρα» ή πεδίο των πράξεων, όπου η σπορά και ο θερισμός εξακολουθούν αυτομάτως και συνεχώς, κάτω από την επίβλεψη, τη διεύθυνση και τον έλεγχο του Ντάραμ Ράι, του βασιλιά των σκιών, ο όποιος μετρά και κρίνει ανεπηρέαστα ορθά και δίκαια, κάθε σκέψη, λόγο και πράξη, όσο κι' αν φαίνονται μηδαμινά και ασήμαντα και ανάλογα απονέμει δικαιοσύνη στον καθένα στο τέλος της ζωής του.

Ο Νάνακ ονομάζει αυτήν την περιοχή «Ντάραμ Καντ», γιατί κάθε οδοιπόρος ψυχή ερχόμενη σ' αυτήν την περιοχή πρέπει να συνειδητοποιήσει πλήρως την ύπαρξη του *«Νόμου της Δράσης και της Αντίδρασης»*, που αφορά όλους εξίσου, χωρίς εύνοιες και εξαιρέσεις. Ο καθένας κρίνεται με το βάρος των δικών του λόγων

και έργων και μαθαίνει, κάποτε με σκληρό τρόπο, με συμφορές και βαριά κτυπήματα, το μεγάλο μάθημα του Μπράχμαν, του Κυρίου των τριών βασιλείων: του παχυλού ή Φυσικού, του λεπτού ή Αστρικού και του Αιτιατού, που είναι όλα *νοητικές περιοχές του παγκόσμιου νου* με αναρίθμητα πεδία και υποπεδία, στα οποία συμπεριλαμβάνονται μεταξύ άλλων, διάφορες κολάσεις και ουρανοί με ενδιάμεσα στάδια που μπορεί κανείς να δημιουργήσει με τις αισθήσεις, τις ευπάθειες και τις ευαισθησίες, τις συμπάθειες και τις αντιπάθειες, τις αγάπες και τα μίση, τις υπερηφάνειες και τις προκαταλήψεις του, γεννημένες από επιθυμίες του ενός η του άλλου είδους. Έτσι, ο καθένας κτίζει τη δική του κατοικία και όχι μόνο εδώ αλλά και στο υπερπέραν, στους Αστρικούς και Νοητικούς κόσμους, όπου αποθηκεύει τις εντυπώσεις που αθροίζει κατά καιρούς, σε διαφορετικές ενσαρκώσεις από καταβολής κόσμου. Όλες αυτές οι εντυπώσεις παραμένουν μέσα στην ψυχή με τη μορφή γενικών δυνατοτήτων, στις πτυχές του καρμικού σώματος (*Αστρικού*) και ένα μέρος από αυτές, τον καιρό της επαναγέννησης ετοιμάζει ένα αιθερικό σώμα προτού σχηματιστεί το χοντρό, πυκνό σώμα. Έτσι *«η μοίρα χύνεται μέσα στο πρότυπο καλούπι πριν να ετοιμαστεί το φυσικό ένδυμα»,* για να εργαστεί και να εξαλείψει τις αιτίες που περιέχονται εκεί μέσα.

Όμοια, την ώρα του θανάτου, η ψυχή που αναχωρεί μεταφέρει μαζί της όλες τις εντυπώσεις της ζωής, βαθιά χαραγμένες πάνω στον πίνακα του νου και τα πάθη που κυριαρχούν, πάθη ολόκληρης της περιόδου της ζωής, που ξεχωρίζουν τώρα με ζωηρά χρώματα και τα οποία θα καθορίσουν την πορεία και τον μελλοντικό προορισμό της στον Αστρικό και τον Νοητικό κόσμο των πνευμάτων. Απαλλαγμένη από το φυσικό μανδύα, κάθε ψυχή επιδεικνύει κατά κάποιον τρόπο, τη λεπτή της (*Αστρική*) ατομικότητα στο φως του μεσημεριανού ήλιου. Οι άνθρωποι μπορούν εδώ στη γη να

απατήσουν τους εαυτούς τους για πολύ χρόνο, έχοντας εμφάνιση ευσέβειας και φορώντας ωραία ρούχα. Μπορεί να επιτύχουν να εξαπατήσουν προσωρινά τους άλλους αλλά κανείς δεν μπορεί να υποκριθεί στον Αστρικό κόσμο όπου είναι ξεγυμνωμένος από το στερεό εξωτερικό κάλυμμα, το χοντρό ένδυμα της σάρκας:

«Ω Νάνακ! είναι εκεί που το θείο μυστήριο τελικά αποκαλύπτεται.
Οι Τέλειοι είναι αυτοί πού λατρεύουν την τελειότητα,
και οι ατελείς τελειοποιούνται εκεί πέρα.
Εκείνοι, που πεθαίνοντας έρχονται για να ξαναγεννηθούν είναι ακόμα ατελείς».

Ο Αστρικός κόσμος είναι ο κόσμος των πνευμάτων ή των ψυχών που έχουν αποβάλει το φυσικό σώμα αλλά είναι ακόμη περιτυλιγμένες στο Αστρικό και το Νοητικό τους κάλυμμα. Ονομάζεται επίσης «Πίτρι Λοκ» ή τόπος των Πίτρις, ή χώρα των σκιών των θεοποιημένων ψυχών, των προγόνων που έχουν πεθάνει. Εδώ οι ψυχές φυλακίζονται στην επτακέλυφη θήκη του Αστρικού κόσμου, τραβώντας λεπτό υλικό από καθένα από τα επτά υποπεδία που υπάρχουν εκεί μέσα. Εδώ εργάζονται οι ψυχές για να εξαλείψουν τα αίτια που έθεσαν σε κίνηση στο γήινο επίπεδο, περνώντας από ορισμένες διαδικασίες εξάγνισής τους μέσα στο θείο χωνευτήριο, ώστε να γίνουν άξιες της χώρας εκείνων που ακτινοβολούν μετά την καύση της ακαθαρσίας. Η Άννη Μπέζαντ (1847-1933), μια μαθήτρια της Κας Μπλαβάτσκυ, στην περίφημη μελέτη της «Η Αρχαία Σοφία», έχει δώσει μια γραφική περιγραφή των διαφόρων υποπεδίων σε ό,τι εκείνη ονομάζει «Καμ-Λοκ», ένα κατώτερο πεδίο του Αστρικού κόσμου. Όπως δείχνει το όνομα, είναι ένας *«τόπος επιθυμιών»* και λέγεται ότι το «Καμ-Λοκ» περιλαμβάνει επτά υποδιαιρέσεις, με την καθεμιά κατοικημένη

από οντότητες με διάφορες φύσεις και ιδιοσυγκρασίες. Τα καθάρματα της κοινωνίας, οι αχρειότεροι των αχρείων, οι δολοφόνοι και οι άρπαγες, οι μαχαιροβγάλτες και οι διεφθαρμένοι καθώς και άνθρωποι με κτηνώδεις τάσεις και ορέξεις, που ενόσω ζούσαν στη γη, σχημάτισαν με τις επιθυμίες τους κτηνώδη Αστρικά σώματα, τώρα εμφανίζονται, μετά θάνατο, με άγριες μορφές όμοιες με τη φύση τους και με την έμφυτη βδελυρότητα τους, στα κατώτερα στρώματα της καταχθόνιας περιοχής, περιπλανώμενοι, βρυχώμενοι, λυσσαλέοι και μαινόμενοι, άγριοι και μανιασμένοι, σαν θηρία, περιπλανώμενοι σε αναζήτηση μέσων για την ικανοποίηση των ακόρεστων επιθυμιών τους. Σ' αυτό το σκοτεινό και βδελυρό περιβάλλον, αυτοί θερίζουν τη συγκομιδή της δικής τους σποράς και μαθαίνουν το πολύ αναγκαίο μάθημα που απέτυχαν να μάθουν κατά τη διάρκεια της ζωής τους, καθώς στροβιλίζονταν στο ρεύμα των ακολασιών και των επιθυμιών. Τα μαθήματα της Φύσης είναι πικρά και κοφτερά αλλά αποδείχνονται φιλεύσπλαχνα με το πέρασμα του χρόνου, σχεδιασμένα, καθώς είναι, για το τελικό τους καλό.

Στο επόμενο υποπεδίο πηγαίνουν οι ψυχές που εγκαταλείπουν τα σώματα τους με κάποια βαθιά ανησυχία που βαραίνει πάνω τους ή αυτές που είχαν ανικανοποίητες ορέξεις ή επιθυμίες για ευχαρίστηση και ικανοποίηση του εαυτού τους.

Κατόπιν υπάρχουν δύο υποπεδία γι' αυτούς που ήταν μορφωμένοι και διανοούμενοι άνθρωποι που ασχολούνταν κυρίως με εγκόσμιες υποθέσεις κατά τη διάρκεια της ζωής τους πάνω στη γη. Η προσοχή τους κατευθύνεται περισσότερο προς τα εμπρός παρά προς τα πίσω γιατί ανήκουν σε προοδευτικούς τύπους ανθρώπων.

Από το πέμπτο υποπεδίο και πέρα το περιβάλλον αλλάζει σημαντικά και γίνεται Αστρικό με την αληθινή σημασία της λέξης,

δηλ. αληθινά έναστρο, στολισμένο καθώς είναι με άστρα και το περιβάλλον εμπνέει ευθυμία. Αυτά τα τρία υποπεδία ονομάζονται κατ' ευφημισμό ουρανοί, ουρανοί ενός χαμηλότερου τύπου. Σ' αυτούς καμιά φορά γίνεται αναφορά από τους σύγχρονους Ιουδαίους και περιγράφονται ως "καταχθόνιοι ουρανοί", που βρίσκονται στον καταχθόνιο κόσμο, για διάκρισή τους από τους "ανώτερους ουρανούς" που βρίσκονται επίσης στον Αστρικό κόσμο αλλά υψηλότερα.

Οι θρησκευόμενοι και φιλοσοφούντες αναζητητές βρίσκουν μια περιοχή στους υλοποιημένους ουρανούς στο πέμπτο υποπεδίο, που επιθυμούσαν και αγωνιζόταν να γνωρίσουν ενώ ήταν στη γη: όπως τα Ευτυχισμένα γήπεδα Κυνηγίου, τη Βαλχάλα τον τελικό τόπο ανάπαυσης των επιφανών νεκρών και των ηρώων που έπεσαν στον πόλεμο, το γεμάτο αγαλλίαση Μπαχίστ η παράδεισο των Μουσουλμάνων, τη χρυσή Νέα Ιερουσαλήμ με την Πύλη που ήταν στολισμένη με πολύτιμους λίθους ή τον γεμάτο Λύκεια Ουρανό, τον Ουρανό της Εκπαίδευσης και της Σοφίας.

Οι ψυχές των πιο προχωρημένων τύπων όπως οι καλλιτέχνες βρίσκουν τόπο στο έκτο υποπεδίο. Η έβδομη η υψηλότερη υποδιαίρεση είναι αποκλειστικά για τους υλιστικά προσανατολισμένους διανοούμενους, όπως οι πολιτικοί και οι διαχειριστές και οι άνθρωποι της επιστήμης που ήταν καταφανώς υλιστές στη γη και προσκολλημένοι στους τρόπους του κόσμου για την απόκτηση γνώσης.

Η ζωή στο Καμ-Λοκ, της Άννης Μπέζαντ, λέγεται ότι είναι πιο ουσιαστική, οι μορφές πιο πλαστικές και η πνευματική ύλη πιο υψηλά ηλεκτρισμένη και πιο λεπτή, άυλη και ανεπαίσθητη αν και διαφανής και διαυγής. Οι μορφές των σκέψεων εδώ εμφανίζονται και εξαφανίζονται με καλειδοσκοπική ταχύτητα εξαιτίας της μεγάλης ταχύτητας των δονήσεων που παράγονται από τις

αισθήσεις, τα αισθήματα και τις συγκινήσεις.

Ένας πνευματικά προοδευμένος άνθρωπος με εξαγνισμένο το Αστρικό του σώμα απλώς περνά μέσα από το Καμ-Λοκ χωρίς αργοπορία. Ο αγνός και ο εγκρατής αν και όχι τόσο γρήγορος στο πέρασμα του, ονειρεύεται ειρηνικά περνώντας το. Άλλοι, ακόμη λιγότερο προοδευμένοι, αφυπνίζονται σε ανώτερη συνειδητότητα, στην περιοχή που είναι παρόμοια με εκείνη μέσα στην οποία εργάστηκαν κατά τη διάρκεια της ζωής τους.

Εκείνοι των οποίων τα χαμηλά πάθη είναι ακόμη προσκολλημένα επάνω τους (*κτηνάνθρωποι*) ξυπνούν, ο καθένας κυριολεκτικά και ακριβώς "στη δική του θέση" στην κατάλληλη περιοχή στην οποία ανήκει.

Αυτό το επίπεδο, το Καμ-Λοκ είναι δελεαστικό και απατηλό και γι' αυτό όσοι είναι μυημένοι από έναν Τέλειο Διδάσκαλο της εποχής στα θεία μυστήρια του Υπερπέραν δεν τους επιτρέπεται να χρονοτριβούν εδώ για να μη σαγηνευτούν. Αντιθέτως, οδηγούνται γρήγορα και με προστασία μέσα απ' αυτό σε υψηλότερες Περιοχές, για να αποκτήσουν ωριμότητα και σταθερότητα, ώστε να είναι ικανοί αργότερα να το αντιμετωπίσουν με σταθερότητα και να αντισταθούν στη δελεαστική μαγεία και τα απατηλά και πλανευτικά θέλγητρα του τόπου και να μη κολλήσουν σ' αυτό, στην πορεία τους προς τα πάνω, προς την πνευματική Περιοχή.

Από τον Αστρικό κόσμο των επιθυμιών, μερικές από τις ψυχές περνούν σ' έναν άλλο κόσμο, τον κόσμο των σκέψεων. Είναι μια *νοητική ζώνη* (*μάνο-Μαϊ Κρίστι*) δημιουργημένη από το νου που σκέπτεται ή *μάνας* όπως ονομάζεται. Οι σκέψεις έχουν μια τρομερή ενέργεια και κάθε άνθρωπος, ενόσω είναι πάνω στη γη, δημιουργεί τη δική του χώρα των ονείρων με τα πετάγματα της φαντασίας και φαντασιοπληξίας του και η ψυχή μετά θάνατο, οδηγείται σιγά-σιγά σ' αυτήν για να λάβει εμπειρία *«των πύργων που είναι*

κτισμένοι στην άμμο» όπως λέει η γνωστή ρήση.

Ο *νους* σε κάθε στάδιο, από τον παγκόσμιο Μπράχμαν ως αγνή νοητική ουσία μέχρι κάτω ως Υλικός νους, σε κάθε άτομο, *πλέκει ένα κόσμο δικό του* και ευχαριστιέται να ζει μέσα σ' αυτόν, όπως μια αράχνη που είναι πιασμένη στο δικό της ιστό και τρέχει πάνω και κάτω, δεξιά και αριστερά, στο λεπτεπίλεπτο υφαντό δίχτυ που είναι τόσο καλλιτεχνικά κατασκευασμένο από μια ελαφρά σαν μεμβράνη ουσία που βγαίνει από το δικό της σώμα. Όμοια, τα σχέδια σκέψης και οι εικόνες σκέψης κάθε ατόμου δημιουργούν ένα θαυμάσιο βασίλειο σκέψης, πολύ πριν ο σκεπτόμενος μέσα στο σώμα ελευθερωθεί από τη φυλακή της φυσικής του ύπαρξης, τον υλικό κόσμο.

«Όπως σκέπτεσαι, έτσι γίνεσαι». Αυτός είναι ο νόμος της φύσης, και κανείς δεν μπορεί να ξεφύγει από τη λειτουργία του. Σ' αυτόν τον κόσμο των σκέψεων, οι δονήσεις σκέψεων είναι τα μόνα κανάλια επικοινωνίας μεταξύ ψυχής και ψυχής, και όλες οι ψυχές βρίσκονται σε στενή επικοινωνία μεταξύ τους. Εκεί το διάστημα και ο χρόνος δεν έχουν καμιά αξία και σημασία. Αν υπάρχει κάποιος διαχωρισμός μεταξύ τους αυτό οφείλεται μόνο στην έλλειψη συμπάθειας και όχι σε τίποτα άλλο. Πάντως, η ζωή εκεί είναι πλουσιότερη, πληρέστερη και πιο προοδευμένη παρά σε οποιαδήποτε άλλη από τις προηγούμενες Περιοχές. Εξακολουθεί όμως να είναι απατηλή, επειδή είναι το προϊόν της νοητικής ύλης του καθενός και κανείς εδώ δεν μπορεί να διαφύγει εντελώς από την απατηλότητα, αν και καθένας απολαμβάνει πλήρως το δικό του ουράνιο κόσμο, απέραντο και εκτενή ή περιορισμένο, ανάλογα με τη νοητική ύλη του καθενός. Παρ' όλα αυτά καθένας διατηρεί μέσα του μια αίσθηση της πραγματικότητας μέσα στην απατηλότητα που τον περιβάλλει.

Ένα καταφύγιο εξαιρετικού ενδιαφέροντος στο Νοητικό κό-

σμο είναι το Ντεβ-Λοκ, η κατοικία των Ντέβας ή των ακτινοβόλων ανθρώπων πολύ φωτισμένων στον καιρό τους και πολύ προχωρημένων στις έρευνες τους. Εδώ βρίσκονται, οι Σβάργχας και οι Μπάικουνθς των Ινδών, οι Σουχ Βάτι των Βουδιστών, οι ουρανοί των Ζωροαστριστών και των Χριστιανών, οι Άρσας των λιγότερο υλοποιημένων Μουσουλμάνων και οι Επουράνιοι Παράδεισοι ή Τόποι Τέρψης των μεταγενέστερων Εβραίων. Εδώ βρίσκεται ο Κήπος της Εδέμ από όπου εκδιώχθηκε ο άνθρωπος και αποκλείστηκε από τον Θεό για την πρώτη του παρακοή στις εντολές Του. Ο Ιωάννης Μίλτον (1608-1674), ένας μεγάλος ποιητής, μια ιδιοφυία της εποχής του και ένας βαθυστόχαστος πολιτικός και πνευματικός διανοούμενος έχει δώσει, στα αθάνατα κλασσικά του, *«Ο Χαμένος Παράδεισος»* και *«Ο Παράδεισος Ανακτάται»,* μια θαυμάσια περιγραφή της Πτώσης του Άνθρωπου και της Ανάστασης του καθώς και της επιστροφής σ' Εκείνον, πάντα με την μεσολάβηση του Υιού του Ανθρώπου.

Χωρίς να προσπαθήσουμε να διαβάσουμε τις γραφές των διαφόρων θρησκειών, που πραγματεύονται την μετά θάνατο ύπαρξη του ανθρώπου στα διάφορα βασίλεια, θα ήταν καλό να αναφερθούμε ακόμη μια φορά στην Μπράχμα Βίντια ή τη θεία Σοφία ορθά καλούμενη από τους Έλληνες σαν "θεοσοφία", που παρέχει μια επαρκή φιλοσοφική θεώρηση, αγκαλιάζοντας μέσα στις πτυχές της τη σοφία της Ανατολής και της Δύσης. Επανερχόμενοι στη μεγάλη αποκρυφίστρια, Άννη Μπέζαντ, βρίσκουμε το Νοητικό επίπεδο κατοικημένο από ανθρώπινα όντα που έχουν ήδη απορρίψει το Φυσικό και Αστρικό ένδυμά τους. Καθαρισμένος από τα εγωιστικά ζωώδη πάθη, καθένας εισέρχεται σ' αυτή την Περιοχή για να θερίσει τη συγκομιδή των καλών του έργων, οτιδήποτε και αν είναι αυτά, μεγάλα η μικρά, ανάλογα με το μέγεθος των καλών σκέψεων του προσωπικού εαυτού, φιλοδοξίες και τάσεις, ελπίδες

και φόβους, αγάπες και συμφέροντα. Δεν μπορούμε να έχουμε περισσότερο από ό,τι είμαστε και η συγκομιδή μας είναι ανάλογη με τη σπορά μας. *«Μη πλανάστε ο Θεός δεν εμπαίζεται επειδή ό,τι αν σπείρει ο άνθρωπος τούτο και θέλει θερίσει» (Προς Γαλάτες 6:7).*

Είναι ένα σύμπαν του «Καλού Νόμου», ευσπλαχνικά δίκαιου που φέρνει στον καθένα τον ακριβή μισθό ως αμοιβή του έργου του πάνω στη γη. Καθετί που έχει κανείς σκεφτεί, κάθε φιλοδοξία που εξελίχτηκε σε δύναμη, ματαιωμένες προσπάθειες που μετατράπηκαν σε ικανότητες, αγώνες και ήττες που έγιναν στήλες δύναμης και ισχύος, θλίψεις και σφάλματα που σφυρηλατήθηκαν σε λαμπρή πανοπλία, τώρα καρποφορούν σ' ένα από τα επτά υποεπίπεδα του Αιτιατού ή ουρανούς, στη χώρα του μεσονύκτιου ήλιου, όπου η αφύπνιση της αυτοσυνειδητότητας κάνει το άτομο να έχει πλήρη συνείδηση του «εκτός εαυτού» περιβάλλοντος του, με τη μνήμη να επεκτείνεται μέσα στο μέχρι τότε άγνωστο παρελθόν. Έρχονται στην επιφάνεια τα αίτια που συνετέλεσαν για τη ζωή του πάνω στη γη και τα αίτια που γράφτηκαν απ' αυτόν, με τον ίδιο τρόπο, για το απέραντο μέλλον. Το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον τώρα, του παρουσιάζουν μια ολοκληρωμένη όψη της ζωής, όπως ένα ανοικτό βιβλίο, χωρίς να κρύψει ή να παρακρατήσει τίποτα. Εδώ αναπτύσσει για τον εαυτό του *«ένα μάτι που βλέπει τα πάντα»* και γίνεται ένας τέλειος προφήτης για ό,τι αφορά την ατομικότητά του, με τη σωστή έννοια της λέξης.

Σ' αυτόν των ουράνιο κόσμο, το κατώτατο μέρος παραχωρείται στις λιγότερο ανεπτυγμένες ψυχές με ειλικρινή και ανιδιοτελή αγάπη για τις οικογένειες και τους φίλους τους, με θαυμασμό για τα ευγενέστερα, αγνότερα και καλύτερα πρόσωπα από εκείνες. Το μέτρο της αμοιβής τους είναι συνεπώς στενό και χαμηλό, γιατί το κύπελλο της δεκτικότητας τους είναι μικρό, αλλά όμως, ξεχειλίζει από χαρά, αγνότητα και αρμονία και οι ψυχές ξαναγεννιούνται

υστέρα από λίγο καιρό σ’ αυτό το επίπεδο με βελτιωμένες δυνάμεις και ικανότητες.

Κατόπιν, έρχονται οι άνδρες και οι γυναίκες της θρησκευτικής πίστης με καρδιά και νου στραμμένα προς τον Θεό, τον προσωπικό Θεό της δικής τους εκλογής, με οποιοδήποτε όνομα και οποιαδήποτε μορφή το πίστευαν, και σ’ αυτούς, ο «Χωρίς-όνομα και ο Άμορφος» εμφανίζεται όμοιος με τη μορφή που αυτοί με αγάπη Τον λάτρεψαν, προκαλώντας σ’ αυτούς έκσταση γεμάτη αφοσίωση, ανάλογα με τη νοητική και συναισθηματική τους ικανότητα. Ο Θεός αντανακλάει τον Εαυτό Του με τη μορφή που είναι γνωστή στον αφοσιωμένο Του. Είναι πράγματι παράξενο που οι άνθρωποι ξεχνούν ότι όλες οι θεότητες κατοικούν μέσα στο ανθρώπινο στήθος. Δεν έχουμε παρά να στρέψουμε προς τα μέσα για να δούμε τον Άμορφο, με την ίδια ακριβώς μορφή με την οποία Τον λατρεύουμε. Γι΄ αυτόν το λόγο λέγεται: *«Είναι Άμορφος και όμως όλες οι μορφές είναι δικές Του, είναι Ανώνυμος και όμως όλα τα ονόματα είναι δικά Του, κάλεσε Τον με οποιοδήποτε όνομα επιθυμείς και Αυτός θα στραφεί σε σένα»*.

Στο τρίτο επίπεδο έρχονται αφοσιωμένες και ειλικρινείς ψυχές που βλέπουν και υπηρετούν τον Θεό μέσα στον άνθρωπο και Τον λατρεύουν στην εκδηλωμένη Του Δημιουργία. Σ’ αυτόν τον τόπο τελειοποιούνται οι μεγάλοι φιλάνθρωποι των μελλοντικών χρόνων που δεν γεννήθηκαν ακόμα και προικίζονται με μια πλούσια δύναμη ανιδιοτελούς αγάπης για την ανθρωπότητα.

Οι ψυχές των μεγάλων διανοιών στις καλές τέχνες, όπως η μουσική, η γλυπτική και η ζωγραφική, οι αναζητητές και οι εξερευνητές των νόμων της φύσης, πρόθυμοι και ευλαβείς σπουδαστές που διεισδύουν στα βάθη της γνώσης, έχουν την ευκαιρία στο τέταρτο υποπεδίο να αναπτυχτούν σε τέλειους δασκάλους της ανθρωπότητας στους ερχόμενους αιώνες και όταν έρχονται, χρη-

σιμεύουν ως λαμπαδηφόροι και αφήνουν τα ίχνη του περάσματός τους πάνω στους ώμους του χρόνου.

Κατόπιν, υπάρχουν τρεις υψηλές περιοχές από άμορφους ουρανούς. Ένας μεγάλος αριθμός ψυχών απλώς φτάνει τις κατώτερες εκτάσεις, όπου παραμένουν για λίγο, λαβαίνουν μια αναλαμπή Εσωτερικής ενόρασης, ανάλογα με τη σπορά τους και ύστερα έρχονται πίσω στο γήινο επίπεδο με μια βουτιά μέσα στο μεγάλο άγνωστο. Αλλά οι ψυχές με βαθιά σκέψη και ευγενική ζωή, αμέσως και ορθώς αντιλαμβάνονται τις αλήθειες, βλέπουν τα βασικά αίτια και τις υποκείμενες ενότητες και μαθαίνουν για την αμετάβλητη λειτουργία του θείου Νόμου σε πλήρη αρμονία ανάμεσα στα παράλογα αποτελέσματα, όπως φαίνονται στο μη εξασκημένο μάτι. Και όπου, *«αν και όλα τα πράγματα διαφέρουν, όλα συμφωνούν» (Ποπ)*.

Πιο προοδευμένες ψυχές με μνήμη τέλεια και αδιάκοπη, έρχονται στο έκτο υποπεδίο και αφού συναθροίσουν τα πλούτη του θείου νου (*Μπραχμάντ*), επιστρέφουν ως μεγάλοι πρωτοπόροι της ανθρωπότητας για να δικαιώσουν τους τρόπους του Θεού στον άνθρωπο και για να δοξάσουν τον Θεό. Οι *«διαπρεπείς νεκροί»* των περασμένων αιώνων γεύονται εδώ την *«ένδοξη ζωή»*, καθώς βλέπουν και είναι αυτόπτες μάρτυρες, της λειτουργίας του θελήματος του Μπράχμα στην πληρότητα Του χωρίς να λείπει κανένας κρίκος από την αλυσίδα της αιτιότητας.

Στο υψηλότερο υποπεδίο έρχονται οι ψυχές των Διδασκάλων της Μπράχμα Βίντια και των μυημένων τους (*Μπραχματσάρις*) γιατί κανείς άλλος εκτός από ένα μυημένο δεν μπορεί να βρει την *«στενή πύλη»* και την *«τεθλιμμένη οδό που οδηγεί προς την ζωή»* και έτσι οι ολίγοι εκλεκτοί εισέρχονται στη χώρα και στη ζωή του Μπράχμαν. Αυτοί απολαμβάνουν την αυτογνωσία τους στον ανώτατο βαθμό αλλά ακόμη δεν είναι προικισμένοι με κοσμική

συνειδητότητα.

Στο τέλος, η κυρία Άννη Μπέζαντ συγκεφαλαιώνει την κατάσταση ως εξής: «Αυτή είναι μια περίληψη των «επτά ουρανών» που οι άνθρωποι εισέρχονται στον ένα ή τον άλλο την κατάλληλη ώρα μετά την αλλαγή που οι άνθρωποι ονομάζουν θάνατο. Γιατί ο θάνατος είναι μόνο μια αλλαγή που δίνει στην ψυχή μερική απελευθέρωση, απαλλάσσοντας την από τα πιο βαριά δεσμά της. Δεν είναι παρά μια γέννηση σε μια πλατύτερη ζωή, μια επάνοδος, μετά από μια σύντομη εξορία στη γη, στο αληθινό Σπίτι της ψυχής (*το Σπίτι του παγκόσμιου νου*), το πέρασμα από μια φυλακή στην ελευθερία. Ο θάνατος είναι η μεγαλύτερη από τις απατηλότητες της γης. Δεν υπάρχει θάνατος αλλά μόνο αλλαγές στις καταστάσεις της ζωής. Η ζωή είναι διαρκής, άθραυστη και αδιάσπαστη, αγέννητη, αιώνια, αρχαία, σταθερή. Η ψυχή δεν φθείρεται με τη φθορά των σωμάτων που την περιβάλουν. Το να σκεφτούμε ότι ο ουρανός πέφτει όταν σπάζει ένα πήλινο δοχείο, είναι το ίδιο σαν να φανταστούμε ότι η ψυχή φθείρεται όταν το σώμα καταστρέφεται.

Το σύνολο της ανθρωπότητας δε βρίσκει ανάπαυση μετά θάνατο μέσα στους τρεις κόσμους: τον Φυσικό, τον Αστρικό και το Νοητικό. Οι ψυχές ελευθερωμένες από το φυσικό ένδυμα εξακολουθούν να επανέρχονται πάνω και κάτω, στο γιγάντιο Μπραχμανικό τροχό της ζωής από την ανακτημένη ορμή των δικών τους σκέψεων, λόγων και πράξεων. Όλο αυτό είναι ένα παιχνίδι του ατομικού νου με το απέραντο πεδίο των διακλαδώσεων που εκτείνονται από τον κατώτατο, τον φυσικό κόσμο, μέχρι τους νοητικούς κόσμους μέσα στους οποίους κτίζει κανείς τα δικά του σκηνώματα στο Υπερπέραν, για μια προσωρινή διαμονή, μακριά ή σύντομη, ανάλογα με τις ανάγκες του καθενός για να μάθει τα μαθήματα του Μπράχμαν, καθώς προχωρεί στο δρόμο προς την

Τελειότητα. Κάθε ψυχή μαζεύει όσο μπορεί πλουσιότερη συγκομιδή πριν να εξαντλήσει τα αίτια που τέθηκαν σε κίνηση μέσω των εξωτερικών παρορμήσεων από τις δυνάμεις που βρίσκονται στο περιβάλλον της στα διάφορα επίπεδα των τριών κόσμων όπως περιεγράφηκαν.

Το Αιτιατό ή σώμα του πυρήνα της ανθρώπινης ψυχής, το πιο εσωτερικό ένδυμα, έχει δύο πολύ λεπτές και αιθέριες υποστρώσεις ονομαζόμενες αντιστοίχως *βουδικό* (*βιτζιάνικ*) *σώμα* και το *νιρβανικό* (*ανάντικ ή μακάριο*) σώμα. Μόνο μια γενναία ψυχή, πολύ γενναία πράγματι, όπως αύτη του πρίγκιπα Σιντχαράθα, μπορεί να μπει στη Βουδική κατάσταση και να γίνει Βούδας, που σημαίνει Φωτισμένος και να απολαύσει τη μακαριότητα του Δημιουργού των τριών κόσμων, του Μπράχμα, που έρχεται στο γήινο επίπεδο για να δώσει στον κόσμο το Νόμο – το Νόμο της Ντάμμα η Ντάρμα με έμφαση στο να μην έχει κανείς επιθυμίες, ώστε να ελευθερώσει το νου του απ’ όλες τις προσκολλήσεις και κατόπιν να διαβεί το *οκτάπτυχο μονοπάτι της ευθύτητας* που οδηγεί στην τελειότητα. Επίσης, μπορεί να είναι ένας Τζέιν Τιρθανκάρα, όπως ο Μαχαβίρα, ο ανδρειότερος των αντρείων, που θα τολμούσε να πλησιάσει το θείο θρόνο του Μπράχμα και να μεταδώσει στον κόσμο το Νόμο της Παγκόσμιας Αγάπης και της Αχίμσα, αγάπης για όλα τα πλάσματα από το μικρότερο έντομο, που ανίσχυρο έρπει μέσα στο χώμα, μέχρι τα πνεύματα του νερού και του αέρα που πλέουν σε αμέτρητους αριθμούς στις ανάλογες σφαίρες τους, αόρατα στο γυμνό οφθαλμό.

Στο Βουδικό επίπεδο, αναπτύσσει κανείς τη διανοητική πλευρά της θεότητας μέσα του και τότε αρχίζει να βλέπει και να βιώνει τον ίδιο τον εαυτό του και μέσα σε όλα όσα είναι γύρω του ενώ αυτός να είναι τόσο μέσα στον Εαυτό όσο και οι άλλοι. Έτσι, φτάνει στη μεγάλη θεμελιώδη ενότητα της ύπαρξης, τη *«Σούτρα*

Άτμα», που περιλαμβάνει τα πάντα από το μυρμήγκι ως τον ελέφαντα, όπως οι χάντρες στο σπάγκο ενός κομπολογιού, παρά τις διαφορές στο σχήμα, στο μέγεθος και στο χρώμα και εσωτερικά και εξωτερικά. Διαφορές που οφείλονται στις κλιματολογικές συνθήκες, στη νοητική κατάσταση και στην εσωτερική ανάπτυξη και εξέλιξη. Τώρα, η ανθρώπινη μονάδα, η εκ-πνευσθείσα ζωή του Μπράχμα, κατοικεί στην εισ-πνευσθείσα ζωή του Μπράχμα, με θείες δυνάμεις και ιδιότητες και φιλοδοξεί για την βιωματική γνώση της θεότητας μέσα σ' αυτήν την Άτμικ ή την Νιρβανική συνείδηση του Σατ-Τσιτ-Ανάντ, που είναι η καρδιά και η ψυχή του σύμπαντος, που τώρα γίνεται δικό του και ο ίδιος γίνεται ένα με Αυτό.

Είναι πράγματι μια μακριά και κοπιαστική διαδικασία για να καταλάβει κανείς ορθά την Μπράχμ Βίντια και μετά να την ασκήσει με επιτυχία και να διασχίσει το Μπαχμάντ από άκρου εις άκρον, βαθμιαία, από το φυσικό κόσμο της χοντρής ύλης ως την ίδια την Μπραχμ-Λοκ, την περιοχή όπου βασιλεύει η μάχα-μάγια στην πιο λεπτή και πιο αιθέρια μορφή της. Το Μπραχμάντ είναι η εκδήλωση της Δύναμης του Θεού, που περικλείεται στο Ωμ, την πιο ιερή συλλαβή στη βεδική παράδοση. Αυτό είναι το άκαρ ή η μορφή του Ωμ (*Ωμ-καρ*). Είναι ο Λόγος των Ελλήνων και ο Εκ-Ωνκάρ των διαφόρων γραφών.

Αυτό είναι το τελικό επίτευγμα στο οποίο μπορεί να κατορθώσει να φτάσει ο άνθρωπος, λέει η Βεδάντα που περιέχει τα υψηλότερα διδάγματα όπως δόθηκαν από τους μεταγενέστερους Βεδικούς διδασκάλους και σπουδαστές, καθώς και τους Ρίσις της αρχαιότητας, ως αποτέλεσμα των εμπειριών των εντατικών διαλογισμών τους στα ερημητήρια των χιονισμένων βουνοκορφών ή σε καλύβες μέσα σε πυκνά δάση.

Ο Μπράχμαν είναι αυτή η ίδια η ζωή του σύμπαντος, που πε-

ριλαμβάνει πράγματι, τους τρεις κόσμους που περιγράψαμε πιο πάνω με όλα όσα υπάρχουν στον καθένα. Είναι ο Τριλόκι Ναθ που σημαίνει ο Κύριος της τρίπτυχης πανοραμικής ζωής στην πληρότητα της. Τα σοφά λόγια των Ρίσσις, τα βρίσκουμε με τη μορφή αφορισμών, σαν πολύτιμους λίθους της *«πιο αγνής ακτίνας ηρεμίας»,* στις πολύτιμες διατριβές τους, γνωστές ως Ουπανισσάδες, οι οποίες ορθά θεωρούνται ως Βεδάντες ή τελευταίες βαθμίδες ή μέρη των Βεδών, το απάνθισμα της θείας σοφίας, που τελειώνει με τη Μάχα-Βάκια, την μεγάλη Αλήθεια: *«Αυτό είσαι εσύ»*, που σημαίνει ότι ο άνθρωπος είναι Μπράχμαν στην πραγματική του φύση και ουσία. Όταν κανείς αναγνωρίζει αύτη τη θεμελιώδη αλήθεια, άθελα του διακηρύσσει:

«Αχαμ Μπραχμ άζμι» που σημαίνει *«Είμαι Μπράχμαν»* ή όπως αναφέρεται στη Χριστιανική Βίβλο *«Εγώ και ο Πατέρας μου είμαστε ένα»,* ή *«Εγώ δεν λαλώ τίποτα από μόνος μου αλλά καθώς ο Πατέρας μου, μου λέει αυτό και λαλώ».*

Το μεγαλύτερο μάθημα που παίρνει κανείς από τη Βεδάντα είναι ότι: Όλοι είμαστε "ένα" στην καταγωγή μας, "ένα" στην κατασκευή μας και στην εσωτερική και στην εξωτερική μας διαμόρφωση, "ένα" στις δυνατότητες και στις δυνάμεις μας, όσο και αν αυτές βρίσκονται σε κοιμισμένη μορφή και αναμιγμένες, αλλά είμαστε όλοι εξίσου ικανοί να τις αναπτύξουμε. Μπορεί νωρίτερα ή αργότερα, αλλά η πορεία της ανάπτυξης, η εξέλιξης του εαυτού μας θα είναι ουσιαστικά η ίδια για όλους. Ακόμα και ο σκοπός είναι ένας για όλη την ανθρωπότητα, γιατί όλοι μας είμαστε λάτρεις του Μπράχμαν. Κατ’ αυτόν τον τρόπο, η εκ-πνευσθείσα ζωή που αποτελεί, πράγματι, τον ατομικό νου, βυθίζεται στην εισ-πνευσθείσα ζωή του παγκόσμιου νου ή Μάχατ *«ο μέγας νους του κόσμου»* – ο τρίτος Λόγος ή η θεία Δημιουργική Διάνοια, ο Μπράχμα των Ινδών, ο Μαντζούσρι των Βουδιστών, το Άγιο

Πνεύμα των Χριστιανών και ο Αλλάχ-χου των μυστών και των Σούφι δερβίσηδων.

Εδώ στην Μπραχμ Λοκ οι ψυχές ζουν για πολύ καιρό και πολύ κοντά στον Μπράχμαν, απορροφώντας την αγάπη, τη νοημοσύνη και τη μακαριότητα αυτού του Όντος ή Δύναμης. Είναι τόσο μακριά πράγματι η παραμονή των ψυχών, που τείνει κανείς να πιστέψει και να την ονομάσει *«πραγματική σωτηρία»*. Λέγεται τότε ότι: *«η φλόγα (ψυχή) είναι βυθισμένη μέσα στη φλόγα του Μπράχμαν»*. Αλλά η παραμονή εκεί, όσο και αν είναι μεγάλη, δεν είναι αιώνια και διαρκεί μόνο ωσότου το Μπραχμάντ το ίδιο διαλύεται και ο παγκόσμιος νους τυλίγει τη ζωή του, απορροφώντας όλες τις ψυχές μέσα στις πτυχές του, οπουδήποτε και αν βρίσκονται. Αυτό το δράμα του διπλώματος και ξεδιπλώματος της ζωής που ονομάζεται Μπραχμάντ επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά και το μεγάλο παιχνίδι εξακολουθεί συνεχώς μέσα και μέσω της αιωνιότητας. Η θεία φιλοσοφία το αναφέρει τόσο όμορφα:

«Πόσο χαριτωμένη είναι η θεία φιλοσοφία.
Όχι τραχιά και δύστροπη όπως οι άφρονες υποθέτουν,
αλλά μελωδική όπως είναι η λύρα του Απόλλωνα
και ένα συνεχές συμπόσιο από γλυκό νέκταρ».

Είναι από τον Μπράχμαν που πηγάζουν οι τρεις μεγάλες δυνάμεις (Μπράχμα, Βίσνου και Σίβα), που δημιουργούν, συντηρούν και διαλύουν όλα όσα είναι από ύλη ή μάγια με τη μια ή την άλλη της μορφή. Οι τρείς αυτοί γόνοι ή δυνάμεις γεννιούνται από την Σάκτι ή Μάχα-μάγια που ονομάζεται και Μητέρα του Σύμπαντος, όχι με την έννοια του φύλου όπως συνήθως νομίζουμε. Για να καταλάβουμε πως πηγάζουν οι τρεις αυτές μεγάλες δυνάμεις από την Μητέρα του Σύμπαντος, για ακόμη μια φορά θα πρέπει να πάρουμε ως παράδειγμα την ελαφριά σαν μεμβράνη ουσία της αράχνης που βγαίνει όχι απ' έξω αλλά από μέσα από το ίδιο της

το σώμα. Ακόμα το κουκούλι ή τη μετάξινη θήκη, που έχει κατασκευάσει μια κάμπια, από λεπτές κλωστές δικής της κατασκευής, για να προστατέψει τον εαυτό της ως χρυσαλίδα. Ακόμα όπως ένας μεταξοσκώληκας, που με το κουκούλι του κατασκευάζουμε όλων των ειδών τα μεταξωτά υφάσματα σε τόσο πολλά σχέδια και χρώματα, για να σκεπάσουμε τη γύμνια μας και να μην περιφερόμαστε με δανεικά ρούχα.

Ο Νάνακ, μιλώντας για τη λειτουργία της Θεϊκής Δημιουργίας, αναφέρει επίσης την τριπλή αρχή που μεριμνά για να τη δημιουργεί, να τη συντηρεί και να την καταστρέφει. Και τα τρία μέρη της λειτουργούν σύμφωνα με τη θέληση του Υπέρτατου Όντος, ως υποπράκτορες, εκτελούντες μόνο αντιπροσωπευτική εξουσία και όσο και αν φαίνεται παράξενο, δεν τους έχει δοθεί να Τον γνωρίσουν, αφού και αυτοί δεν είναι παρά μέρος της αντικειμενικής Δημιουργίας Του και Αυτός, το Υπέρτατο Ον, είναι ανεκδήλωτο και άμορφο.

Η Μεγάλη Μητέρα που αναφέρθηκε, συλλαβίζοντας γέννησε τρεις αντιβασιλείς. Ο πρώτος δημιουργεί, ο δεύτερος συντηρεί και ο τρίτος καταστρέφει. Ό,τι Αυτός επιθυμεί, εκείνοι το εκτελούν. Αυτοί εργάζονται σύμφωνα με το Θέλημά Του. *«Μεγάλο είναι το θαύμα καθώς ενώ Εκείνος τους επιβλέπει, αυτοί δεν Τον βλέπουν. Ευλογημένος Εκείνος μόνον! Ο Πρώτος, ο Αγνός, ο Αιώνιος, ο Αθάνατος και ο Αμετάβλητος σε όλους τους αιώνες».*

Για ό,τι αφορά την απέραντη και καταπληκτική εργασία σχετικά με τη λειτουργία των τριών κόσμων της Δημιουργίας, συμπεριλαμβάνοντας και όλα τα είδη των κολάσεων και των Ουρανών μέσα σ΄ αυτούς, ο Βίσνου, ο δεύτερος πανομοιότυπος του Μπράχμα στη μεγάλη τριαρχία, χειρίζεται την εξουσία της διοίκησης. Όταν ρωτήθηκε κάποτε πώς μπορούσε ο Βίσνου να διευθύνει μια τόσο μεγάλη παράσταση και να επεξεργάζεται διευθετήσεις για

τις αναρίθμητες ψυχές που έχουν εμπιστευτεί στη φροντίδα του, για να τους προμηθεύει όλων των ειδών τις ανέσεις και τις θλίψεις στους ουράνιους και στους καταχθόνιους κόσμους της κυριαρχίας του, αυτός απλώς χαμογέλασε και είπε: *«Ω! δεν έχω να κάνω τίποτα απολύτως, γιατί καθένας που έρχεται μέσα σε οποιονδήποτε από τους κόσμους μου, φέρνει μαζί του το δικό του φορτίο των θλίψεων και της χαράς, δημιουργώντας έτσι τη δική του κόλαση ή παράδεισο στο γήινο επίπεδο και στο Υπερπέραν. Οτιδήποτε χρειάζεται καθένας σε οποιοδήποτε από τα βασίλεια μου, το κανονίζει ο ίδιος για τον εαυτό του και εγώ απλώς παρακολουθώ αδιάφορος το ανθρώπινο δράμα, τραγικό ή κωμικό ή κωμικοτραγικό όπως μπορεί να είναι η περίπτωση, ξετυλίγοντας αυτό που είναι τυλιγμένο μέσα του». Έτσι λειτουργεί ο θείος μηχανισμός τελείως αυτόματα και από μόνος του αλλά και ολοκληρωτικά κάτω από το θέλημα Του».*

Ο Μπράχμαν είναι μια μεγάλη δύναμη, πολύ μεγάλη για να τη συλλάβει ο ανθρώπινος νους. Για το Υπερπέραν κανείς άλλος εκτός από τους Άγιους δε γνωρίζει και δεν μπορεί να μιλήσει με κύρος και λέγοντας αγίους, όχι τους θεωρητικά τιτλοφορούμενους αγίους που καθορίζουν οι θρησκείες, αλλά μόνον τους Αγίους Σατγκουρού, που είναι εξουσιοδοτημένοι και απεσταλμένοι από την Αλήθεια. Την Αλήθεια που ήταν από την αρχή, την Αλήθεια που είναι τώρα και την Αλήθεια που θα παραμείνει και στο μέλλον, για να διδάξουν αυτοί οι Άγιοι την ανθρωπότητα και να μυήσουν όσες ψυχές ζητήσουν να μάθουν τα μυστήρια του Υπερπέραν. Ακόμα αυτές οι ψυχές να γνωρίσουν τις πραγματικότητες πέραν και από το Υπερπέραν και που πιθανόν να είναι ώριμες για να κατανοήσουν την Αναίτια Αιτία όλων των αιτιών που λειτουργούν κάτω και μέσα σε καθένα από τους κόσμους και είναι έτοιμες να ζήσουν τη ζωή του πνεύματος ως Τζίβαν-μούκατς ή

απελευθερωμένα όντα, ενώ είναι ακόμη μέσα στη γήινη σάρκα.

Ο Νάνακ λέει πως: «*Μπορεί ένας που γνωρίζει και ασκεί την τεχνική του "θανάτου εν τη ζωή" όταν τελικώς εγκαταλείψει τη σκηνή, την εγκαταλείπει οριστικά, για να μην ξαναγυρίσει ποτέ πια*». Αυτό διδάσκει η Παρα-Βίντια ή Γνώση του Υπερπέραν.

Υπάρχουν πολλές κατηγορίες διδασκάλων της Μπράχμα Βίντια η οποία είναι *«Άπρα»* ως προς τον χαρακτήρα και ανοίγει το δρόμο για την Ιερή Γνώση. Όλοι αυτοί οι διδάσκαλοι, διδάσκουν στους ανθρώπους τους "τρόπους" του Μπράχμαν, ο καθένας σύμφωνα με τις δικές του ικανότητες. Οι *Προφήτες* και οι *Μεσσίες* γενικά, προφητεύουν τον ερχομό μεγάλων γεγονότων, διδάσκουν την ανθρωπότητα να ζει μια θεοσεβή ζωή και μεταδίνουν τα αγγέλματα και τα μηνύματα του Θεού Μπράχμα. Οι *Αβτάρας* είναι ενσαρκώσεις των διαφόρων δυνάμεων του Μπράχμα και η εργασία τους είναι να κρατήσουν την πορεία του κόσμου σε έναν ισορροπημένο και κανονικό δρόμο, κρατώντας την ισορροπία του κοινωνικού συστήματος ορθά μεταξύ δικαιοσύνης και αδικίας. Οι γιόγκι και οι γιογκισβάρας παραμένουν μέσα στη σφαίρα της δίκης τους νοητικής δύναμης και οδηγούν τους μυημένους τους ως το ανώτατο σημείο που φτάνουν οι γιογκικές τους δυνάμεις.

Το Μπραχμ-Λοκ έχει πολλές υποπεριοχές που καλούνται Πούρις, Μπχάβανς, Τάμπακς, κάθε μία παραχωρημένη στη μία η την άλλη των δυνάμεων του Μπράχμαν. Στην καθεμιά από αυτές, οι ψυχές αυτών που λατρεύουν αυτές τις δυνάμεις, που ομαδικώς καλούνται Μπράχμαν, έλκονται ασυγκράτητα και σύρονται με την πάροδο του χρόνου, κάθε μία στο δικό της προορισμό προς στον τόπο που ανήκει.

Οι αρχαίοι Έλληνες μιλούν για την τρίπτυχη μορφή της θεότητας ως τις *«Τρεις Αδελφές της Ανέμης»*. Η μια απασχολημένη με το κλώσιμο του νήματος της ζωής του καθενός, η άλλη με το

στόλισμα, και τον εξωραϊσμό του νήματος της ζωής και η τρίτη με το κόψιμο του νήματος της ζωής, όταν ο παραχωρημένος χρόνος τελειώσει.

Όμοια, στη Χριστιανική θεολογία έχουμε τον πρώτο Λόγο, τη δημιουργική αρχή στη φύση Τον Θεό Πατέρα, το δεύτερο Λόγο τον Υιό και τον τρίτο Λόγο, το Άγιο Πνεύμα που εκτελούν παρόμοια τα δικά τους καθήκοντα. Αυτό είναι το περίφημο Δόγμα της Τριάδας.

Εκεί όπου όλες οι φιλοσοφίες του κόσμου τελειώνουν, εκεί αρχίζει η αληθινή θρησκεία. Μόνο όταν αποβάλει η ψυχή, ο *«κάτοικος του σώματος»*, τη σκουριασμένη προσωπικότητα της, που περιλαμβάνει τα τρία ενδύματα ή οχήματα, το σώμα, το νου και τη διάνοια και γίνει μία οντότητα στην αρχική της απλότητα, ένα αδιαίρετο όλον, το μέγα αθάνατο δένδρο, πάντοτε πράσινο και πάντοτε χλωρό στην αρχική του ουσία, παρά το παντοτινά εναλλασσόμενο πανόραμα της γύρω ζωής, μπορεί να διαπεράσει τη μαγική αίθουσα των ποικιλόχρωμων κατόπτρων και να υπερβεί το αυγό του Μπραχμάντ και να διαφύγει στο Υπερπέραν. Πρέπει κανείς να αναγεννηθεί όπως ένας νεογέννητος Φοίνικας, που υψώνεται μέσα από τις στάχτες του προηγούμενου εαυτού του με ανανεωμένη νεότητα και ζωτικότητα, ώστε να είναι ικανός να ζήσει και να βιώσει τη ζωή του πνεύματος που βρίσκεται μπροστά του.

Το να διασχίσει κανείς το Νοητικό κόσμο δεν είναι τόσο εύκολο όσο μπορεί να φαίνεται στον αμύητο στα μυστήρια του Υπερπέραν. Είναι ο πιο απατηλός κόσμος όπου ακόμη και οι Μαχάτμα και οι Ρίσις παρ' όλες τους τις γνώσεις και τις "τάπας", αποτυγχάνουν να κρατηθούν στη θέση τους. Και τί δεν υπάρχει εκεί μέσα σ' αυτό το απέραντο σύμπαν που ο Μπράχμαν δε θα ήθελε να προσφέρει σ' αυτές τις ένθερμες ψυχές που προσπαθούν να δια-

φύγουν μέσα από τα βασίλεια του και να φτάσουν στο αληθινό Σπίτι του Πατέρα τους! Σε κάθε βήμα, είτε στο Φυσικό κόσμο, είτε στον Αστρικό είτε στο Νοητικό, προσπαθεί να κλείσει το δρόμο σ' αυτές τις ψυχές. Οι μεγάλοι Προφήτες και Μεσσίες και πολλοί άλλοι έχουν δώσει τις εμπειρίες τους από τις άγριες συμπλοκές που είχαν με το Σατανά, το Μόρα και τον Αχιρμάν τα πονηρά πνεύματα. Οι Ασούρες, οι Δαίμονες και οι πράκτορες τους με αμέτρητα μέσα, δίκαια ή άδικα, προσπαθούν να εμποδίσουν το δρόμο, να προσελκύσουν τους αναζητητές της Αλήθειας με διαβεβαιώσεις επίγειων βασιλείων και ηγεμονιών και αν δεν υποκύψουν σ' αυτούς τους πειρασμούς, τότε προσπαθούν με απειλές βίας, με φωτιά, βροντές, σεισμούς, σχισμούς του ουρανού, καταρρακτώδεις βροχές, κεραυνούς και αλλά πολλά. Σε τέτοιες δύσκολες καταστάσεις, μόνο όταν έχει κανείς στο πλευρό του, τον Γκουρού του ή Μουρσίντ, μπορεί να αντέξει σ' αυτές τις δοκιμασίες και τις ταλαιπωρίες, γιατί η δύναμη του Γκουρού τραβά τότε και απορροφά την ψυχή του μαθητή στον Εαυτό του και την οδηγεί στο μονοπάτι της *«Ηχητικής Ακτινοβολίας»*. Για κάθε ψυχή ο Μπράχμαν διακινδυνεύει τα πάντα και δεν υποχωρεί, ωσότου πειστεί ότι ο αναζητητής είναι προσκολλημένος στη προστασία της δύναμης του Διδασκάλου (*του Άκαλ ή του εκτός χρόνου όντος*). Μήπως δε βλέπουμε ακόμη και στον υλικό κόσμο ότι οι κυβερνήτες και οι κυβερνήσεις ενός κράτους σφραγίζουν τα σύνορα τους για να εμποδίσουν τη χωρίς άδεια μετανάστευση των υπηκόων τους και ψηφίζουν νόμους για να ελέγχουν μια τέτοια διαφυγή;

«Μεγάλη πράγματι είναι η δύναμη του χρόνου και κανείς
δεν μπορεί να τον νικήσει.
Και όμως ο χρόνος ο ίδιος φοβάται θανάσιμα
την εκτός χρόνου Μουσική.
Μη τύχει και αυτός ο ίδιος χαθεί μέσα στη θεία Αρμονία».

Δώσαμε την εξήγηση του Ντάραμ Καντ από τον Νάνακ σε προηγούμενες παραγράφους. Μετά από αυτή την Περιοχή ο Μέγας Διδάσκαλος εξακολουθεί να περιγράφει το ταξίδι της προσκυνήτριας ψυχής μέσα από τις διάφορες περιοχές που φθάνουν μέχρι το Σατς Καντ. Τις επόμενες δύο Περιοχές, τις ονομάζει αντιστοίχως Τζιάν-Καντ (*βασίλειο της γνώσης*) και Σάραμ-Καντ (*βασίλειο της έκστασης*). Στο πρώτο, ο ορίζοντας της ψυχής επεκτείνεται αμέτρητα γιατί αυτή εννοεί αμέσως την πολλαπλή φύση όλων των δημιουργημένων πραγμάτων με απειρία μορφών και φαινομένων και καταλαβαίνει τους αμετάβλητους νόμους των λειτουργιών της φύσης. Στο τελευταίο, η ψυχή ελκυόμενη από τη Δύναμη του Λόγου, δοκιμάζει και αποκτά οπτική της πραγματικής φύσης των πραγμάτων.

Κατόπιν έρχεται το Καρμ-Καντ (*βασίλειο της Χάρης*). Με την εξάγνιση που επεξεργάστηκε ο Άγιος Λόγος, η ψυχή απελευθερώνεται μια για πάντα, ακόμη και από τα πιο αμυδρά, αόριστα και ακαθόριστα ίχνη της σκουριάς με τη μορφή των "βάσνας". Η ύλη δεν τυφλώνει πια την δράση και είναι κανείς σε πλήρη συνειδητότητα Εκείνου, καθώς έρχεται πρόσωπο με πρόσωπο με την αγνή Ουσία του Λόγου, του Φωτός της Ζωής, που δίνει γέννηση στο Μπράχμαν και σε όλους τους κόσμους που περιλαμβάνονται εκεί μέσα.

Τελικά, η ψυχή φτάνοντας το Σατς-Καντ, την κατοικία της Αλήθειας, πραγματοποιεί πλήρως, τέλεια ενότητα και αρμονία σύμφωνα με τη θέληση Του. *«Όλες οι καρδιές γεμάτες με Θεό, ζουν πάνω από την εξουσία του θανάτου και της απατηλότητας... Όλες είναι προορισμένες να κινούνται σύμφωνα με το Θέλημα Του... Τέτοια είναι η ομορφιά που το να την περιγράψει κανείς είναι το να προσπαθήσει το αδύνατο».* Αυτή η ανύψωση της ψυχής

σε υπερσυνειδητή ενημερότητα καλείται, όπως είπαμε προηγουμένως, ζωή αιώνια, από την όποια δεν υπάρχει επιστροφή.

Αυτά που ο Νάνακ περίγραψε πιο πάνω, είναι μέσα στο βασίλειο της Βιτζνάνα (*υποκειμενικής εσωτερικής εμπειρίας, απευθείας και άμεσης*), ως ξεχωριστή από την Τζάνα ή θεωρητικής γνώσης που ο Διδάσκαλος εξηγεί και διδάσκει στο μαθητή μέσα από την ορθή απόδοση των γραφών. Ένας Τέλειος Διδάσκαλος είναι όλες οι γραφές συνδεμένες και κάτι παραπάνω. Οι γραφές παρ' όλα αυτά δεν είναι παρά τα αρχεία των εμπειριών των αγίων ανθρώπων που εμφανίστηκαν κατά καιρούς για να διδάξουν στην ανθρωπότητα το δρόμο του Θεού. Μπορούμε, χωρίς αμφιβολία, να διαβάζουμε τις γραφές, αν κατέχουμε αρκετά τις παλιές και αρχαίες πρωτότυπες γλώσσες στις όποιες είναι γραμμένες, αλλά δεν μπορούμε να εισδύσουμε στην πραγματική τους έννοια, ούτε μπορούμε να συμβιβάσουμε τις ασυμφωνίες στα κείμενα των γραφών των διαφόρων θρησκειών. Αυτός που εισέρχεται στην Εσωτερική πηγή της ζωής και του πνεύματος όλων αυτών των κειμένων, που είναι βεβαίως κοινή σε όλους τους ανθρώπους, με την άμεση Εσωτερική του γνώση, κάνει τα πράγματα εύκολα κατανοητά σε εμάς όλους, με ένα τρόπο αρκετά απλό και για τον εαυτό του και για μάς.

Λέγεται, ότι στη συντροφιά ενός Αγίου, ο Θεός έρχεται πιο κοντά στον άνθρωπο, γιατί ο Θεός ο Ίδιος μιλά μέσω αυτού. Καθώς όλοι εμείς είμαστε δεμένοι με τις γραφές με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, ο Διδάσκαλος επωφελείται πλήρως από αυτές τις διάφορες γραφές, που τον διευκολύνουν στο Έργο του της πνευματικής αναγέννησης, για να οδηγήσει τους διαφόρους τύπους των ανθρώπων εύκολα πάνω στη γραμμή της ελάχιστης αντίστασης σε κάθε περίπτωση.

Ένας Μουρσίντ-ι-Καμίλ (*Τέλειος Διδάσκαλος)* δεν είναι διατε-

θειμένος να διδάσκει και να δίνει απλά θεωρητική γνώση. Θέλει να δίνει και μια πρακτική απόδειξη για όσα λέει και σ' αυτό έγκειται το μεγαλείο του. Αν κάποιος δεν μπορεί να δωρίσει στο επίπεδο της ψυχής κάποια πραγματική εμπειρία από αυτά που διδάσκει στο επίπεδο της διάνοιας, δεν είναι Διδάσκαλος με την αληθινή έννοια της λέξης και τα λόγια του δεν μπορούν να έχουν βάρος και πειστικότητα.

Ένας Σάτγκουρου είναι πράγματι η Αλήθεια προσωποποιημένη, ο Θεός με ενδυμασία ανθρώπου. Η Αποστολή του είναι να οδηγεί ανθρώπινες ψυχές στην Αληθινή Κατοικία του Πατέρα του, που καλείται Σατς-Καντ και είναι η κατοικία της Αλήθειας, η πρώτη Μεγάλη Πνευματική Περιοχή που ήρθε σε ύπαρξη με το Θέλημα Του. Είναι η περιοχή του Αγίου Πνεύματος, αιώνια και ακατάλυτη.

Το Μονοπάτι των Διδασκάλων είναι ένας μεγάλος δρόμος που οδηγεί από τον απλό φυσικό υλικό κόσμο στο καθαρώς πνευματικό βασίλειο, πάνω από κάθε δυαδικότητα και από τα ζεύγη των αντιθέτων. Ο Σατγκουρού λέει:

«Κινηθείτε μέσα στην απέραντη θάλασσα
της ουσίας του Φωτός.
Μέσα στις καρδιές σας είναι η τελειότητά σας.
Προχωρείτε, προχωρείτε και προχωρείτε,
ωσότου να μην απομείνει ίχνος ανθρώπινο.
Η ουσία του Φωτός δεν γνωρίζει όρια».

Το Μονοπάτι των Διδασκάλων δεν είναι το μονοπάτι των κολάσεων και των ουρανών, ούτε των μόχθων και των θλίψεων, αλλά μιας ανθοστόλιστης λεωφόρου *«σπαρμένης με ουράνια φώτα και μελωδίες θείας Αρμονίας που συγκινούν την ψύχη»* και που πάνω απ' όλα, Αυτός ο ίδιος σαν πιστός φίλος και αλάνθαστος οδηγός

έρχεται, με όλη του τη δόξα σε πλήρη λαμπρότητα και συνοδεύει την οδοιπόρο ψυχή στο μεγάλο Υπερπέραν, καθοδηγώντας την στη ζωή του πνεύματος.

Καθώς προχωρεί, εξηγεί τις ομορφιές και τα μυστήρια του δρόμου, προφυλάγοντας την ψυχή από τις παγίδες και προειδοποιώντας την για τις απότομες στροφές και τα γυρίσματα που βρίσκονται στο δρόμο.

Ο μαθητής, αμέσως από την αρχή, διδάσκεται πως να αποσυρθεί από το σώμα και να ανυψωθεί πάνω από τη σωματική του συνειδητότητα σε υψηλότερες Περιοχές. Ο Εσωτερικός άνθρωπος (*η ψυχή*) πρέπει ν' αποσύρει τον εαυτό του από αυτό το χοντρό σωματικό περίβλημα, όπως αποσύρεται μια τρίχα έξω από το βούτυρο, γιατί είναι η ψυχή με το «εωσφορικό σώμα», γ:α να χρησιμοποιήσουμε τη Νεο-Πλατωνική φρασεολογία, που υψώνεται για να βρει τον Εαυτό. Η Μαντούκ Ουπανισσάδα λέει:

«Δεν γίνεται αντιληπτός ούτε με το μάτι, ούτε με το λόγο, ούτε από τις αισθήσεις, ούτε με στερήσεις, ούτε με θρησκευτικές τελετές, λειτουργίες και ιεροτελεστίες, αλλά με ήρεμη σοφία, η αγνή ουσία (ψυχή) βλέπει τον Αμέριστο Ένα μέσα στον διαλογισμό».

Το ίδιο λένε και οι Δυτικοί μελετητές:

«Η αληθινή ευτυχία ποτέ δεν έρχεται μέσω της λεωφόρου των αισθήσεων επειδή βρίσκεται πάνω από τις αισθήσεις. Απεριόριστη χαρά μπορούμε να έχουμε, μόνο αν γνωρίζουμε πως να ανυψωθούμε πάνω από τις αισθήσεις και να συλλάβουμε το θείο δράμα που έρχεται στους αγνούς».

Η θεία σοφία, με λίγα λόγια, είναι συγχρόνως η Επιστήμη και η Τέχνη της ψυχής και μόνο ένας θεοκεντρικός Άγιος, καλώς καταρτισμένος και στις δύο, μπορεί να μας λύσει το αίνιγμα της ζωής και του θανάτου, δίνοντας μας μια απευθείας εμπειρία του

«θανάτου εν τη ζωή» αποδεικνύοντας χωρίς την ελάχιστη σκιά αμφιβολίας ότι:

Η ζωή είναι μια αγνή φλόγα και μείς ζούμε από έναν αόρατο Ήλιο μέσα μας.

Τι σχέση έχουν η ζωή και ο θάνατος με το Φως; «*Κατ' εικόνα του Φωτός μου, σε έπλασα. Οι σχετικότητες της ζωής και του θανάτου ανήκουν στο κοσμικό όνειρο. Ιδού η εκτός ονείρου ύπαρξη σου».*

Η Δημιουργία είναι και φως και σκιά, αλλιώς καμιά εικόνα δεν είναι δυνατό να υπάρξει.

Το σκοτάδι γίνεται φωτεινό και το κενό γίνεται καρποφόρο μόνο όταν θα καταλάβεις ότι δεν είσαι τίποτα. Μόνο στο όρος της Μεταμόρφωσης θα έχεις την αποκάλυψη και θα δεις τη σύμμειξη του ουρανού και της γης.

Η λατρεία της Τελειότητας είναι η υψηλότερη εκπαίδευση της ζωής και μόνο ένας Τέλειος Διδάσκαλος μπορεί, μεταδίδοντας το δικό του παλμό ζωής, να απαλλάξει την ψυχή από τα δεσμά του νου και της ύλης και να της δωρίσει το όραμα της θείας Πραγματικότητας. Μόνο Εκείνος που μπορεί, αμέσως από την αρχή με την πρώτη δοκιμή, να ανοίξει το Εσωτερικό μάτι του μαθητή του για να έχει έστω και "μια ματιά" του ουράνιου Ιερού Φωτός και να ανοίξει το Εσωτερικό αυτί για να ακούσει τη Μουσική των Σφαιρών, έχει το δικαίωμα να καλείται Τέλειος Άγιος και Αληθινός Γκουρού. Για έναν τέτοιο Τέλειο Διδάσκαλο, ο Σανκάρα λέει:

«Δεν υπάρχει τίποτα γνωστό μέσα στους τρεις κόσμους που να μπορεί να το παραβάλλει κανείς μ' έναν αληθινό Γκουρού. Αν η λίθος του φιλοσόφου υποτεθεί ότι είναι αληθινή, μπορεί να μετατρέψει το σίδηρο μόνο σε χρυσό και όχι σε μια άλλη φιλοσοφική λίθο. Ο σεβάσμιος Διδάσκαλος, αντιθέτως, κάνει το μαθητή που ζητάει καταφύγιο στα πόδια Του να γίνει ίσος

με τον Εαυτό Του. Γι' αυτό ο Γκουρού είναι απαράμιλλος ή μάλλον, υπερφυσικός».

Ο Γκουρού Αρτζάν μιλώντας για το Διδάσκαλο του, τον Γκουρού Ραμ Ντας, λέει: *«Έψαξα ολόκληρο το Μπραχμάντ αλλά δεν βρήκα κανέναν που να μπορεί να φτάσει το Διδάσκαλο μου». Και τελικά είπε: «Ω! Χάρι (ω! Θεέ μου), μου φαίνεται ότι πήρε για τον Εαυτό Του την ονομασία του Ραμ Ντας».*

Στη σημερινή εποχή, είμαστε όλοι πολύ απασχολημένοι, πάρα πολύ απασχολημένοι και δεν έχουμε χρόνο να σκεφτούμε τον Θεό και πολύ περισσότερο να ασκηθούμε στην παρουσία του ζωντανού Θεού (*Τελείου Διδασκάλου*) και να ζήσουμε στην άγια παρουσία του. Αν κάποτε, σε μοναδικές στιγμές μιλούμε γι' Αυτόν, αν τον λατρεύουμε και αν προσφέρουμε τις προσευχές μας σ' Αυτόν, το κάνουμε όχι για να Τον κερδίσουμε χάρη του Εαυτού Του ή να Τον φτάσουμε χάρη του εαυτού μας, αλλά απλώς και μόνο για να ζητήσουμε χάρες από Αυτόν. Χάρες για να μας απαλλάξει εύκολα και γρήγορη από τις δυσκολίες μας και για να ξεφύγουμε από τις δοκιμασίες και τις ταλαιπωρίες.

Επίσης, αν καμιά φορά, ζητάμε στα σοβαρά τον Θεό, προσπαθούμε να Τον βρούμε στα γήινα περιβάλλοντα γύρω μας, στις σπηλιές των χιονοσκεπών βουνών, στις καυτές άμμους της έρημου, στα βάθη των ιερών λιμνών και ποταμών, λατρεύοντας Τον μέσα στις στοιχειώδεις δυνάμεις της φύσης όπως στον ανατέλλοντα ήλιο, στο κενό διάστημα, στα βροντερά σύννεφα, στον Εωσφόρο και στον Έσπερο και ακόμη χειρότερα στα κουφώματα των δένδρων, στα ψάρια της θάλασσας και στα πτηνά του αέρα και γι' αυτό δεν πρέπει να απορούμε που παρ' όλες μας τις προσπάθειες δεν Τον βρίσκουμε.

Ο ίδιος ο Θεός διακήρυξε: *«Είμαι τόσο μεγάλος που ολόκληρος ο κόσμος δεν μπορεί να με χωρέσει, ούτε οι ουρανοί μπορούν*

να με εφοδιάσουν με ένα επαρκές στήριγμα, ούτε η γη μπορεί να μου χρησιμέψει ως κάθισμα, αλλά όσο και αν σας φαίνεται παράξενο, εγώ κατοικώ μέσα στην καρδιά των Αγίων ανθρώπων. Αν επιθυμείτε να με δείτε, ζητείστε με εκεί και θα με βρείτε».

Ο Καμπίρ επίσης μας λέει:

«Πώς μπορείς να βρεις την Πραγματικότητα,
εκεί όπου αυτή δεν βρίσκεται;
Γύρεψε το Πραγματικό, εκεί όπου κατοικεί η Πραγματικότητα.
Κρατήσου από εκείνον που γνωρίζει το Πραγματικό.
Αυτός θα σε οδηγήσει γρήγορα σ' Εκείνον χωρίς χρονοτριβή».

Αυτός λοιπόν είναι ο δρόμος προς τη φώτιση του εαυτού. Η πορεία, αν και φαινομενικά μακριά και περίπλοκη, απλοποιείται με τη Χάρη ενός Τελείου Διδασκάλου. Αυτός μας προμηθεύει την "Μαγική ράβδο", το "Μαγικό κλειδί", το "Άνοιξε σουσάμι", το "Τέχνασμα" που κάνει κάποιον ικανό να μπει σ' εκείνο που είναι απρόσιτο.

«Εκείνος που πηγαίνει πάνω από το Σατ Λοκ,
αυτός γνωρίζει τον Ακατανόητο και τον Ανέκφραστο.
Είναι μέσα στον Ανώνυμο που ζουν οι Άγιοι,
Και ο σκλάβος Νάνακ βρίσκει ειρήνη μέσα σ' Αυτόν».

Έτσι, βλέπουμε ότι αν κάποιος μπορούσε να μάθει, να πεθαίνει ενώ ζει, έναν θεληματικό θάνατο "κατά βούληση", θα κέρδιζε ζωή αιώνια, ελεύθερος από τον ατέλειωτο κύκλο των γεννήσεων, των θανάτων και των επαναγεννήσεων. Γι' αυτόν τον λόγο οι Άγιοι αναφέρουν αμέτρητα εγκώμια για έναν τέτοιο θάνατο και μας διδάσκουν πως να υπερβούμε τα διάφορα επίπεδα, να περάσουμε στο Υπερπέραν και να κερδίσουμε τη Βασιλεία του Θεού που δικαιούμαστε εκ γενετής και που τώρα είναι χαμένη για εμάς. Είναι

σίγουρα μέσα στις δυνατότητες μας, φτάνει να τους ακούσουμε, να δεχθούμε τα διδάγματα τους και να τους ακολουθήσουμε με επιμέλεια και πρόθυμη υπακοή.

Μετά τον φυσικό θάνατο, ο καθένας μας θα πάει στα τυφλά σε μία κατάσταση τέλειας απόγνωσης και ανικανότητας να βοηθηθεί. Οι γραφές, απ' όλο τον κόσμο, δίνουν μεγάλη σπουδαιότητα στο πέρασμα της μεθορίου μεταξύ ζωής και θανάτου από αυτήν την πλευρά του κόσμου και κατόπιν θανάτου και ζωής στην άλλη πλευρά:

«Για εκεί όπου έχεις να πας μετά θάνατο,
γιατί να μην αποκτήσεις μια βάση ενώ ζεις»; Σρι Ρογκ Μ

«Ω Νάνακ! μάθε να πεθαίνεις ενώ υπάρχει ακόμη καιρός, γιατί αλήθεια αυτή πράγματι είναι η πραγματική γιόγκα». Σούχι Μ

«Πέθανε και μείνε νεκρός προς τον κόσμο. Έναν τέτοιο θάνατο εγώ δοκιμάζω πολλές φορές την ημέρα». Καμπίρ

«Με τη Χάρη του Διδασκάλου, μπορεί κανείς να διαβεί πέρα από το νου. Νικώντας το νου, σίγουρα θα συναντήσεις τον Κύριο». Καμπίρ

«Να είσαι νεκρός ενώ ζεις και να είσαι άφοβα ελεύθερος.
Με έναν αρμόδιο Διδάσκαλο στο πλευρό σου, δεν θα μετανιώσεις ποτέ». Καμπίρ

«Θα πάρεις πλούσια μερίσματα αν μάθεις πως να πεθαίνεις προτού ο θάνατος σε αρπάξει». Μπούλλεχ Σαχ

«Ο Σαμπτ ή το αιώνιο Ρεύμα της Ζωής, είναι η μόνη βοήθεια σ' αυτό το Μονοπάτι».

«Μέσα στον Σαμπτ πεθαίνουμε, μέσα στον Σαμπτ ζούμε αιώνια και χωρίς το φόβο του θανάτου».

«Αυτό είναι το αληθινό Νερό της Ζωής που μια σπάνια ψυχή μπορεί να λάβει με τη Χάρη Του». Σοράθ Μ

Τι δίνει ο Διδάσκαλος; Ο Διδάσκαλος κάνει να εκδηλωθεί το αιώνιο Ηχητικό Ρεύμα που είναι η ζωή του σύμπαντος και που μέσα του ζούμε όλοι. Ιππεύοντας σ' αυτό το Ηχητικό Ρεύμα της Ζωής μπορούμε, ενώ ζούμε, να υπερβαίνουμε με τη θέληση μας τα διάφορα επίπεδα της ύπαρξης και να γυρίζουμε πίσω στο φυσικό πεδίο όταν το επιθυμήσουμε.

«Χωρίς τη βοήθεια του Σαμπτ δεν μπορείς να βγεις έξω από το πήλινο καλούπι. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος εκτός από αυτόν».

Σοάμι Τζι

Η σωτηρία και αιώνια ζωή δεν μπορεί να κερδηθεί με έργα οσοδήποτε δίκαια η αξιέπαινα και αν είναι αυτά τα ίδια ή που φαίνονται μεγαλειώδη στα μάτια του κόσμου. Δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα δώρο Χάρης από ένα θεάνθρωπο που η Δύναμη του Θεού λειτουργεί πλήρως μέσα από αυτόν.

«Διότι κατά Χάριν είσθε σεσωσμένοι ... και τούτο δεν είναι από σας. Θεού είναι το δώρον. Ουχί εξ έργων, δια να μη καυχηθεί τις» (Προς Εφεσίους 2:8-9).

«Ουχί εξ έργων δικαιοσύνης, τα οποία επράξαμε ημείς αλλά κατά το έλεος αυτού έσωσεν ημάς, δια λουτρού παλιγγενεσίας και ανακαινίσεως του Αγίου Πνεύματος» (Προς Τίτον 3:5).

«Και δεν υπάρχει δι' ουδενός άλλου η σωτηρία, διότι ούτε όνομα άλλο είναι υπό τον ουρανόν δεδομένον μεταξύ των ανθρώπων διά του οποίου πρέπει να σωθώμεν» (Πράξεις 4:12).

«Διότι εφανερώθη η Χάρις του Θεού η σωτήριος εις πάντας τους ανθρώπους» (Προς Τίτον 2:11).

Η Χάρη Του θα εξακολουθεί να φανερώνεται και στο έξης, όσο ο Θεός υπάρχει και η Δημιουργία Του θα εξακολουθεί να γεμίζει με ανθρώπους τη γη.

Αυτός λοιπόν είναι ο δρόμος προς την αιώνια ζωή, ζώντας μέσα στην ίδια την αρχή της ζωής, πάντοτε σε επικοινωνία με τον

Ιερό Λόγο, το Θέλημα του Θεού (*Χούκαμ*) και δεν υπάρχει άλλος δρόμος από αυτόν, όσο σκληρά και αν προσπαθήσει κανείς να βρει. Αλλά η αποκάλυψη του δρόμου προς τον Θεό με τα ζωντανά νήματα της ζωής που είναι μέσα μας (*το Άγιο Φως και η Φωνή του Θεού*) εξαρτάται μόνο από τη Χάρη κάποιου Θεανθρώπου, ενός "προσωποποιημένου Λόγου", στον οποίο τα πάντα εδόθησαν από τον Πατέρα, και για τον οποίο λέγεται:

«Ουδείς γινώσκει τον Υιόν ειμή ο Πατήρ, ουδέ τον Πατέρα γινώσκει τις, ειμή ο Υιός και εις όντινα θέλει ο Υιός να αποκαλύψει Αυτόν» (Ματθ. 11:27).

Κατά καιρούς μεγάλες ψυχές έρχονται στον κόσμο για να μας υπενθυμίσουν το Δρόμο για το αληθινό μας Σπίτι. Μας βεβαιώνουν ότι αυτός ο κόσμος δεν είναι η φυσική μας κατοικία. Είμαστε εδώ μόνο για μια σύντομη περίοδο ως ταξιδιώτες σε ένα πανδοχείο και πρέπει γι' αυτόν το λόγο να ετοιμαστούμε για να αναχωρήσουμε και όσο πιο γρήγορα το κάνουμε τόσο το καλύτερο. Γι' αυτό πρέπει να εργαστούμε για τη Βασιλεία των Ουρανών και για να κερδίσουμε ζωή αιώνια.

«Ελθέτω η Βασιλεία Σου, ως εν ουρανώ και επί της γης».

Και γι' αυτή τη Βασιλεία, λέγεται πως:

«Η Βασιλεία του Θεού δεν έρχεται δια της παρατηρήσεως.

Η Βασιλεία του Θεού είναι εντός ημών και αληθινά αυτό το σώμα είναι ο ναός του Αγίου Πνεύματος και το Πνεύμα το Άγιον κατοικεί εντός αυτού».

Γι' αυτόν το λόγο όλοι οι σοφοί και οι προφήτες μας υπενθυμίζουν και μας λένε:

«Ο τόπος που θα πρέπει να εγκαταλείψεις στο τέλος σε κρατάει πολύ γερά, Εσύ όμως γνωρίζεις πολύ λίγα για τον τόπο που θα κατοικήσεις για πάντα».

Νάνακ

«Ο Αρς (Ουρανός) είναι η αληθινή σου κατοικία, ω ψυχή μου, είναι κρίμα για σένα, που έχεις περιοριστεί μέσα σε πήλινο καλούπι». Σαμάς Ταμπρίζ

Εσύ Θεέ μου κατοικείς στη γενέτειρα Σου χώρα, ενώ εγώ εδώ κυλιέμαι μέσα στο χώμα». Νάνακ

«Άνθρωπε ο τόπος σου είναι εκεί που δεν είναι γη, γιατί συ προσκολλάσαι στη γη»; Σοάμι Τζι

«Η ανθρώπινη ζωή είναι ακριβώς σαν ατμός. Γιατί να μη ζεις σε επικοινωνία με τον αιώνιο Λόγο»; Καμπίρ

«Αυτοί που επικοινώνησαν με το Λόγο, οι μόχθοι τους θα τελειώσουν και τα πρόσωπά τους θα λάμψουν με δόξα. Όχι μόνο θα λάβουν αυτοί σωτηρία, Ω Νάνακ! Αλλά και πολλοί άλλοι θα βρουν σωτηρία μαζί με αυτούς». Νάνακ

Σχετικά με τον συγγραφέα

Ο Sant Kirpal Singh ορίστηκε από τον Διδάσκαλό του Hazur Baba Sawan να συνεχίσει την πνευματική εργασία μετά από αυτόν. Ο Sant Kirpal Singh ήταν καλά κατηρτισμένος στη συγκριτική μελέτη των θρησκειών και έχοντας την ικανότητα να κάνει εύκολα κατανοητά τα διδάγματα στους ανθρώπους της Δύσης, παρουσίασε την πνευματικότητα σαν επιστήμη, που μπορούσε να ασκηθεί σαν ένα πείραμα μέσα στο εργαστήριο του ανθρώπινου σώματος.

Έκανε τρεις παγκόσμιες περιοδείες διαδίδοντας τα διδάγματα της Επιστήμης της Πνευματικότητας και στη Δύση.

Εκτός από του να διδάσκει στους ανθρώπους την τέχνη του διαλογισμού, ο Sant Kirpal Singh αφιέρωσε επίσης τον εαυτό του στο να προωθήσει την ενότητα των ανθρώπων και την παγκόσμια ειρήνη. Το 1956 έδωσε την εναρκτήριο ομιλία στη Ninth General Session της UNESCO που έγινε στο Νέο Δελχί στην Ινδία και εξελέγη παμψηφεί πρόεδρος του Παγκόσμιου Συνεδρίου για την Ενότητας των Θρησκειών που έγιναν το 1957, 1960, 1965 και 1970. Αυτά τα συνέδρια έφεραν κοντά τις κεφαλές των διαφόρων Θρησκειών για να καταλάβουν ο ένας τον άλλον μέσα σε ένα πνεύμα αγάπης και σεβασμού.

Το 1969 δημιούργησε στην Ινδία το Manav Kentra, ένα κέντρο για να βοηθήσει τους ανθρώπους να αναπτυχθούν φυσικά, νοητικά και πνευματικά και να εξυπηρετούν την ανθρωπότητα και το περιβάλλον.

Το 1974 ο Sant Kirpal Singh αποφάσισε να καλέσει ένα συνέδριο που να έχει σαν σκοπό να ενώσει τους ανθρώπους όχι μόνο στο επίπεδο της θρησκείας αλλά και στο επίπεδο του ανθρώπου. Έτσι συγκάλεσε στο Δελχί το πρώτο Συνέδριο της Ανθρώπινης Ενότητας. Σ' αυτό κάθισαν μαζί θεϊστές και άθεοι σαν μια οικογένεια του Θεού και δέχθηκαν ότι ο Θεός είναι ένας, αν και μπορεί να καθορίζεται με δια-

φορετικά ονόματα στις διάφορες χώρες και στις διάφορες θρησκείες.

Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ έγραψε πάρα πολλά βιβλία τα οποία ενέπνευσαν τους ανθρώπους να αναπτυχθούν πνευματικά.

Η πνευματική εργασία του αναγνωρίστηκε από πολυάριθμους θρησκευτικούς, πολιτικούς και κοινωνικούς ηγέτες.

Το 1964 ο Sant Kirpal Singh ήταν ο πρώτος μη Χριστιανός που τιμήθηκε με το παράσημο του Αγίου Ιωάννου των Ιπποτών του Τάγματος της Μάλτας. Στις περιοδείες του συναντήθηκε με τον Πάπα Παύλο VI στη Ρώμη και αντάλλαξαν ιδέες πάνω στην παγκόσμια ειρήνη. Επίσης συναντήθηκε με τον Μεγάλο Δούκα του Oldenburg, τον Αρχιεπίσκοπο της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας, τον Πρωθυπουργό Lemass της Ιρλανδίας, τον Πρόεδρο De Valera της Ιρλανδίας και τον Κυβερνήτη της Μασαχουσέτης.

Επίσης και στην Ινδία συναντήθηκε με τον Jawaharlat Nehru και τον Lal Bahandur Shastri που ήταν οι πρώτοι κατά σειρά πρωθυπουργοί της Ινδίας καθώς και με τον Dr. Rajendra Prasadi, Dr. S Radhakrishnan, και Dr. Zakir Husein που ήταν οι τρεις πρώτοι κατά σειρά Πρόεδροι της Ινδίας.

Συναντήθηκε επίσης πολλές φορές και με την Indira Ghandhi η οπ[οία τον συμβουλεύθηκε για διάφορα θέματα διοίκησης.

Το 1974 ο Sant Kirpal Singh Ji μίλησε στο ινδικό Κοινοβούλιο και έδωσε το μήνυμα του της Ειρήνης και της Ελπίδας για το μέλλον της ανθρωπότητας.

Σήμερα ο Sant Kirpal Singh Ji είναι αναγνωρισμένος σε όλο τον κόσμο σαν ο πατέρας των Συνεδρίων της Ανθρώπινης Ενότητας και οι άνθρωποι συνεχίζουν να τον τιμούν γιατί έβαλε τη βάση της ειρήνης και της ενότητας.

Για την Sawan Kirpal Ruhani Mission –Επιστήμη της Πνευματικότητας–

Η Sawan Kirpal Ruhani Mission – Επιστήμη της Πνευματικότητας– είναι ένας μη κερδοσκοπικός οργανισμός αφιερωμένος στο να μεταδίδει στους αναζητητές της αλήθειας τα διδάγματα του Sant Rajinder Singh, Sant Darshan Singh, Sant Kirpal Singh, Hazur Baba Sawan, και των Διδασκάλων που προηγήθηκαν.

Οι αναζητητές διδάσκονται την επιστήμη του διαλογισμού με την οποία έχουν την εμπειρία του Εσωτερικού Φωτός και Ήχου. Υψώνονται πάνω από τη σωματική τους συνειδητότητα, υπερβαίνουν τις ανώτερες πνευματικές Περιοχές και τελικά, αποκτούν την Αυτογνωσία και την Θεογνωσία. Η Επιστήμη της Πνευματικότητας, που τα κεντρικά της γραφεία είναι στο Kirpal Ashram στο Δελχί της Ινδίας, έχει 2000 κέντρα σε περισσότερες από πενήντα χώρες. Οι αναζητητές και οι σπουδαστές μπορούν να επισκεφθούν τον Sant Rajinder Singh στο Kirpal Ashram για καθοδήγηση στο διαλογισμό, για μύηση και για να ακούσουν τις ομιλίες του ή μπορούν ακόμα να τον συναντήσουν στις συχνές περιοδείες του σε όλο τον κόσμο. Υπάρχουν επίσης, βιβλία, περιοδικά και άλλα έγγραφα μεταφρασμένα σε περισσότερες από πενήντα γλώσσες, καθώς και DVD πάνω στην πνευματικότητα.

Hazur Baba Sawan Singh Ji Maharaj (1858-1948): Έκανε τη Surat Shabd Yoga, που ήταν εφικτή για λίγους, να γίνει προσιτή σε όλη την ανθρωπότητα. Προφήτεψε ένα μεγάλο πνευματικό ξύπνημα.

Sant Kirpal Singh Ji Maharaj (1894-1974): Παρουσίασε τα διδάγματα των Διδασκάλων σαν μια τέλεια επιστήμη. Με τρεις περιοδείες σε όλο τον κόσμο και βιβλία που καλύπτουν ολόκληρο τον τομέα της πνευματικότητας, έφερε το μήνυμα της ελπίδας σε κάθε γωνιά της γης. Το 1974, όταν άρχισε το πρώτο Συνέδριο για την Ενότητα του Ανθρώπου, είπε πως η χρυσή εποχή της πνευματικότητας έχει ανατείλει.

Sant Darshan Singh Ji Maharaj (1921-1989): Στη δεκαπεντάχρονη αποστολή του, εγκαθίδρυσε τη Sawan Kirpal Ruhani Mission - Επιστήμη της Πνευματικότητας με 50 κέντρα σε πάνω από σαράντα χώρες και βιβλία που έχουν εξηγηθεί σε περισσότερες από πενήντα γλώσσες. Ήταν ένας φημισμένος μύστης ποιητής και πήρε δύο Βραβεία της Ουρδικής Ακαδημίας για τα ποιήματά του.
Εξήγησε την πνευματικότητα σαν ένα μονοπάτι «θετικού μυστικισμού», στο οποίο επιδιώκοντας κανείς τον πνευματικό του στόχο, ενώ εκτελεί τις εγκόσμιός του υπευθυνότητες, συμβάλλει θετικά στην κοινωνία του και γενικά στον κόσμο. Προτού να αφήσει το γήινο επίπεδο, στις 30 Μαΐου **1989,** ο Sant Darshan Singh Ji εμπιστεύθηκε την πνευματική του εργασία στον Sant Rajinder Singh Ji.

Sant Rajinder Singh Ji Maharaj (1946-): Συγκάλεσε το Πρώτο Διεθνές Συνέδριο για την Ολοκλήρωση του Ανθρώπου και το Πρώτο Παγκόσμιο Συνέδριο για το Μυστικισμό, τα οποία συνεχίζει να κάνει κάθε χρόνο. Έλαβε πολλές τιμές και επαίνους για την εργασία του για την επίτευξη της εσωτερικής και εξωτερικής ειρήνης μέσω του διαλογισμού.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ
http://www.sos.org/el

Θάνατος του ανθρώπου: Είναι η πλήρης απόσυρση της ψυχής από το υλικό του σώμα.
Η ψυχή κατά τον θάνατο συνοδεύεται από το νου και το Αστρικό της σώμα και αποσύρεται μέσα από την πύλη του Τρίτου Οφθαλμού.
Στη συνέχεια παραμένει για ένα διάστημα στον Αιθερικό κόσμο, που είναι η διάσταση που οι αρχαίοι Έλληνες ονόμαζαν Άδη.
Με την τέλεια απόσυρση της ψυχής από το σώμα, παύει και η είσοδος των κινητικών ρευμάτων, ή πρανών ή βιοενέργειας με αποτέλεσμα να καταργούνται οι βιολογικές λειτουργίες του σώματος.
Τότε, τα κύτταρα του σώματος παραμένουν χωρίς ενέργεια, καθώς σταματάει η τροφοδοσία τους με οξυγόνο και με τα οργανικά στοιχεία που τους πρόσφερε η κυκλοφορία του αίματος, με αποτέλεσμα αυτά να αποσυντίθενται.